

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Kayba, umuda ve arkadaşlığın kurtarıcı gücüne dair cesur,
şevimli ve akılda kalıcı bir hikâye."

Lauren Oliver

VE SONUNDA İKİSİ DE ÖLÜR

The New York Times Çoksatın Yazarı
ADAM SİLVERA

Ve Sonunda İkisi de Ölür Adam Silvera

İÇİNDEKİLER

[özveri](#)

[Birinci Bölüm: Ölüm Oyuncuları](#)

[5 Eylül 2017: Mateo Torrez](#)

[Rufus Emeterio](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Mateo](#)

[İkinci Bölüm: Son Arkadaş](#)

[Andrea Donahue](#)

[rufus](#)

[malcolm anthony](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Aimee Dubois](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Mateo](#)

[Delilah Gri](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Patrick "Peck" Gavin](#)

[rufus](#)

[Aimee Dubois](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Mateo](#)

[Lidia Vargas](#)

[rufus](#)

[Tagoe Hayes](#)

[Kendrick O'Connell](#)

[Mateo](#)

[rufus](#)

[Mateo](#)
[Delilah Gri](#)
[Mateo](#)
[Üçüncü Bölüm: Başlangıç](#)
[Mateo](#)
[rufus](#)
[Delilah Gri](#)
[Vin Pearce](#)
[Mateo](#)
[rufus](#)
[Mateo](#)
[rufus](#)
[Deirdre Clayton](#)
[Mateo](#)
[rufus](#)
[Damien Rivas](#)
[Mateo](#)
[Zoe Landon](#)
[Mateo](#)
[gagalamak](#)
[Mateo](#)
[rufus](#)
[Memur Andrade](#)
[Patrick "Peck" Gavin](#)
[rufus](#)
[Patrick "Peck" Gavin](#)
[Dördüncü Bölüm: Son](#)
[Mateo](#)
[Howie Maldonado](#)
[İsimsiz Çete](#)
[Delilah Gri](#)
[rufus](#)
[Mateo](#)
[rufus](#)
[Dalma Genç](#)
[Mateo](#)
[Plütonlar](#)
[rufus](#)
[Mateo](#)
[rufus](#)
[Mateo](#)
[rufus](#)
[Lidia Vargas](#)
[Delilah Gri](#)
[Victor Gallaher](#)

BÖLÜM BİR

Ölüm-Cast

Yaşamak dünyadaki en nadir şeydir.

Çoğu insan var, hepsi bu.

-Oscar Wilde

5 Eylül 2017

MATEO TORREZ

12:22

Death-Cast, hayatımın uyarısıyla arıyor—Bugün öleceğim. Unutun ki, “uyarı” çok güçlü bir kelimedir, çünkü uyarılar bir şeyden kaçınılabileceğini düşündürür, örneğin bir arabanın caddeden geçmekte olan birine ışık olmadığına korna çalması ve onlara geri adım atma şansı vermesi gibi; bu daha çok bir kafa yorma. Bir blok ötede bir kilise çanı gibi belirgin ve sonsuz bir gong olan uyarı, odanın diğer tarafındaki telefonumdan patlıyor. Şimdiden çıldırıyorum, yüzlerce düşünce hemen etrafımdaki her şeyi boğuyor. Bahse girerim bu kaos, ilk kez paraşütle atlayan birinin uçaktan düşerken ya da ilk konserini veren bir piyanistin hissettiği şeydir. Asla emin olacağımdan değil.

Bu delilik. Bir dakika önce *CountD Owners*'ın dünkü blog girişini okuyordum - burada Decker'lar son saatlerini durumları ve canlı yayınlar aracılığıyla fotoğraflar aracılığıyla anlatıyor, bu özellikle bir üniversite gençinin bir ev bulmaya çalışması hakkında onun golden retriever için - ve şimdi öleceğim.

ben gidiyorum. . . Hayır . . . Evet. Evet.

Göğsüm sıkışıyor. Bugün ölüyorum.

Her zaman ölmekten korkmuşumdur. Neden bunun gerçekten olmasını engelleyeceğini düşündüm bilmiyorum. Sonsuza kadar değil tabii ki, ama büyüyebilmem için yeterince uzun. Hatta babam, başına asla kötü bir şey gelmediği, özellikle de ölümün, kahramanın günü kurtarmak için etrafta olması gerektiği için, bir hikayenin ana karakteriymişim gibi davranmam gerektiğini kafama kazıdı. Ama kafamdaki gürültü azalıyor ve telefonun diğer ucunda bana bugün on sekiz yaşında öleceğimi söylemek için bekleyen bir Ölüm-Cast habercisi var.

Vay, ben aslında. . .

Telefonu almak istemiyorum. Babamın yatak odasına koşup bir yastığa küfretmeyi tercih ederim çünkü o kendini yoğun bakıma almak için yanlış zamanı seçti ya da annem beni doğururken öldüğünde beni erken ölümle işaretlediği için duvara yumruk atmayı tercih ederim. Telefon otuzuncu kez çalıyor ve bugün bir gün olacıklardan kaçınabileceğimden daha fazla bundan kaçınamıyorum.

Diz üstü bilgisayarımı bağdaş kurarak indirdim ve yatağımdan kalktım, yana doğru sallandım, kendimi gerçekten baygın hissediyordum. Masama doğru ilerleyen bir zombi gibiyim, yavaş ve ölü gibi.

Arayan kimliği elbette *DEATH-CAST* okur .

Titriyorum ama *Talk'a* basmayı başardım . Ben bir şey demiyorum. Ne diyeceğimden emin değilim. Sadece nefes alıyorum çünkü içimde yirmi sekiz binden daha az nefesim kaldı - ölmeyen bir insanın günde aldığı ortalama nefes sayısı - ve yapabildiğim kadar onları tüketebilirim.

"Merhaba, Death-Cast'tan arıyorum. Ben Andrea'yım. Orada mısın Timothy?"

Timoteos.

Benim adım Timothy değil.

"Yanlış kişiyi yakaladın," diyorum Andrea'ya. Bu Timoteos insanı için duygulansam da kalbim rahatlıyor. gerçekten yaparım. "Benim adım Mateo." İsmi babamdan aldım ve eninde sonunda ona aktarmamı istiyor. Şimdi yapabilirim, eğer çocuk sahibi olmak benim için olan bir şeyse.

Bilgisayar tuşları onun tarafına dokunuyor, muhtemelen veri tabanındaki girişi veya başka bir şeyi düzeltiyor. "Ah, özür dilerim. Timothy, az önce telefonda görüştüğüm beyefendi; Haberi pek iyi almadı, zavallı şey. Sen Mateo Torrez'sin, değil mi?"

Ve aynen böyle, son umudum da yok oldu.

"Mateo, lütfen bunun gerçekten sen olduğunu onayla. Korkarım bu gece yapmam gereken başka telefonlar var."

Her zaman habercimin—resmi adının benim değil— kulağa sempatik geleceğini ve beni bu habere alıştıracağını, hatta çok genç olduğum için özellikle ne kadar trajik olduğuna dair arp olacağını hayal etmişim. Dürüst olmak gerekirse, bana nasıl eğlenmem gerektiğini ve ne yapacağımı söylemesi konusunda daha ufacık olması benim için sorun olmazdı. En azından ne olacağını bildiğimden beri günün çoğunu. Bu şekilde, gerçek bir insanla seks beni korkuttuğu için asla bitiremeyeceğim veya mastürbasyon yapmayacağım bin parçalık yapbozlarla evde sıkışıp kalmıyorum. Ama bu haberci bana onun zamanını boşa harcamayı bırakmam gerektiğini hissettiriyor çünkü benim aksime o çok fazla vakti var.

"Peki. Mateo benim. Ben Mateo'yum."

"Mateo, üzülererek söylüyorum ki önümüzdeki yirmi dört saat içinde zamansız bir ölümle karşılaşacaksınız. Ve bunu askıya almak için yapabileceğimiz hiçbir şey olmasa da, hala yaşama şansınız var." Müjde hayatın her zaman adil olmadığı hakkında devam ediyor, ardından bugün katılabileceğim bazı olayları listeliyor. Ona kızmamalıyım, ama belli ki yüzlerce, belki binlerce kişiye yakında nasıl öleceğini anlatmaktan, hafızalara kazınmış bu dizeleri tekrarlamaktan sıkılmış. Bana sunabileceği hiçbir sempati yok. Muhtemelen benimle konuşurken tırnaklarını törpüliyor ya da kendine karşı tic-tac-toe oynuyor.

On *CountDowners Deckers* onların sonu Günü harcadığımız ne kadar kendi telefon çağrısından her konuda girişleri göndermek. Temelde Deckers için Twitter. Deckers'ın habercilerine nasıl öleceklerini sorduğunu itiraf ettiği tonlarca haber okudum, ancak bu ayrıntıların hiç kimseye, hatta Ölüm'den bir yeraltı sığınağında saklanmaya çalışan eski Başkan Reynolds'a bile açık olmadığı temel bir bilgi. yıllar önce ve kendi sırlarından biri tarafından öldürüldüservis acenteleri. Death-Cast, yalnızca birinin ne zaman öleceği konusunda bir tarih verebilir, ancak tam dakikayı veya nasıl olacağını değil.

"... Bütün bunları anlıyor musun?"

"Evet."

"Death-cast.com'a giriş yapın ve mezar taşına yazılmasını istediğiniz yazıya ek olarak cenazeniz için olabilecek özel isteklerinizi de doldurun. Ya da belki yakılmak istersiniz, bu durumda. . "

Şimdiye kadar sadece bir cenazeye gittim. Büyükannem ben yedi yaşındayken öldü ve cenazesinde uyanmadığı için sinir krizi geçirdim. Ölüm-Cast resmi geldi ve aniden herkesin zaman beş yıl Hızlı ileri *idi* kendi cenazelerinde uyanık. Ölmeden önce veda etme şansına sahip olmak inanılmaz bir fırsat ama bu zamanı gerçekten yaşayarak geçirmek daha iyi değil mi? Cenazeme gelen insanlara güvenebilseydim belki daha farklı hissederdim. Parmaklarımdan daha fazla arkadaşım olsaydı.

"Ve Timothy, Death-Cast'taki herkes adına, seni kaybettiğimiz için çok üzgünüz. Bu günü dolu dolu yaşa, tamam mı?"

"Ben Mateo'yum."

"Bunun için üzgünüm Mateo. mahcup oldum. Uzun bir gün oldu ve bu aramalar çok stresli olabiliyor ve..."

Kapatıyorum, ki bu kabalık, biliyorum. Biliyorum. Ama birinin bana onun ne kadar stresli bir gün geçirdiğini söylemesini dinleyemiyorum, bir saat sonra, hatta bir sonraki saat ölebilirim.on dakika: Bir öksürük damlasıyla boğulabilirim; Kendimle bir şeyler yapmak için dairemden ayrılabilir ve daha dışarı çıkamadan merdivenlerden düşüp boynumu kırabilirdim; Biri içeri girip beni öldürebilir. Güvenle ekarte edebileceğim tek şey yaşlılıktan ölmek.

Dizlerimin üzerinde yere çöküyorum. Her şey bugün bitiyor ve bu konuda yapabileceğim kesinlikle hiçbir şey yok. Ölümü durdurabilecek asaları almak için ejderhaların istila ettiği topraklarda yolculuk yapamam. Dolu ve sade bir yaşam dileğimi gerçekleştirmek için bir cin aramak için uçan bir haliya atlayamam. Belki beni kriyojenik olarak donduracak çılgın bir bilim adamı bulabilirdim, ama büyük ihtimalle bu tuhaf deneyin ortasında ölürdüm. Ölüm herkes için kaçınılmaz ve bugün benim için mutlak.

Özleyeceğim insanların listesi, eğer ölümler birini özleyebiliyorsa, o kadar kısa ki buna liste bile dememeliyim: İşte babam, elinden gelenin en iyisini yapıyor; En iyi arkadaşım Lidia, sadece beni koridorlarda görmezden gelmediği için değil, öğle yemeğinde karşıma oturduğu, yer biliminde benimle ortak olduğu ve benimle nasıl çevreci olmak istediğini ve dünyayı kurtaracak bir çevreci olmak istediğini konuştuğu için. dünya ve ben ona içinde yaşayarak borcumu ödeyebilirim. Ve bu kadar.

Eğer birileri, kaçırmayacağım insan listemle ilgilenseydi, onlar için hiçbir şeyim *olmazdı* . Hiç kimse bana yanlış yapmadı. Hatta bazı insanların neden bana ateş etmediğini bile anlıyorum. Gerçekten yaparım. Ben çok paranoyak bir karmaşayım. Birkaç kez sınıf arkadaşlarımla eğlenceli bir şeyler yapmaya davet edildim, parkta paten kaymak ya da gece geç saatlerde arabaya binmek, kendimizi ölüme hazırlıyor *olabileceğimiz* için selam verdim , *belki de* . Sanırım en çok özleyeceğim şey, hayatımı yaşamak için harcanan fırsatları ve dört yıl boyunca yanında oturduğum herkesle harika arkadaşlar edinme potansiyelini kaybetmek. Çok korktuğum için herkesin ayakta kalıp Xbox Infinity ve masa oyunları oynadığı pijama partilerinde asla bağ kuramadığımızı özleyeceğim.

En çok özleyeceğim bir numaralı kişi belki gevşeyip yaşayan Future Mateo. Onu net bir şekilde hayal etmek zor, ama Future Mateo'nun arkadaşlarla esrar içmek, ehliyet almak ve kökleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için Porto Riko'ya uçmak gibi yeni şeyler denediğini hayal ediyorum. Belki biriyle çıkıyordur ve belki de o şirketi seviyordur. Muhtemelen arkadaşları için piyano çalıyor, onların önünde şarkı söylüyor ve kesinlikle kalabalık bir cenaze törenine sahip olacaktı, o gittikten sonra bütün bir hafta sonu boyunca uzayacak bir cenaze töreni olacaktı - bir tanesi oda, yeni gelen insanlarla dolup taşıyordu. ona son bir kez sarılmak için bir şans.

Future Mateo'nun özleyebileceği daha uzun bir arkadaş listesi olurdu.

Ama asla Geleceğin Mateo'su olmak için büyümeyeceğim. Ben piyano çalarken kimse benimle sarhoş olmayacak, kimse benim seyircim olmayacak ve ehliyetimi aldıktan sonra kimse babamın arabasına pompalı tüfek oturamayacak. Video oyunları oynarken kimin daha iyi bowling

ayakkabısı alacağı veya kimin Wolverine olacağı konusunda asla arkadaşlarımla kavga etmeyeceğim.

Şimdi nasıl olacağını ya da öleceğini düşünerek tekrar yere yığıldım. O bile değil.

Yap ve sonra öl.

12:42

Babam ne zaman üzülse ya da hayal kırıklığına uğrasa serinlemek için sıcak duşlar alır. On üç yaşına geldiğimde onu kopyaladım çünkü kafa karıştırıcı Mateo Düşünceleri su yüzüne çıktı ve bunları çözmek için tonlarca Mateo Zamanına ihtiyacım vardı. Şimdi duş alıyorum çünkü dünyanın ya da Lidia ve babamın ötesindeki bir kısmının gittiğini görünce üzüleceğini umduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Uyarı almadığım tüm günlerde yenilmez bir şekilde yaşamayı reddettiğim için, tüm o dünleri boşa harcadım ve yarınlarım tamamen bitti.

Kimseye söylemeyeceğim. Babam hariç, ama uyanık bile değil, o yüzden pek sayılmaz. Son günümü, insanların bana üzücü sözler atarken samimi olup olmadıklarını merak ederek geçirmek istemiyorum. Hiç kimse son saatlerini insanları tahmin etmek için harcamamalı.

Yine de dünyaya açılmayım, başka bir gün olduğunu düşünerek kendimi kandırmalıyım. Babamı hastanede görmeliyim ve çocukluğumdan beri ilk kez ve son ne olacak diye elini tutmalıyım. . . vay canına, son kez.

Ölümlülüğüme uyum sağlayamadan gitmiş olacağım.

Ayrıca Lidia ve bir yaşındaki Penny'i görmem gerekiyor. LidyaBebek doğduğunda bana Penny'nin vaftiz babası adını verdi ve Lidia'nın erkek arkadaşı Christian bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce öldüğünden beri Lidia'nın ölmesi durumunda ona bakması beklenen kişi olmam çok kötü. Elbette, on sekiz yaşında bir geliri olmayan bir bebeğe nasıl bakacak? Kısa cevap: O değil. Ama benim yaşlanmam ve Penny'ye dünyayı kurtaran annesi ve soğukkanlı babasıyla ilgili hikayeler anlatmam ve finansal olarak güvende ve duygusal olarak buna hazır olduğumda onu evime kabul etmem gerekiyordu. Şimdi, bir fotoğraf albümünde, Lidia'nın hikayeler anlatabileceği, Penny'nin başını sallayacağı, belki gözlüklerimle dalga geçeceği ve sonra sayfayı aslında tanıdığı ve önemsendiği aile. Onun için hayalet bile olmayacağım. Ama bu onu bir kez daha gıdıklamamak ya da yüzünden kabak ve yeşil bezelyeleri silmemek ya da Lidia'ya biraz ara vermemek için bir neden değil, böylece GED'sine çalışmaya odaklanabilir, dişlerini fırçalayabilir, saçlarını tarayabilir ya da biraz kestirebilir.

Ondan sonra bir şekilde kendimi en yakın arkadaşşımdan ve kızından uzaklaştıracığım ve gitmem ve yaşamam gerekecek.

Musluğu kapatıyorum ve su üzerime yağmayı bırakıyor; Bugün bir saatlik duş günü değil. Gözlüğümü lavabodan alıp takıyorum. Küvetten

çıkiyorum, bir su birikintisinin üzerinde kayıyorum ve geriye doğru düşerken, havlu askısını tuttuğumda ve gözlerinizin önünde yanıp sönen hayatınızın teorisinin doğru olup olmadığını görmeyi bekliyorum.kendimi yakalamak Nefes alıp veriyorum, içeri ve dışarı, çünkü bu şekilde ölmek son derece talihsiz bir yol olurdu; biri beni *DumbDeaths* blogundaki “Shower KO” beslemesine *eklerdi* , beni pek çok düzeyde *iğrendiren* yüksek trafikli bir site.

Buradan çıkıp yaşamam gerekiyor ama önce bu daireden canlı çıkmam gerekiyor.

12:56

4F ve 4A'daki komşularıma bugünün benim Son Günüm olduğunu söyleyen teşekkür notları yazıyorum. Babam hastanedeyken, 4F'deki Elliot beni kontrol ediyor, bana akşam yemeği getiriyor, özellikle de geçen hafta babamın empanadalarını yapmaya çalıştıktan sonra sobamız bozulduğundan. 4A'daki Sean, sobanın brülörünü tamir etmek için Cumartesi günü uğramayı planlıyordu, ama artık buna gerek yok. Babam bunu nasıl düzelteceğini bilecek ve ben yokken dikkatimi dağıtmaya ihtiyacı olabilir.

Dolabıma girdim ve Lidia'nın bana on sekizinci doğum günüm için aldığı mavi-gri flanel gömleği çıkardım ve beyaz tişörtümün üzerine giydim. Henüz dışarıda giymedim. Bugün Lidia'yı kendime yakın tutacağım gömlek.

Babamın gözleri kötü olduğu için parlayabilen bir dijital saat aldıktan sonra bana verdiği eski saatimi kontrol ediyorum ve saat 1:00'e yakın Normal bir günde gece geç saatlere kadar video oyunları oynuyor olurum gitmek anlamına gelse bile okula yorgun. En azından boş zamanlarımda uyuyabilirdim. Bu bedavaları hafife almamalıydım. Hayatımı kurtarmak için resim yapamasam da sanat gibi başka bir ders almalıydım. (Ya da hayatımı kurtarmak için herhangi bir şey yap, tabii ki ve bunun ne burada ne de orada olmadığını söylemek istiyorum, ama hemen hemen her şey, değil mi?) Belki daha önce gruba katılmalı ve piyano çalmalıydım, biraz tanınmalıydım. koroda şarkı söylemeye çalışmak, sonra belki havalı biriyle düet yapmak ve sonra belki bir soloda cesaret etmek. Beni ayrılmaya zorlayan bir rolü oynasaydım, tiyatro bile eğlenceli olabilirdi. Ama hayır, kapanıp kestirebileceğim başka bir serbest dönem seçtim.

Saat 12:58 Saat 1:00'e ulaştığında kendimi bu daireden çıkmaya zorluyorum. Hem sığınağım hem de hapishanem oldu ve bir kez olsun dışarıdaki havayı yırtıp A noktasından B noktasına gitmek yerine solumaya ihtiyacım var. Ağaçları saymalıyım, belki de en sevdiğim şarkıyı ayaklarımı daldırarak söylemeliyim. Hudson'da ve çok erken ölen genç adam olarak hatırlanmak için elimden gelenin en iyisini yapın.

saat 1:00

Yatak odama asla dönmeyeceğime inanamıyorum.

Ön kapının kilidini açıyorum, kolu çeviriyorum ve kapıyı çekerek açıyorum.

Başımı sallayıp kapıyı sertçe kapatıyorum.

Zamanımdan önce beni öldürecek bir dünyaya adım atmayacağım.

RUFUS EMETERİO

1:05 am

Eski kız arkadaşımın yeni erkek arkadaşını ölümüne döverken Death-Cast bana çarpıyor. Hâlâ bu herifin tepesindeyim, dizlerimle onun omuzlarını sıkıştırıyorum ve tekrar gözünün içine bakmamamın tek nedeni cebimden gelen çınlama, herkesin bildiği yüksek sesli Death-Cast zil sesi. Kişisel deneyimlerden, haberlerden veya bu *dun-dun-dun* etkisi için uyarı kullanan her boktan şovdan çok iyi. Oğullarım, Tagoe ve Malcolm, artık dayak yemeye tezahürat yapmıyorlar. Çok sessizler ve ben de bu serseri Peck'in telefonunun çalmasını bekliyorum. Ama hiçbir şey, sadece telefonum. Belki de hayatımı kaybetmek üzere olduğumu söyleyen telefon onun hayatını kurtardı.

Almalısın, Roof, dedi Tagoe. Dövüş olayını kaydediyordu çünkü çevrimiçi dövüşleri izlemek onun işiydi ama şimdi onun için de bir arama geleceğinden korkar gibi telefonuna bakıyor.

"Vallahi yaparım" diyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor, Peck'e ilk adım attığım andan bile daha hızlı, onu güverteye çıkarıp yere serdiğim zamandan bile daha hızlı. Peck'in sol gözü şimdiden şişti ve sağ gözünde hâlâ korkudan başka bir şey yok. Bu Death-Cast çağrıları üçe kadar devam ediyor. Onu da benimle birlikte alt edip etmeyeceğimden emin değil.

Ben de bilmiyorum.

Telefonum çalmayı kesiyor.

Malcolm, "Belki bir hataydı," diyor.

Telefonum tekrar çalıyor.

Malcolm kapalı kalır.

umutlu değildim. İstatistikler veya buna benzer bir şey bilmiyorum ama Death-Cast lanet olası uyarıları pek yaygın bir haber değil. Ve biz Emeterios'lar hayatta kalma konusunda pek şanslı değiliz. Ama yaratıcımızla vaktinden çok önce tanışmak? Biz sizin adamlarınız.

Titriyorum ve kafamda o uğultulu panik, sanki biri durmadan beni yumrukluyormuş gibi, çünkü nasıl gideceğime dair hiçbir fikrim yok, sadece öyleyim. Ve hayatım tam olarak gözlerimin önünden geçmiyor, aslında ölümün eşiğindeyken daha sonra olmasını beklemiyorum.

Peck altımdan kıvranıyor ve cehennemi sakinleştirmesi için yumruğumu kaldırdım.

Malcolm, "Belki üzerinde bir silah vardır," diyor. Grubumuzun devi, ablam emniyet kemerini takamadığı zaman yanında olmasına yardımcı olacak türden bir adam. arabamız Hudson Nehri'ne çarptığında.

Görüşmeden önce, Peck'in üzerinde silah olmadığına dair her şeye bahse girerdim, çünkü işten çıkarken üstüne atlayan bizdik. Ama hayatım üzerine bahse girmiyorum, bu şekilde değil. telefonumu düşürürüm Onu yere indirip ters çevirdim, belinde çakı var mı diye kontrol ettim. Ben ayaktayım o yerde kalıyor.

Malcolm, Peck'in sırt çantasını, Tagoe'nin fırlattığı mavi arabanın altından çıkarıyor. Sırt çantasının fermuarını açıp ters çevirerek bazı Kara Panter ve Hawkeye çizgi romanlarının yere düşmesine izin verdi. "Hiçbir şey değil."

Tagoe Peck'e doğru koşuyor ve yemin ederim kafası bir futbol topu gibi onu tekmeleyecek ama telefonumu yerden alıp aramayı yanıtlıyor. "Kimi arıyorsun?" Boyun seğirmesi kimseyi şaşırtmaz. "Dur, dur. ben o değilim *bekle* . Bir saniye bekle." Telefonu uzatıyor. "Kapatmamı ister misin, Roof?"

Bilmiyorum. Bu ilkokulun otoparkında hâlâ kanlar içinde ve dövülmüş Peck var ve Death-Cast'in piyangoyu kazandığını söylemek için aramadığından emin olmak için bu çağrıyı almama gerek yok. Telefonu Tagoe'dan aldım, sinirli ve kafam karıştı ve kusabilirim ama ailem ve kız kardeşim yapmadı, belki ben de etmem.

"Onu izle," diyorum Tagoe ve Malcolm'a. Başlarını salladılar. Nasıl alfa köpeği oldum bilmiyorum. Onlardan yıllar sonra ben de koruyucu aileye yerleştim.

Sanki mahremiyet gerçekten önemliymiş gibi kendime biraz mesafe koyuyorum ve çıkış tabelasından gelen ışıktan uzak durduğumdan emin oluyorum. Gecenin bir yarısı parmak eklemlerimde kan varken yakalanmaya çalışmıyorum. "Evet?"

"Merhaba. Ben Death-Cast'tan Victor, Rufus Emmy-terio ile konuşmak için arıyor."

Soyadımı kesiyor ama onu düzeltmenin bir anlamı yok. Emeterio adını taşıyacak başka kimse yok. "Evet benim."

"Rufus, üzülerek bildiriyorum ki önümüzdeki yirmi dört saat içinde..."

"Yirmi üç saat," diye araya giriyorum, arabanın bir ucundan diğer ucuna gidip geliyorum. "Birinden sonra arıyorsun." Bu saçmalık. Diğer Decker'lar bir saat önce alarma geçti. Belki de Death-Cast bir saat önce arasaydı, Peck'in birinci sınıfta çalıştığı restoranın dışında onu bu otoparka kadar kovalamak için beklemezdim.

"Evet haklısın. Üzgünüm," diyor Victor.

Kapalı kalmaya çalışıyorum çünkü sorunlarımı işini yapan bir adamdan çıkarmak istemiyorum, her ne kadar birinin neden bu pozisyon için başvurduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da. Bir saniyeliğine bir geleceğim olduğunu varsayalım, beni eğlendirelim - hiçbir evrende uyanıp, "Sanırım insanlara hayatlarının sona erdiğini söylemekten başka bir şey yapmadığım on iki ila üç vardiya alacağım. " Ama Victor ve diğerleri yaptı. BenceŞu haberciyi öldürme işini de duymak istemiyorum, özellikle de haberci beni arayıp gün sonunda mahvolacağımı söylediğinde.

"Rufus, üzülerek bildiriyorum ki önümüzdeki yirmi üç saat içinde zamansız bir ölümle karşılaşacaksın. Bunu askıya almak için yapabileceğim bir şey olmasa da, o gün için seçeneklerinizi size bildirmek için arıyorum. Her şeyden önce, nasılsın? Cevap vermeniz biraz uzun sürdü. Her şey yolunda mı?"

Nasıl olduğumu bilmek istiyor, evet doğru. Bana sorduğu bodur bir şekilde duyabiliyorum, aslında beni bu gece araması gereken diğer Decker'lardan daha fazla umursamıyor. Bu aramalar muhtemelen izleniyor ve bunu hızlandırarak işini kaybetmeye çalışmıyor.

"Nasıl olduğumu bilmiyorum." Gökkuşağının altında el ele tutuşan küçük beyaz ve kahverengi çocuklarla boyanmış duvara fırlatmamak için telefonumu sıkıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Malcolm ve Tagoe bana bakarken Peck hâlâ yüz üstü yerde duruyor; Biz onunla ne yaptığımızı anlayana kadar kaçmamasını sağlasalar iyi olur. "Sadece seçeneklerimi söyle." Bu iyi olmalı.

Victor bana günün hava durumunu söyler (öğleden önce ve o kadar uzun yaparsam daha sonra yağmur yağması gerekir), katılmaya hiç ilgi duymadığım özel festivaller (özellikle High Line'da bir yoga dersi değil, yağmur yağsın ya da olmasın)), resmi cenaze düzenlemeleri ve en iyi Decker indirimlerine sahip restoranlar eğer bugünün kodunu kullanırsam. Diğer her şeyi gözden geçiriyorum çünkü Bitiş Günümün geri kalanının nasıl geçeceği konusunda endişeliyim.

"Nasıl biliyorsunuz çocuklar?" araya giriyorum. Belki bu adam bana acır ve ben bu büyük gizem hakkında Tagoe ve Malcolm'da ipucu verebilirim. "Bitiş Günleri. Nereden biliyorsunuz? Bazı liste? Kristal top? Gelecekte takvim mi?" Herkes, Death-Cast'in bu yaşamı değiştiren bilgiyi nasıl aldığı konusunda spekülasyon yapmaya devam ediyor. Tagoe bana internette okuduğu tüm bu çılgın teorileri anlattı, Death-Cast yasal bir medyum grubuna danışmanlık yapıyor ve gerçekten gülünç bir teori, bir uzaylının küvete zincirlenmiş ve hükümet tarafından End Days'i bildirmeye zorlanması gibi. Bu teoride çılgınca yanlış şeyler var ama şu anda onlar hakkında yorum yapacak vaktim yok.

Victor, "Korkarım ki bu bilgi habercilere de açık değil," diye iddia ediyor. "Biz de aynı derecede meraklıyız ama işimizi yapmak için

ihtiyacımız olan şey bilgi değil." Başka bir düz cevap. Bildiği ve işini sürdürmek isteyip istemediğini söyleyemeyeceği her şeye bahse girerim.

Bu adamı boşver. "Hey Victor, bir dakikalığına insan ol. Biliyor musun bilmiyorum ama ben on yedi yaşındayım. On sekizinci doğum günümünden üç hafta. Asla üniversiteye gidemeyecek olmam seni kızdırmıyor mu? Evlenmek? Çocukları var? Yolculuk? Şüphe et. Küçük ofisinde küçük tahtında rahat ediyorsun çünkü önünde birkaç on yıl daha olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Victor boğazını temizliyor. "Bir insan olmamı istiyorsun, Rufus? Tahttan inip seninle gerçek olmamı mı istiyorsun? Peki. Bir saat önce, bugün dört yaşındaki kızı öldükten sonra artık anne olmayacağına ağlayan bir kadınla telefonda görüştüm. Kızının hayatını nasıl kurtarabileceğini söylemem için bana yalvardı ama kimsede bu güç yok. Ve sonra, ister inanın ister inanmayın, bu iş için yaptığım en iğrenç şey değil, annenin sorumlu olması durumunda, bir polis göndermesi için Gençlik Departmanına bir talepte bulunmak zorunda kaldım. Rufus, senin için hissediyorum, hissediyorum. Ama senin ölümünde benim suçum yok ve ne yazık ki bu gece yapmam gereken daha pek çok telefon var. Bana bir sağlamlık yapıp işbirliği yapabilir misin?"

Lanet etmek.

Görüşmenin geri kalanında işbirliği yapıyorum, bu herifin bana başkasınınkini anlatmak gibi bir derdi olmamasına rağmen, tek düşünebildiğim kızı okula asla tam arkamda gelmeyecek olan anne. Görüşmenin sonunda Victor bana, Death-Cast'ı karakterlerin günlük yaşamına dahil eden tüm yeni TV şovlarından ve filmlerinden duymaya alıştığım şirket hattını veriyor: "Death-Cast adına, biz seni kaybettiğim için üzgünüm. Bu günü dolu dolu yaşa."

Kimin önce kapattığını söyleyemem ama önemli değil. Hasar yapıldı - yapılacak. Bugün benim Bitiş Günüm, dosdoğru bir Rufus Armageddon. Bu nasıl düşecek bilmiyorum. Annem ve babam gibi boğulmamak için dua ediyorum. Kırlettiğim tek kişi Peck, gerçekten, yani Vurulmayacağıma güveniyorum ama kim bilir, teklemeler de oluyor. Nasıl olduğu, batmadan önce ne yaptığım kadar önemli değil, ama bilmemek hala beni çıldırtıyor; sonuçta bir kere ölüyorsun.

Belki Peck *olduğu* bundan sorumlu olacak.

Hızla üçünün yanına gittim. Peck'i yakasının arkasından kaldırdım ve sonra onu tuğla duvara çarptım. Alnındaki açık yaradan kan akıyor ve bu herifin beni böyle uçurumdan aşağı attığına inanamıyorum. Aimee'nin artık beni istememesinin tüm nedenlerini asla ağzına almamalıydı. Bu bana asla geri dönmeseydi, elim şu anda boğazında olmayacak ve onu benden daha çok korkutmayacaktı.

"Beni 'dövmedin', tamam mı? Aimee senin yüzünden benden ayrılmadı, o yüzden bunu hemen kafandan çıkar. Beni sevdi ve karmaşıklaştık ve eninde sonunda beni geri alacaktı." Bunun yasal olduğunu biliyorum - Malcolm ve Tagoe da öyle düşünüyor. Peck'e yaslandım, tek sağlam gözüyle ona ölü gibi baktım. "Seni hayatım boyunca bir daha görmesem iyi olur." Evet evet. Çok fazla hayat kalmadı. Ama bu adam lanet olası bir palyaço ve komikleşebilir. "Beni hisset?"

Peck başını salladı.

Boğazını bırakıp cebinden telefonunu çıkardım. Duvara fırlattım ve ekran kapandı. Malcolm onu durduruyor.

"Defol git burdan."

Malcolm omzumdan tutuyor. "Gitmesine izin verme. Bu bağlantıları var."

Peck duvar boyunca kayar, gergin, şehrin yüksek bir yerindeki bazı pencereleri tarar gibi.

Malcolm'u omzumdan sallıyorum. " *Defol git buradan* dedim ."

Peck, baş döndürücü bir zikzak çizerek koşuyor. Onun için mi geldiğimizi görmek için bir kez bile arkasına bakmadı ya da çizgi romanları ve sırt çantası için durdu.

Malcolm, "Bir çetede arkadaşları olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi. "Ya senin için gelirlerse?"

"Onlar gerçek bir çete değiller ve o çetenin reddedildiği biriydi. Peck'in içeri girmesine izin veren bir çeteden korkmam için hiçbir nedenim yok. Onları ya da Aimee'yi bile arayamıyor, biz hallettik." Benden önce Aimee'ye ulaşmasını istemem. Kendimi açıklamalıyım ve bilmiyorum, End Day'de ne yaptığımı anlarsa beni görmek istemeyebilir.

"Death-Cast da onu arayamaz," dedi Tagoe, boynu iki kez seğirerek.

"Onu öldürmeyecektim."

Malcolm ve Tagoe sessizler. Sanki kapatma düğmem yokmuş gibi ona nasıl yattığımı gördüler.

Titremeyi durduramıyorum.

İstemesem bile onu öldürebilirdim. Sonunda onu öldürsem, kendimle yaşayıp yaşayamayacağımı bilmiyorum. Hayır, bu bir yalan ve biliyorum, ben sadece zor olmaya çalışıyorum. Ama zor değilim. Ailemin yapmadığı bir şeyi - benim hatam bile olmayan bir şeyi - hayatta kaldığım için kendimle zar zor yaşayabildim. Birini öldüresiye dövdüğüm için kendime soğuk davranmama imkan yok.

Bisikletlerimize doğru hücum ediyorum. Peck'i burada kovalamak için bisikletlerimizden atladıktan sonra Tagoe'nin direksiyonuna kollarım dolandı. Beni takip edemezsiniz, dedim bisikletimi alırken. "Bunu anladın, değil mi?"

"Hayır, biz seninleyiz, sadece..."

"Olmuyor," diye araya giriyorum. "Ben saatli bir bombayım ve ben patlattığımda sen patlatmasan bile yanabilirsin -belki de kelimenin tam anlamıyla."

"Bizi ekmiyorsun," diyor Malcolm. "Sen nereye gidiyorsan bizde oraya gidiyoruz."

Tagoe başıyla onayladı, sanki vücudu beni takip etme içgüdüsüne ihanet ediyormuş gibi başı sağa sola savruldu. Tekrar başını salladı, bu sefer seğirme yok.

"Siz ikiniz dosdoğru gölgelersiniz," diyorum.

"Siyah olduğumuz için mi?" diye soruyor.

"Çünkü beni sürekli takip ediyorsun," diyorum. "Sonuna kadar sadık."

Son.

Bu bizi susturur. Bisikletlerimize atlıyoruz ve kaldırımdan çıkıyoruz, tekerlekler çarpıyor ve çarpıyor. Bu, miğferimi geride bırakmak için yanlış gün.

Tagoe ve Malcolm bütün gün benimle kalamaz, bunu biliyorum. Ama biz Plüton'uz, aynı koruyucu ailenin kardeşleriyiz ve birbirimize sırtımızı dönmeyiz.

"Hadi eve gidelim" diyorum.

Ve çıktık.

MATEO

1:06 am

Yatak odama döndüm -buraya bir daha asla dönmediğim için çok fazla- ve sanki son patronun kıcıma tekmeyi bastığı bir video oyununda fazladan bir hayatım varmış gibi hemen daha iyi hissediyorum. Ölmek konusunda saf değilim. olacağını biliyorum. Ama acele etmem gerekmiyor. Kendime daha fazla zaman kazanıyorum. Tek istediğim daha uzun bir yaşam ve özellikle gecenin bu geç saatlerinde ön kapıdan çıkarak bu hayali ayağımdan vurmama gücüne sahibim.

Sadece okul için uyandığında ve Cumartesi olduğunu fark ettiğinde gördüğün türden bir rahatlamayla yatağa atlıyorum. Battaniyemi omuzlarıma atıyorum, dizüstü bilgisayarına geri dönüyorum ve -Andrea ile yaptığım aramanın zaman damgalı makbuzu ile Death-Cast'ten gelen e-postayı görmezden *gelerek*- aramayı almadan önceünkü *CountD Owners* gönderisini okumaya devam ediyorum.

Decker, yirmi iki yaşındaki Keith'ti. Statüleri hayatı hakkında pek bir bağlam sağlamadı, sadece sınıf arkadaşlarıyla sosyal geziler yapmak yerine golden retriever Turbo ile koşmayı tercih eden bir yalnızdı. Turbo'ya yeni bir yuva arıyordu çünkü babasının Turbo'nun sahipliğini ilk müsait kişiye vereceğinden oldukça emindi, ki Turbo çok güzel olduğu için herkes

olabilir. Cehennem, *ben* köpeklere ciddi alerjik olmama rağmen onu kabul ederdi. Ama Keith köpeğinden vazgeçmeden önce, o ve Turbo son bir kez en sevdikleri noktalardan geçiyorlardı ve yem Central Park'ta bir yerde durdu.

Keith'in nasıl öldüğünü bilmiyorum. Turbo canlı mı çıktı yoksa Keith'le birlikte mi öldü bilmiyorum. Keith veya Turbo için hangisi tercih edilirdi bilmiyorum. Bilmiyorum. Dün akşam saat 17:40 civarında, yayın durduğunda Central Park'taki herhangi bir soygun veya cinayeti araştırabilirdim, ancak akıl sağlığım için bunun bir sır olarak kalması daha iyi. Bunun yerine müzik klasörümü açıp Space Sounds çalıyorum.

Birkaç yıl önce bazı NASA ekibi, farklı gezegenlerin seslerini kaydetmek için bu özel enstrümanı yarattı. Biliyorum, bana da tuhaf geldi, özellikle izlediğim tüm filmlerin uzayda sesin olmadığını söylemesi yüzünden. Varlığı dışında, sadece manyetik titreşimlerde var olur. NASA, sesleri insan kulağının duyabilmesi için dönüştürdü ve odamda saklanıyor olmama rağmen, evrenden gelen büyüğü bir şeye rastladım - çevrimiçi trendleri takip etmeyenlerin kaçıracağı bir şey. Bazı gezegenler uğursuz geliyor, sanki bir şey gibibir bilimkurgu filminde geçen bir uzaylı dünyasında bulursunuz—dünya dışı dünyada değil, uzaylıların olduğu dünyada olduğu gibi “yabancı dünya”. Neptün hızlı bir akıntıya benziyor, Satürn'ün ona artık hiç dinlemediğim korkunç bir uluması var ve aynı şey Uranüs için de geçerli, tek fark uzay gemilerinin birbirine lazerler fırlatması gibi ısıklık çalan sert rüzgarlar var. Gezegenlerin sesleri, konuşacak insanların varsa harika bir sohbet başlatıcıdır, ancak yoksa, uyurken büyük beyaz gürültü çıkarırlar.

Daha fazla *CountD Owners* beslemesi okuyarak ve bana her zaman yatıştırıcı kuş cıvıltısını ve düşük sesli balinaların çıkardığını hatırlatan, ama aynı zamanda biraz tuhaf hissettiren, parmağımı koyamadığım şüpheli bir şey olan Dünya parçasını çalarak kendimi Son *Günümden* uzaklaştırıyorum. hem deniz kabuğu hem de yılan tıslaması olan Plüton'a çok benziyor.

Neptün pistine geçiyorum.

RUFUS

1:18 am

Gecenin köründe Pluto'ya gidiyoruz.

“Plüton”, ailelerimiz öldüğünden ya da bize sırt çevirdiğinden beri kaldığımız koruyucu aile evi için bulduğumuz isim. Plüton gezegenden cüce gezegene indirildi, ama birbirimize asla daha düşük bir şeymiş gibi davranmadık.

Halkımdan ayrılalı dört ay oldu ama Tagoe ve Malcolm birbirleriyle çok daha uzun süredir samimi oluyorlar. Malcolm'un ailesi, kimliği belirsiz bir

kundakçının neden olduğu bir evde çıkan yangında öldü ve her kimse, Malcolm on üç yaşında bir baş belasıyken, sistem dışında kimsenin istemediği ve zar zor bile ailesini elinden aldığı için cehennemde yanacağını umuyor. onlara. Tagoe'nin annesi o çocukken zıpladı ve babası üç yıl önce o faturalara yetişemeyince kaçtı. Bir ay sonra Tagoe babalarının intihar ettiğini öğrendi ve ev arkadaşı hala adam için gözyaşı dökmedi, hatta asla nasıl ve nerede öldüğünü sordu.

Öldüğümü öğrenmeden önce bile evimin, Pluto'nun benim için daha fazla evde olmayacağını biliyordum. On sekizinci doğum günüm yaklaşıyor - ikisi de Kasım'da on sekiz yaşına giren Tagoe ve Malcolm için aynı şey. Tagoe gibi üniversiteye bağlıydım ve Malcolm'un bokunu toparlarken bizimle birlikte olacağını düşünmüştük. Kim bilir neyin ne olduğunu şimdi ve bu problemlerle şimdiden uğraşmış olmamdan nefret ediyorum. Ama şu anda, tek önemli olan hala birlikte olmamız. Malcolm ve Tagoe yanımda, eve geldiğim ilk günden beri oldukları gibi. İster ailece vakit geçirmek için, ister gıcık seansları için olsun, her zaman sağımda ve solumdaydılar.

Durmayı düşünmüyordum ama büyük kazadan bir ay sonra geldiğim kiliseyi gördüğümde kenara çekiyorum - Aimee ile ilk hafta sonu dışarı çıkmamdan. Bina, kirli beyaz tuğlalar ve kestane rengi kuleleriyle devasa. Vitray pencerelerin fotoğrafını çekmeyi çok isterdim ama flaş doğru yakalamayabilir. Önemli değil. Bir resim Instagram'a layıksa, o klasik siyah beyaz efekti için Ay filtresine tokat atıyorum. Asıl sorun şu ki, inanmayan kığım tarafından çekilmiş bir kilisenin fotoğrafının yetmiş takipçime bırakılacak en son şey olduğunu düşünmüyorum. (Hashtag olmuyor.)

"Ne iyi, Çatı?"

"Burası Aimee'nin benim için piyano çaldığı kilise," diyorum. Aimee oldukça Katolik, ama bunların hiçbirini bana dayatmıyordu. Müzik hakkında konuşuyorduk ve bahsetmiştim Olivia'nın çalışırken giydiği klasik şeylerden bazılarını kazıyordu ve Aimee onu canlı dinlememi istedi - ve benim için çalan kişi olmak istedi. "Ona uyarı aldığımı söylemeliyim."

Tagoe seğiriyor. Eminim Aimee'nin benden uzak durması gerektiğini söylediğini bana hatırlatmak için can atıyordur ama bu tür istekler Bitiş Günleri'nde pencereden atılıyor.

Bisikletten iniyorum, kickstand'ı aşağı atıyorum. Onlardan uzağa gitmiyorum, sadece bir rahibin ağlayan bir kadına kilisenin dışına kadar eşlik etmesi gibi girişe daha yakınam. Yüzüklerini birbirine vuruyor, topaz, sanırım bir zamanlar annemin Olivia'nın on üçüncü yaş günü için konser bileti almak istediğinde rehin verdiği türden. Bu kadın bir Decker olmalı ya da birini tanıyor. Buradaki mezarlık kayması şaka değil. Malcolm ve Tagoe, Death-Cast'ten ve onların "Şeytan'dan gelen kutsal olmayan vizyonlarından" kaçınan kiliselerle her zaman alay ederler, ancak bazı

rahibelerin ve rahiplerin gece yarısından sonra Deckers'ın tövbe etmeye, vaftiz olmaya ve tüm bu güzel şeylere uğraşmaları için ne kadar da aptalca.

Dışarıda annemin inandığı gibi bir Tanrı adamı varsa, umarım şu anda arkamdadır.

Aimee'yi aradım. Sesli mesaja gitmeden önce altı kez çalar. Tekrar arıyorum yine aynı. Tekrar deniyorum ve sesli mesaja gitmeden önce sadece üç kez çalıyor. Beni görmezden geliyor.

Bir metin yazıyorum: **Death-Cast beni aradı. Belki sen de yapabilirsin .**

Hayır, pislik olup da gönderemem.

Kendimi düzeltiyorum: **Death-Cast beni aradı. Beni geri arayabilir misin?**

Bir dakika geçmeden telefonum kapanıyor, normal bir çalıyor ve o kalp durduran Death-Cast uyarısı değil. Aimee.

"Hey."

"Ciddi misin?" Aimee'ye sorar.

Ciddi olmasaydım, ağlayan kurt için beni kesinlikle öldürürdü. Tagoe bir keresinde bu oyunu dikkat çekmek için oynadı ve Aimee bunu çok hızlı bir şekilde kapattı.

"Evet. seni görmem lazım."

"Neredesin?" Onun bir avantajı yok ve son aramalarda yaptığı gibi telefonu yüzüme kapatmaya çalışmıyor.

"Aslında beni götürdüğün kilisenin yanındayım," diyorum. Çılgınca huzurlu, sanki bütün gün burada kalıp yarına yetiştirebilmişim gibi. "Malcolm ve Tagoe ile birlikteyim."

"Neden Plüton'da değilsin? Pazartesi gecesi dışarıda ne yapıyorsunuz?"

Buna cevap vermeden önce daha fazla zamana ihtiyacım var. Belki bir seksen yıl daha, ama buna sahip değilim ve şu anda buna yetişmek istemiyorum. "Şimdi Plüton'a geri dönüyoruz. Bizimle orada buluşabilir misin?"

"Ne? Hayır. Kilisede kal, ben sana geleceğim."

"Sana geri dönmeden önce ölmeyeceğim, güven..."

"Yenilmez değilsin, aptal!" Aimee şimdi ağlıyor ve sesi yağmurda ceketsiz kaldığımız zamanki gibi titriyor. "Ah, tanrım, üzgünüm ama biliyorsunKaç Decker bu sözleri veriyor ve sonra piyanolar başlarına düşüyor?"

"Sanırım pek fazla değil," diyorum. "Piyanodan ölmek pek yüksek bir ihtimal gibi görünmüyor."

"Bu komik değil, Rufus. Giyiniyorum, kıpırdama. Otuz dakikaya geleceğim, en fazla."

Umarım bu gece dahil her şey için beni affedebilir. Peck'ten önce ona ulaşacağım ve kendi tarafımı söyleyeceğim. Eminim Peck eve gidecek,

kendini temizleyecek ve ne canavar olduğumu söylemek için kardeşinin telefonundan Aimee'yi arayacaktır. Yine de polisleri aramasa iyi olur, yoksa Son Günümü parmaklıklar ardında geçireceğim ya da belki kendimi bir polis kulübünün yanlış tarafında bulabilirim. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum, sadece Aimee'ye gitmek ve Plütonlara, bu gece olduğum canavar değil, bildikleri arkadaş olarak veda etmek istiyorum.

"Benimle evde buluş. Sadece . . . bana gel. Görüşürüz Aimee."

O itiraz edemedi telefonun kapatıyorum. Bisikletimi alıyorum, durmadan çağırdığı gibi üzerine tırmanıyorum.

"Plan nedir?" diye soruyor.

"Pluto'ya geri dönüyoruz," diyorum onlara. "Beyler bana bir cenaze atacaksınız."

Saati kontrol ediyorum: 1:30.

Diğer Plutos'un alarmı alması için hala zaman var. Onlar için dilemiyorum ama belki yalnız ölmek zorunda kalmam.

Ya da belki de böyle olması gerekiyor.

MATEO

1:32 am

CountDowners'da gezinmek çok ciddi bir düşünüş. Ama gözlerimi kaçıramam çünkü kayıtlı her Decker'ın paylaşmak istediği bir hikayesi var. Birisi yolculuğunu izlemeniz için dışarı çıkardığında, dikkat edersiniz - sonunda öleceğini bilseniz bile.

Dışarı çıkmıyorsam, başkaları için çevrimiçi olabilirim.

Sitede beş sekme var—Popüler, Yeni, Yerel, Tanıtılan, Rastgele—ve kimseyi tanımadığımdan emin olmak için her zamanki gibi önce Yerel aramalara göz atıyorum. . . . Kimse; iyi.

Sanırım bugün biraz arkadaş olmak güzel olabilirdi.

Rastgele bir Decker seçiyorum. Kullanıcı adı: Geoff_Nevada88. Geoff, çağrısını gece yarısından dört dakika sonra aldı ve çoktan dünyanın dört bir yanında, en sevdiği bara doğru yola çıktı, burada yirmi yaşında bir kişi olduğu ve yakın zamanda sahte kimliğini kaybettiği için kart görmemesini umar. Sorunsuz atlatacağına eminim. Yayınını sabitliyorum ve bir sonraki güncellemesinde bir zil sesi alacağım.

Başka bir beslemeye geçiyorum. Kullanıcı adı: WebMavenMarc. Marc, profilinde iki kez bahsettiği bir gazoz şirketinde eski bir sosyal medya yöneticisidir ve kızının ona zamanında ulaşip ulaşmayacağından emin değildir. Sanki bu Decker tam önümde duruyor, parmaklarını yüzüme şaklatıyor.

Baygın olsa bile babamı ziyaret etmeliyim. Ölmeden önce ona ulaştığımı bilmeli.

Tuttuğum iki hesabın seslerini duymazdan gelerek dizüstü bilgisayarımı bıraktım ve doğruca babamın yatak odasına gittim. İşe gittiği sabah yatağı dağınıktı, ama o zamandan beri onun için yaptım, yorganı tercih ettiği gibi tamamen yastıkların altına soktuğumdan emin oldum. Yatağın sağ tarafında oturuyorum, çünkü annem görünüşe göre her zaman solu tercih ediyor ve o gittiğinde bile hayatını iki taraflı yaşıyor, onu asla yazmıyor - ve babamın çerçeveli fotoğrafını alıyorum. Altıncı yaş günümde *Toy Story* pastamın mumlarını üfleme yardımı etti. Pekala, babam bütün işi yaptı. ona gülüyordum. Yüzümdeki neşeli ifadenin bu resmi bu kadar yakınında tutmasının nedeni olduğunu söylüyor.

Biraz garip biliyorum ama babam da en az Lidia kadar en iyi arkadaşım. Biri benimle dalga geçmeden bunu asla yüksek sesle itiraf edemem, eminim ama her zaman harika bir ilişkimiz oldu. Mükemmel değil, ama eminim ki her iki insandan biri benim okuluma, bu şehirde, şehrin diğer tarafında. aptal ve önemli şeylerle mücadele edin ve en yakın çiftler onları aşmanın bir yolunu bulur. Babamla aramızın bozulduğu ve birbirimizle bir daha asla konuşmadığımız o ilişkilerden birine asla sahip olmayacaktık, babalarından o kadar nefret eden bazı *CountDowners* beslemelerindeki bu Decker'lar gibi değil, ya onları ölüm döşğinde hiç ziyaret etmediler ya da gitmeyi reddettiler. kendileri ölmeden önce telafi edin. Fotoğrafı çerçeveden çıkardım, katladım ve cebime koydum - kırışıkların babamı rahatsız etmeyeceğini sanmıyorum - ve hastaneye gitmek için ayağa kalktım ve veda edip bu fotoğrafın olduğundan emin oldum. sonunda uyandığında yanındadır. Biri ona gittiğimi söylemeden önce, sanki sıradan bir sabahmış gibi, çabucak biraz huzur bulduğundan emin olmak istiyorum.

Lavaboda bulaşık yığını gördüğümde, dışarı çıkıp bunu yapmak için pompalanarak odasından ayrıldım. Bunları temizlemeliyim ki, babam eve, içtiğim onca sıcak çikolatadan imkansız lekelerle dolu kirli tabaklar ve kupalar gelmesin.

Yemin ederim bu dışarı çıkmamak için bir bahane değil.

Ciddi anlamda.

RUFUS

1:41 am

Bisikletlerimizle sokaklarda frensiz yarışıyormuş gibi koştururduk, ama bu gece değil. Sokakta araba olmadığında bile, şimdiki gibi sürekli iki tarafa da bakarız ve kırmızı ışıklar için dururuz. Decker dostu kulüp Clint's Graveyard ile bloktayız. Yirmili yaşlardaki insanlardan oluşan bir kalabalık var ve çizgi düz bir kaos, bu da tüm bu Decker'larla uğraşan fedailerin maaş

çeklerini ve zamanlarından önce son bir kez dans pistinde çıldırmaya çalışan arkadaşlarıyla uğraşiyor olmalı. kalktı.

Bu esmer kız, çılgın güzel, bir erkek yorgun kışlı bir toplama hattıyla ona yaklaştığında ("Belki başka bir gün yaşayacaksın ve vücudunda biraz Vitamin Me ile birlikte yaşayacaksın") ve arkadaşı çantasını salladığında bağılıyor. geri dönene kadar ona. Zavallı kız, kendine üzüldürken götlerin ona vurmasından bir türlü kurtulamıyor bile.

Yeşil bir ışık ve biz sürüyoruz, nihayet dakikalar sonra Plüton'a ulaşıyoruz. Yetiştirme evi, tuğlaları eksik, anlaşılmaz ve renkli duvar yazıları olan, yıpranmış bir binanın çehresine sahip, harap bir dublektir. Zemin kattaki pencerelerde parmaklıklar var, suçlu olduğumuzdan ya da onun gibi bir şeyden değil, ama kimse içeri girip yeterince kaybetmiş bir grup çocuğu çalmıyor. Bisikletlerimizi basamakların sonunda bırakıp kapıya koşup kendimize izin veriyoruz. Koridordan aşağı iniyoruz, oturma odasına giden yapışkan, satranç tahtasına benzer karo zeminde parmak uçlarında ilerlemeye zahmet etmiyoruz. seks, HIV testi yaptırma, kürtaj ve evlat edinme klinikleri ve bu nitelikteki diğer sayfalar hakkında bilgi içeren bir bülten tahtası, burası hala bir kurum değil, bir ev gibi geliyor.

Çalışmayan ama yine de berbat görünen bir şömine var. Beni bu yaz sonbahara hazırlayan duvarları kaplayan sıcak turuncu boya. Hafta içi akşam yemeğinden sonra İnsanlığa Karşı Kartlar ve Tabu oynamak için topladığımız meşe masa. Bu realiteyi izlediğim TV, *Hipster House* with Tagoe, Aimee tüm bu yenilikçilerden o kadar nefret etse de onun yerine çizgi film pornosu izlememi diledi. Uyuduğumuz kanepede, yatağımızdan daha rahat olduğu için sırayla uyuyordu.

İkinci kata çıkıyoruz, yatak odamızın olduğu bu dar nokta, bırakın üç kişi için, bir kişi için pek de rahat olmayacak, ama çalışmasını sağlıyoruz. Orada bir Tagoe'nin fasulye yediği gecelerde açık tuttuğumuz pencere, dışarısı çok gürültülü olsa da.

Bunu söylemeliyim, dedi Tagoe, kapıyı arkamızdan kapatarak. "Gerçekten çok uzaklara geldin. Buraya geldiğinden beri yaptığın her şeyi bir düşün."

"Yapabileceğim daha çok şey var." Yatağıma oturup başımı yastığa geri koyuyorum. "Tüm hayatımı bir günde yapmak çılgınca bir baskı." Tam bir gün bile olmayabilir. On iki saatim olduğu için şanslı olacağım.

Malcolm, "Kimse sizden kanseri iyileştirmenizi veya nesli tükenmekte olan pandaları kurtarmanızı beklemiyor" diyor.

"Hey, Death-Cast bir hayvanın ne zaman öleceğini tahmin edemeyecekleri için şanslı," diyor Tagoe ve dişlerimi emip başımı sallıyorum çünkü en iyi arkadaşı ölürken pandalar için konuşuyor. "Ne, bu

doğru! Son pandayı aramış olsaydın, gezegendeki en nefret edilen adam olurdun. Medyayı hayal edin, özçekimler olurdu ve..."

"Anladık," diye araya giriyorum. Ben panda değilim, bu yüzden medya beni umursamıyor. "Bana en büyük iyiliği yapmalısınız. Jenn Lori ve Francis'i uyandırın. Dışarı çıkmadan önce onlara cenaze töreni yapmak istediğimi söyle." Francis benden hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadı, ama bu düzenlemeden bir evim var ve bu diğerlerinden daha fazla.

Burada kalmalısın, dedi Malcolm. Tek dolabı açıyor. "Belki bunu yenebiliriz. Sen istisna olabilirsin! Seni buraya kilitleyebiliriz."

"Boğulacağım yoksa kalın kıyafetlerinle dolu raf kafama çökecek." İstisnalara ve bunun gibi saçmalıklara inanmaması gerektiğini bilmeli. Oturuyorum. "Fazla vaktim yok çocuklar." Biraz titriyorum ama toparlıyorum. Beni çıldırmış görmelerine izin veremem.

Tagoe seğiriyor. "Kendi başına iyi olacak mısın?"

Benden gerçekten ne istediğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. "Kendimi kaçırmıyorum" diyorum.

Ölmeye çalışmıyorum.

Beni odada çamaşırlarımla yalnız bırakıyorlar, asla yıkamak ve yaz kursu işleri hakkında endişelenmek zorunda kalmayacağım, asla bitirmek ya da başlamak zorunda kalmayacağım. Yatağımın köşesinde toplanmış Aimee'nin battaniyesi, omuzlarıma sardığım renkli turna desenli bu sarı şey. Çocukken Aimee'ye aitti, annesinin çocukluğundan kalma bir kalıntı. O hala burada, Pluto'dayken çıkmaya başladık ve birlikte battaniyenin altında dinlenip, arada sırada oturma odası pikniği için kullanırdık. Çılgın soğuk zamanlardı. Biz ayrıldıktan sonra battaniyeyi geri istemedi, bence mesafe istediği zaman bile beni etrafta tutmanın yolu buydu. Sanki onunla hala bir şansım varmış gibi.

Bu oda benim büyüdüğüm yatak odasından daha farklı olamazdı - yeşil yerine bej duvarlar; iki ilave yatak ve oda arkadaşı; boyutun yarısı; ağırlık veya video oyunu posterleri yok - ama yine de evim gibi hissettiriyor ve bana insanların eşyalardan daha önemli olduğunu gösterdi. Malcolm bu dersi aldıltfaiyeciler evini, anne babasını ve en sevdiği şeyleri yakan alevleri söndürdükten sonra.

Burada basit tutuyoruz.

Yatağımın arkasında, duvara zımbalanmış resimlerim var, hepsi Aimee tarafından Instagram hesabımdan basılmış: Her zaman düşünmeye gittiğim Althea Park; geçen yaz ilk maratonumdan sonra aldığım, bisikletimin gidonundan sarkan terli beyaz tişörtüm; Christopher Caddesi'nde daha önce hiç duymadığım ve bir daha hiç duymadığım bir şarkı çalan terk edilmiş bir müzik seti; O zamandan beri kanlı bir burnu olan Tagoe, Plutos için bir el sıkışma oluşturmaya çalıştık ve aptal bir kafa-popo yüzünden her şey ters gitti; iki spor ayakkabı - biri on bir numara, diğeri dokuz numara - o

zamandan beri yeni ayakkabılar aldım ama mağazadan çıkmadan önce eşleştiklerinden emin olmadım; ben ve Aimee, gözlerim dengesiz, kafam iyiye gittiği gibi, ki (henüz) değildim, ama yine de bir koruyucu çünkü sokak lambası ona serin bir ışık saçtı; uzun bir yağmur haftasından sonra Aimee'yi parkın etrafında kovaladığım zamanki çamurdaki ayak izleri; yan yana oturan, Malcolm'un bir parçası olmak istemediği, ama ben yine de aldığım iki gölge; ve buradan çıkarken oğullarıma geride bırakacağım tonlarca şey var.

Buradan yürümek. . .

Gerçekten gitmek istemiyorum.

MATEO

1:52 am

Neredeyse gitmeye hazırım.

Bulaşıkları yıkadım, kanepenin altındaki tozları ve şeker paketlerini süpürdüm, oturma odasının zeminini sildim, banyo lavabosunu diş macunu lekelerimden temizledim ve hatta yatağımı bile yaptım. Dizüstü bilgisayarımın başına döndüm, daha büyük bir zorlukla karşı karşıya kaldım: en fazla sekiz kelimeyle mezar taşımın yazısı. Hayatımı sekiz kelimeyle nasıl özetleyebilirim?

Öldüğü Yerde Yaşıyordu: Yatak Odasında .

Ne Boş Bir Hayat .

Çocuklar Ondan Daha Fazla Risk Alırlar .

Daha iyisini yapmalıyım. Ben dahil herkes benden çok daha fazlasını istiyordu. Bunu onurlandırmalıyım. Bunu yapmak için son günüm.

İşte Yalan Mateo: Herkes İçin Yaşadı .

Gönder'e bastım .

Geri dönüş yok. Evet, düzenleyebilirim ama vaatler böyle yürümez ve herkes için yaşamak dünyaya verilen bir sözdür.

Günün erken olduğunu biliyorum ama göğsüm sıkışıyor çünkü en azından bir Decker için geç de oluyor. Bunu tek başıma yapamam, çıkış kısmını. Gerçekten de Lidia'yı Bitiş Gününe sürüklemeyeceğim. Buradan çıktığımda - olmazsa olmaz - Lidia ve Penny'yi görmeye gideceğim ama Lidia'ya söylemeyeceğim. Benden önce beni ölü olarak düşünmesini ya da ona herhangi bir üzüntü getirmesini istemiyorum. Belki ben hayattayken ona her şeyi açıklayan bir kartpostal gönderirim.

İhtiyacım olan şey, benim için iki kat arkadaş olabilecek bir koç ya da benim için koçluk yapabilecek bir arkadaş. Ve *CountDowners'da* sıklıkla tanıtılan bu popüler uygulamanın sağladığı şey de budur.

Son Arkadaş uygulaması, yalnız Decker'lar ve son saatlerinde bir Decker şirketi tutmak isteyen tüm iyi ruhlar için tasarlanmıştır. Bu, bir Decker ile

tek gecelik bir ilişki isteyen herkes için tasarlanmış Necro ile karıştırılmamalıdır - en üst düzey koşulsuz uygulama. Necro'dan her zaman çok rahatsız olmuşumdur ve sırf seks beni sınırlendirdiği için değil. Ama hayır, Son Arkadaş uygulaması insanların ölmeden önce kendilerini değerli ve sevilmiş hissedebilmeleri için oluşturuldu. Günde 7,99 dolara giden Necro'nun aksine hiçbir kullanıcı ücreti yok, bu da beni rahatsız ediyor çünkü bir insanın sekiz dolardan daha değerli olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Her neyse, herhangi bir potansiyel yeni arkadaşlık gibi, Last Friend uygulamasından doğan ilişkiler oldukça isabetli olabilir. Bir keresinde, bu Decker'ın Son Arkadaşıyla tanıştığı bu *CountDowners* beslemesini takip ediyordum ve sohbet odasındaki izleyicilerin onun öldüğünü varsaydığı noktaya kadar, bazen saatlerce güncelleme konusunda yavaştı. Aslında çok yaşıyordu, son gününü yaşıyordu ve öldükten sonra Son Arkadaş, kız hakkında bana onun güncellemelerinden öğrendiğimden daha fazlasını öğreten kısa bir övgü yazdı. Ama her zaman böyle tatlı değil. Birkaç ay önce bu Decker, üzücü bir hayatla farkında olmadan rezil Son Arkadaş seri katiliyle arkadaş oldu ve bu hakkında okumak çok trajikti ve bu dünyaya güvenmek için mücadele etmemin birçok nedeninden biriydi.

Sanırım bir Son Arkadaşla ilişki kurmak bana iyi gelebilir. Sonra tekrar, yalnız ölmek mi daha üzücü, yoksa senin için hiçbir şey ifade etmeyen, aynı zamanda muhtemelen seni de pek umursamayan birinin yanında mı bilmiyorum.

Zaman boşa gidiyor.

Bir atış yapmam ve benden önce yüz binlerce Decker'ın bulduğu aynı cesareti bulmam gerekiyor. Banka hesabımı çevrimiçi olarak kontrol ediyorum ve üniversite fonlarımdan geriye kalanlar otomatik olarak hesabıma yatırıldı, ki bu sadece yaklaşık iki bin dolar, ama bu günü geçirmek için fazlasıyla yeterli. Deckers ve konukların farklı ülke ve şehirlerin kültürlerini ve ortamlarını deneyimleyebilecekleri şehir merkezindeki World Travel Arena'yı ziyaret edebilirim.

Telefonuma Last Friend uygulamasını indiriyorum. Bu şimdiye kadarki en hızlı indirme, sanki varlığının tüm amacının birisi için zamanın tükeniyor olduğunu anlayan duyarlı bir varlık gibi. Uygulama, iki silüet birbirine yaklaşıırken ve çak bir beşlik olarak gri bir saatin animasyonu ile mavi bir arayüze sahiptir. *SON ARKADAŞ* merkeze yakınlaştırır ve bir menü açılır.

Bugün Ölmek
Bugün Ölmüyor

Ben tıklayın *Bugün Dying* . Bir mesaj açılır:

Last Friend Inc.'de bizler, bu kaybınız için topluca üzgünüz. Sizi sevenlere ve sizinle asla tanışamayacak olanlara en derin taziyelerimizi sunuyoruz. Umarız bugün son saatlerinizi geçirebileceğiniz yeni bir değerli arkadaş bulursunuz. En iyi sonuçlar için lütfen profili doldurun.

Seni kaybettiğim için çok üzgünüm,
Son Arkadaş Inc.

Boş bir profil çıkıyor ve ben dolduruyorum.

İsim : Mateo Torrez

Yaş: 18

Cinsiyet : Erkek

Yükseklik: 5'10"

Ağırlık: 164 lb.

Etnik köken: Porto Rikolu

Oryantasyon: <atla>

İş: <atla>

İlgi Alanları: Müzik; dolaşan

Favori Filmler / TV Şovları / Kitaplar : Timberwolves, Gabriel Reeds; "Plaid Yeni Siyahı"; Scorpius Hawthorne serisi

Hayatta Kimdin: Ben tek çocuğum ve sadece gerçekten babama sahip oldum. Ama babam iki haftadır komada ve muhtemelen ben gittikten sonra uyanacak. Onu gururlandırmak ve ayrılmak istiyorum. Başını eğik tutan çocuk olmaya devam edemem çünkü tek yaptığı şey, hepinizle orada olmamı engellemekti - belki bazılarınızla daha önce tanışabilirdim.

Kova Listesi: Hastaneye gidip babamla vedalaşmak istiyorum. Ve sonra en iyi arkadaşım, ama ona öleceğimi söylemek istemiyorum. Ondan sonra, bilmiyorum. Başkaları için bir fark yaratmak ve hazır olduğumda farklı bir Mateo bulmak istiyorum.

Son Düşünceler: Bunun için gidiyorum.

cevaplarımı iletiyorum. Uygulama benden bir fotoğraf yüklememi istiyor. Telefonumun albümünde geziniyorum ve önerebileceğim birçok Penny fotoğrafı ve şarkıların ekran görüntüleri var Lidia'ya. Oturma odasında babamla birlikte benden başkaları da var. İşte benim küçük yıl fotoğrafım, topal. Bu Mario Kart yarışmasına çevrimiçi olarak katıldığım için Haziran ayında kazandığım Luigi şapkasını takarken aldığım bir tanesine rastladım. Web sitesinde yer alması için yarışma sunucusuna resmimi göndermem gerekiyordu, ama Luigi-şapkasının içinde saçmalayan çocuğun pek ben olduğunu düşünmedim, bu yüzden onu asla göndermedim.

Ama yanlışmışım, git düşün. Bu tam olarak her zaman olmak istediğim kişiydi - gevşek, eğlenceli, kaygısız. Kimse bu fotoğrafa bakıp karakersiz

olduğunu düşünmeyecek çünkü bu insanların hiçbiri beni tanımıyor ve benden tek beklentileri profilimde olduğu gibi kendimi tanıttığım kişi olmam.

Fotoğrafi yüklüyorum ve son bir mesaj çıkıyor: İyi ol **Mateo** .

RUFUS

1:59 am

Koruyucu ailem aşağıda bekliyor. Öğrendikleri anda buraya koşmaya çalıştılar ama Malcolm koruma rolü oynadı çünkü hâlâ bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bisiklet kıyafetlerimi giydim - üzerlerinde mavi basketbol şortu olan spor taytını giydim, böylece paketim Örümcek Adam'ınki ve en sevdiğim gri yün gibi dışarı fırlamasın diye - çünkü bu şehirde dolaşmayı hayal edebileceğim başka bir yol yok. Bisikletim hariç Bitiş Günü. Önce güvenlik olduğu için kaskımı alıyorum. Odaya son bir kez bakıyorum. Oğullarımla yakalamaca oynadığımı hatırlasam bile, cidden yıkılmıyorum ya da böyle bir şey yok. Dışarı çıkarken ışığı açık bırakıyorum ve Malcolm ve Tagoe tekrar içeri girmek konusunda tuhaf olmasınlar diye kapıyı açık tutuyorum.

Malcolm bana hafifçe gülümsedi. Sakin oynama oyunu zayıf çünkü kafasını kaybettiğini biliyorum, hepsi öyle. Kartlar ters olsaydı ben de yapardım.

Francis'i gerçekten uyandırdın mı? Soruyorum.

"Evet."

Üvey babamın ellerinde ölmem mümkün; Eğer onun çalar saati deşilseniz, onu uyandırmamalısınız.

Alt katta Malcolm'u takip ediyorum. Tagoe, Jenn Lori ve Francis oradalar ama hiçbir şey söylemiyorlar. Sormak istediğim ilk şey, Aimee'den halası onu alıkoyuyormuş gibi bir şey duyan var mı, ama bu doğru değil.

Umarım beni görmek isteme konusunda fikrini değiştirmemiştir.

Her şey yoluna girecek, burada olan herkese odaklanmalıyım.

Francis tamamen uyanık ve en sevdiği çizgili bornozunu giyiyor, sanki bir teknisyenin bize kazandığı az parayı harcaması yerine, işi onu para yığınları üzerine yığan bir kral gibi. İyi adam, ama çılgına dönmüş görünüyor çünkü birkaç dolar kazanmak için saçını kendisi kestiği için saçları dağılmış, bu da çılgınca bir aptallık çünkü Tagoe bir saç kesme sanatçısı. Şaka yapmıyorum, Tagoe şehirdeki en iyi solukluğu veriyor ve o piç kurusu bir gün kendi berber dükkanını açıp senaryo yazma hayallerinden vazgeçse iyi olur. Francis yine de solup gitmek için fazla beyaz.

Jenn Lori, gözlüklerini takmadan önce eski kolej tişörtünün yakasıyla gözlerini kuruyor. Tagoe'nin en sevdiği slasher filmlerini izlediğimiz

zamanki gibi koltuğunun kenarında ve tıpkı o zamanki gibi ayağa kalkıyor, ama ani bir yanma yüzünden değil. Bana sarılıp ağlıyormzuma ve alarmı aldığımdan beri ilk kez biri bana sarıldı ve bırakmasını istemiyorum ama devam etmeliyim. Ben yere bakarken Jenn yanımda kaldı.

"Beslenecek bir ağız azaldı, değil mi?" Kimse gülmez. omuz silkiyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hiç kimse, özellikle on yedi yaşında ve sağlıklı olduğunuzda, ölümünüz için herkesi nasıl hazırlayacağınız konusunda size ders vermiyor. Hepimiz yeterince ciddiyetten geçtik ve onların gülmesini istiyorum. "Taş, Kağıt, Makas, kimse?"

Yumruğumu avucuma vurarak kimseye karşı Makas oynuyorum. Yine yapıyorum, bu sefer Rock oynuyorum, hala kimseye karşı. "Hadi beyler." Tekrar gidiyorum ve Malcolm, Makaslarıma karşı Kağıt oynuyor. Bir dakika daha sürer, ancak birkaç tur atıyoruz. Francis ve Jenn Lori'yi yenmek kolay. Tagoe'ye karşı çıkıyorum ve Rock, Scissors'ı yener.

Malcolm, "Yeniden yapın," diyor. "Tagoe son saniyede Paper'dan Rock'a geçti."

"Dostum, bütün gün Roof'u aldatmak için, neden bugün?" Tagoe başını sallıyor.

Tagoe'ye dostça bir itişme veriyorum. "Çünkü sen bir pisliksin."

Kapı çalıyor.

Kalbim oha gibi çarparak kapıya fırladım ve açtım. Aimee'nin yüzü o kadar kıpkırmızı ki, yanaklarındaki büyük doğum lekesini neredeyse seçemiyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Aimee'ye sorar.

başımı sallıyorum. "Sana telefonumdaki zaman damgasını gösterebilirim."

Aimee, "Bitiş Gününüzle ilgili değil," diyor. "*Bu.*" Kenara doğru adım atıyor ve merdivenlerin altını, Peck'i ve onun harap olmuş yüzünü gösteriyor. Yaşadığım sürece bir daha görmek istemediğimi söylediğim kişi.

MATEO

2:02 am

Dünyada kaç tane Last Friend hesabının aktif olduğunu bilmiyorum, ama şu anda yalnızca New York City'de çevrimiçi kırk iki tane var ve bu kullanıcılara bakmak, ilk gün lise oditoryumunda olmak gibi hissettiriyor. sınıflar. Bütün bu baskı var ve nereden başlayacağımı bilmiyorum - bir mesaj alana kadar.

Gelen kutumda parlak mavi bir zarf var ve tıklanarak açılmayı bekleyen darbeler halinde parlıyor. Konu satırı yok, sadece bazı temel bilgiler var: *Wendy Mae Greene. 19 yaşında. Dişi. Manhattan, New York (2 mil*

uzaklıkta). Profiline tıklıyorum. O bir Decker değil, sadece birini teselli etmek için geç kalan bir kız. Biyografisinde kendini "Scorpius Hawthorne'la ilgili her şeye kafayı takmış bir kitap kurdu" olarak tanımlıyor ve muhtemelen bu ortak bağlantı, ona ulaşmasının nedeni. Ayrıca "özellikle havanın mükemmel olduğu Mayıs ayı sonlarında" dolaşmayı da seviyor. Mayıs sonunda buralarda olmayacağım Wendy Mae. Merak ediyorum Bu profile ne kadar süredir sahip olduğu ve eğer biri ona gelecek hakkında böyle konuşmanın bazı Deckers'ı gücendirebileceğini söylerse, bunun daha ne kadar ömrü kaldığını göstermekle nasıl yanılabilir. Yanından geçip fotoğrafına tıkladım. Güzel görünüyor - açık tenli, kahverengi gözlü, kahverengi saçlı, burun piercingi ve kocaman bir gülümseme. mesajı açıyorum.

Wendy Mae G. (02:02): merhaba dostum. bks'de harika bir zevkin var. Bahse girerim bir ölüm gizleme büyüsüne sahip olmayı diliyorsundur, ha??

İyi niyetli olduğuna eminim ama biyografisi ve bu mesaj arasında, umduğum sırtımı sıvazlamak yerine bana çivi çakıyor. Yine de kaba olmayacağım.

Mateo T. (02:03): Selam Wendy Mae. Teşekkürler, kitap zevkiniz de harika.

Wendy Mae G. (02:03): scorpius hawthorne 4 hayat . . . Ne yapıyorsun?

Mateo T. (02:03): Harika değil. Odamdan çıkmak istemiyorum ama buradan çıkmam gerektiğini biliyorum.

Wendy Mae G. (02:03): Görüşme nasıldı ? Korkmuş muydun?

Mateo T. (02:04): Biraz korktum, aslında çok fazla.

Wendy Mae G. (02:04): lol. komiksin gerçekten çok tatlı annen ve baban kafayı yemiş olmalı 2 ayın?

Mateo T. (02:05): Kaba olmak istemem ama şimdi gitmem gerekiyor. İyi geceler Wendy Mae.

Wendy Mae G. (02:05): Ne demiştin? Siz ölü beyler her zaman benimle konuşmayı keser misiniz?

Mateo T. (02:05): Gerçekten önemli değil. Annem ortada olmadığına ve babam komadayken ailemin kafalarını kaybetmeleri zor.

Wendy Mae G. (02:05): Bunu nasıl bilebilirdim ki?

Mateo T. (02:05): Profilimde var.

Wendy Mae G. (02:05): iyi, watevr. o zaman açık bir evin var mı? Bekaretimi sevgilime kaybetmem gerekiyor ama önce pratik yapmak istiyorum ve belki sen bana yardım edebilirsin.

Başka bir mesaj yazarken tıkladım ve iyi bir önlem için onu engelledim. Sanırım güvensizliklerini anlıyorum ve onu aldatmayı başarırsa hem kendisi hem de erkek arkadaşı için üzülüyorum ama ben mucizeler yaratan biri değilim. Konu satırları olan birkaç mesaj daha alıyorum:

Konu: 420?

Kevin ve Kelly. 21 yaşında. Erkek.
Bronx, New York (4 mil uzaklıkta).
Katlı? Numara.

Konu: Başsağlığı diliyorum, Mateo (harika isim)

Philly Buiser. 24 yaşında. Erkek.
Manhattan, New York (3 mil uzaklıkta).
Katlı? Numara.

Konu: kanepe mi satıyorsun? iyi durumda?

J.Marc. 26 yaşında. Erkek.
Manhattan, New York (1 mil uzaklıkta).
Katlı? Numara.

Konu: Ölmek berbat bir şey değil mi?

Elle R. 20 yaşında. Dişi.
Manhattan, New York (3 mil uzaklıkta).
Katlı? Evet.

Kevin ve Kelly'nin mesajını görmezden geliyorum; potla ilgilenmiyor. J. Marc'ın mesajını siliyorum çünkü babamın hafta sonu şekerlemeleri için tekrar ihtiyaç duyacağı kanepeyi satmıyorum. Philly'nin mesajına cevap vereceğim - çünkü o önce geldi.

Philly B. (02:06): Selam, Mateo. Nasıl gidiyor?

Mateo T. (02:08): Selam Philly. Orada asılı kaldığımı söylemek çok mu topal?

Philly B. (02:08): Hayır, zor olduğuna eminim. Death-Cast'ın beni çağıracağı günü sabırsızlıkla beklemiyorum. Hasta mısın? Ölmek için oldukça genç.

Mateo T. (02:09): Sağlıklıyım, evet. Bunun nasıl olacağından korkuyorum, ama gerginim, oradan çıkmazsam kendimi bir şekilde hayal kırıklığına uğratacağım. Kesinlikle burada ölümlere daireyi kokutmak istemiyorum.

Philly B. (02:09): Bu konuda yardımcı olabilirim Mateo.

Mateo T. (02:09): Ne konuda yardım?

Philly B. (02:09): Ölmediğinizden emin olmak.

Mateo T. (02:09): Bu kimsenin vaat edebileceği bir şey değil.

Philly B. (02:10): Yapabilirim. Ölmeyi hak etmeyen havalı bir adama benziyorsun bu yüzden benim daireme gelmelisin. Yine de bir sır olmalı, ama pantolonumda ölümün tedavisi var.

Philly'yi engelliyorum ve Elle'nin mesajını açıyorum. Belki üçüncü kez cazibe olacak.

RUFUS

2:21 am

Aimee suratıma geliyor ve beni buzdolabına doğru itiyor. Şiddet söz konusu olduğunda oynamıyor çünkü ailesi, bir marketi ekipler halinde soyarak, sahibine ve yirmi yaşındaki oğluna saldırdıklarında gerçekten fazladan para kazandılar. Beni itip kakmak onu da onlar gibi kilit altında tutmayacak.

"Şuna bak, Rufus. Ne saçmalıyordun?"

Mutfak tezgahına yaslanmış olan Peck'e bakmayı reddediyorum. İçeri girdiğinde verdiğim hasarı zaten görmüştüm - bir gözü kapalı, dudağında bir kesik, şişmiş alnında kurumuş kan lekeleri. Jenn Lori hemen yanında, alnına buz bastırıyor. Ben de ona bakamıyorum, End Day ya da değil, benim için çok hayal kırıklığına uğradı. Tagoe ve Malcolm beni kuşattı, o da Francis'le yatmadan önce Peck'e sert davranmak için benimle sokaklara çıktıkları için onlara bok verdiğinden beri sessizdi.

"Şu anda o kadar cesur hissetmiyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Kapa çeneni." Aimee arkasını dönerek telefonunu tezgâha çarparak herkesi şaşırttı. "Bizi takip etmeyin." Mutfak kapısını iterek açar ve Francis öyle sıradan bir şekilde merdivenin yanında takılmaz, her şeyden haberdar olmaya çalışır ama aynı zamanda bir Decker'ı utandırmak ya da cezalandırmak zorunda kalmasın diye kendini tutmaz.

Aimee beni bileğimden tutarak oturma odasına çekiyor. "Ne olmuş? Death-Cast arıyor ve böylece istediğin her siktiğimin yanına yatmakta özgür müsün?"

Sanırım Peck, uyarıyı almadan önce ona onun kıcını tekmelediğimi söylemedi. "BEN.."

"Ne?"

"Yalan söylemenin anlamı yok. Onun için geliyordum."

Aimee bir adım geri atıyor, sanki bir daha ona saldırabilecek bir canavarmışım gibi, bu beni öldürüyor.

"Bak Ames, çıldırıyordum. Death-Cast o el bombasını kucağıma düşürmeden önce zaten bir geleceğim olmadığını hissettim. Notlarım her zaman boktan olmuştur, neredeyse on sekiz yaşındayım, seni kaybettim ve ne yapacağımı bilmediğim için çılgına döndüm. Dürüst bir kimse gibi hissettim ve Peck hemen hemen aynı lanet şeyi söyledi.

Hiç kimse değilsin, dedi Aimee, bana doğru gelirken hafifçe titreyerek, artık korkmuyordu. Elimi tutuyor ve anne tarafındaki teyzesinin yeterince hamuru olduğu için Plüton'dan ayrıldığını ilk söylediği yerde kanepeye oturuyoruz. Onu içeri almak için. Bir dakika sonra o da benden ayrıldı çünkü temiz bir sayfa, ilkokul sınıf arkadaşı Peck'ten ucuz bir bahşış istedi. "Artık bir anlam ifade etmiyorduk. Ve söylediğin gibi son gününde bile yalan söylemenin bir anlamı yok." Ağlarken elimi tutuyordu ki yapacağından bile şüpheliydim çünkü buraya geldiğinde çok sinirliydi. "Aşkımızı yanlış okudum ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez. Rol yapmam ve sinirlenmem gerektiğinde yanımdaydın ve her şeyden nefret etmekten yorulduğumda beni mutlu ettin. Kimse kimseye tüm bunları hissettiremez." Bana sarılıyor, tarihi belgesellerinden birini izlemek üzereyken göğsümde rahatladığı gibi çenesini omzuma yaslıyor.

Onu tutuyorum çünkü söyleyecek yeni bir şeyim yok. Onu öpmek istiyorum ama onun sahteliğine ihtiyacım yok. Yine de çok yakındı ve yüzünü görebilmek için geri çekildim çünkü belki son bir öpücük onun için de gerçek olabilir. O bana bakıyor ve ben eğiliyorum...

Tagoe oturma odasına gelir ve gözlerini kapatır. "Ey! Üzgünüm." yedekliyorum. "Hayır, iyisin."

Tagoe, "Cenazeyi biz yapmalıyız" diyor. "Ama acele etme. Bu senin günün. Üzgünüm, bugün senin günün değil, doğum günü gibi değil, tam tersi." seğiriyor. "Herkesi buraya toplayacağım." O adım.

Aimee, "Seni dolandırmak istemiyorum" diyor. o bana izin vermiyorGit, herkes gelene kadar değil.

O sarılmaya ihtiyacım vardı. Cenazeden sonra son bir Plüton Güneş Sistemi grubu kucaklaşması için Plütonlara sarılmayı dört gözle bekliyorum.

Kanepenin ortasında oturuyorum. Bir sonraki nefesim için ciğerlerimle savaşıyorum, sert çekirdekli. Malcolm solumda, Aimee sağımda ve Tagoe ayaklarımda oturuyor. Peck, Aimee'nin telefonu ile oynayarak mesafesini koruyor. Onun telefonunda olmasından nefret ediyorum ama onunkini kırdım bu yüzden susmalıyım.

Bu benim ilk Decker cenazem, çünkü ailem kendileri için bir tane atmaya umursamadı çünkü hepimiz birbirimize sahiptik ve başka kimseye, iş arkadaşlarımıza ya da eski arkadaşlara ihtiyacımız yoktu. Belki başkalarına gitseydim, Jenn Lori'nin diğer katılımcılarla değil, doğrudan benimle konuşma şekline hazır olurdum. Kendimi savunmasız ve görülmüş hissettiriyor ve birinin bana "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemesi gibi gözlerimden yaşlar geliyor - cidden, her yıl, asla başarısız olmuyor.

Başarısız oldu.

"... Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuşsun gibi, her nedenin olmasına rağmen hiç ağlamadın. Diğerleri .." Jenn Lori, Plüton'a dönmüyor, biraz

bile. Sanki bakma yarışındaymışız gibi göz temasını kesmiyor. Saygı duymak. "Hepsi ağladı ama gözlerin çok üzgündü Rufus. Birkaç gün hiçbirimize bakmadın. Biri benim gibi poz verseydi, daha iyisini bilemeyeceğine ikna olmuşum. Arkadaşlarını ve daha fazlasını bulana kadar boşluğun ağırdı."

Döndüm ve Aimee gözlerini benden almayacaktı - benden ayrıldığında bana attığı hüznü bakışın aynısı.

Francis, "Hep birlikteyken kendimi her zaman iyi hissettim" diyor.

Bu geceden bahsetmiyor, bunu biliyorum. Bahse girerim ölmek berbat bir şey ama hayat sensiz devam ederken hapse girmek daha kötü olmalı.

Francis bakmaya devam ediyor ama başka bir şey söylemiyor. "Bütün günümüz yok." Malcolm'a el sallıyor. "Senin sıran."

Malcolm odanın ortasına yürüdü, kamburunu mutfığa çevirdi. Boğazını temizliyor ve sertti, sanki borularına bir şey sıkışmış ve ağzından tükürük uçuyormuş gibi. O her zaman bir pislikti, kötü sofraya adabına sahip olduğu ve filtresiz olduğu için istemeden sizi utandıracak türden bir adamdı. Ama aynı zamanda size cebir dersi verebilir ve bir sır saklayabilir ve eğer onun anma konuşmasını yapıyor olsaydım bundan bahsedirdim. "Sen - sen bizim kardeşimizsin, Roof. Bu saçmalık. Tam bir saçmalık." Sol elindeki kütükülleri karıştırırken başı eğik duruyor. "Onun yerine beni almalılar."

"Bunu söyleme. Cidden, kapa çeneni."

"Ben ciddiym" diyor. "Kimsenin sonsuza kadar yaşamadığını biliyorum ama sen diğerlerinden daha uzun yaşamalısın. Diğer insanlardan daha önemlisin. Hayat bu. Ben bu kadar büyük bir hiçim ki, bakkaliye torbalama işiyle uğraşamaz ve sen..."

"Ölme!" Ayağa kalkıyorum. Isındım ve yumruklarım koluna çok kızdı. Üzgünüm de demiyor. "Ölüyorum ve hayatları takas edemeyiz. Sen büyük bir hiç değilsin ama yine de kahrolası oyununu hızlandırabilirsin."

Tagoe ayağa kalkıyor, boynuna masaj yapıyor, bir seğirmeye karşılık veriyor. "Çatı, bizi böyle susturmanı özleyeceğim. Malcolm'u tabaklarımızdan yediğinde ve iki kez sifon çekmediğinde beni öldürmeme engel oluyorsun. Biz yaşlanana kadar lanet kupanı görmeye hazırdım." Tagoe gözlüğünü çıkardı, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve sıkı bir yumrukla kapattı. Sanki tavandan bir Ölüm piñatasının düşmesini bekliyormuş gibi yukarı bakıyor. "Bir cankurtaran olman gerekiyordu."

Kimse bir şey demiyor, sadece daha çok ağlıyorlar. Gitmeden önce herkesin beni yas tutmasının sesi beni çılgınca ürpertiyor. Onları teselli etmek istiyorum ama şaşkınlığımdan bir türlü kurtulamıyorum. Ailemi kaybettikten sonra yaşadığım için kendimi suçlu hissetmek için çok zaman harcadım, ama şimdi bu mürettebatı geride bıraktığımı bilerek ölmek için bu garip Decker suçluluğunu yenemiyorum.

Aimee merkeze doğru ilerliyor ve hepimiz bunun çıldırmak üzere olduğunu biliyoruz. Vahşi. "Bir kabusun içinde sıkışıp kaldığımı söylemek ayıp mı? 'Bu bir kabus gibi' dedikleri zaman herkesin çok dramatik olduğunu düşünmüşümdür. Gerçekten, bir trajedi olduğunda hissettiğin tek şey bu mu? Nasıl hissetmelerini istedim bilmiyorum ama şimdi kafalarındaki çiviye vurdular diyebilirim. Her neyse, senin için başka bir klişe daha var. uyanmak istiyorum. Ve eğer uyanamazsam, güzel olan her şeyi hayal etme şansımın olduğu yerde sonsuza kadar uyumak istiyorum.yüzümdeki bu pisliğe aval aval bakmak istediğin için değil, benim için bana baktığın gibi."

Aimee onun kalbine dokunur, sonraki sözleriyle boğulur. "Beni arayacak ya da kucaklayacak kadar etrafta olmayacağını düşünmek çok acıtıyor, Rufus.." Bana bakmayı kesiyor; arkamdaki bir şeye gözlerini kısarak bakıyor ve eli düşüyor. "Birisi polisi mi aradı?"

Koltuğumdan fırladım ve dubleksin önündeki kırmızı ve mavi parıltıları görüyorum. Sonsuza dek sekiz gibi, delice kısa ve çılgınca hissettiren tam panik modundayım. Şaşırmayan ya da korkmayan tek bir kişi var. Aimee'ye döndüm ve gözleri Peck'e kadar benimkileri takip etti.

Yapmadın, dedi Aimee ona doğru koşarak. Telefonunu ondan kapar.

"Bana saldırdı!" Peck bağırır. "Çıkışta olup olmaması umurumda değil!"

"Son kullanma tarihi geçmiş et değil, o başka bir insan!" Aimee bağırır.

Vay be. Peck'in bunu nasıl yaptığını bilmiyorum çünkü burada hiç arama yapmadı ama kendi cenazemde polisleri üzerime saldı. Umarım Death-Cast birkaç dakika içinde o piçi arar.

"Arkadan çık," diyor Tagoe, seğirmeler çılgınca.

"Benimle gelmelisiniz, oradaydınız."

Malcolm, "Onları yavaşlatacağız" diyor. "Onlarla konuş."

Kapı çalıyor.

Jenn Lori mutfağı işaret ediyor. "Gitmek."

Miğferimi kapıyorum, geriye doğru mutfağa doğru yürüyorum ve tüm Plütonları alıyorum. Babam bir keresinde vedaların "en olası imkansız" olduğunu söylemişti çünkü onları asla söylemek istemezsin ama şansın olduğunda bunu yapmamak aptallık olur. Cenazeme yanlış kişi geldiği için kendimi kandırıyorum.

Başımı sallıyorum ve nefesimi düzene sokarak arkadan koşuyorum. Acımasız sivrisinekler ve meyve sinekleri yüzünden hepimizin nefret ettiği arka bahçeye koştum, sonra çitin üzerinden atladım. Ayağımda rezervasyon yapmadan önce bisikletimi kapma şansım olup olmadığını görmek için gizlice evin önüne dönüyorum. Polis arabası dışarıda park edilmiş, ama her iki memur da içeride olmalı, belki Peck ispiyonlamışsa şimdiye kadar arka bahçede bile. Bisikletimi alıp kaldırımda koşuyorum ve yeterince ivme kazandığımda koltuğa atlıyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum ama devam ediyorum.
Cenazemi yaşadım ama keşke çoktan ölmüş olsaydım.

MATEO

2:52 am

Üçüncü kez çekicilik değildi. Elle'nin gerçekten bir Decker olup olmadığını bile söyleyemem ama onu araştırmadan engelledim çünkü bana "yanlış giden komik enfiye videoları" linkleriyle spam gönderdi. Uygulamayı daha sonra kapattım. Kabul etmeliyim ki, hayatımı nasıl yaşadığım konusunda biraz haklı hissediyorum çünkü insanlar en kötüsü olabilir. Bırakın Son Arkadaş olmayı, saygılı bir konuşma yapmak bile zor.

Sürekli yeni mesajlar için açılır bildirimler alıyorum, ancak onları görmezden geliyorum çünkü A Dark Vanishing'in onuncu seviyesindeyim, bu acımasız Xbox Infinity oyunu beni hile kodlarını aramak istiyor. Kahramanım Cove, saç ateşle on yedi seviyesinde bir büyücü, prensese bir teklifte bulunmadan bu fakirlik içindeki krallıkta ilerleyemez. Bu yüzden, bronz iğnelerini ve paslı kilitlerini satmaya çalışan tüm tüccarların yanından geçiyorum (peki, Cove yürür) ve dosdoğru korsanlara doğru giderim. kafamın içinde kaybolmuş olmalıyım Limana giden yol çünkü Cove bir kara mayına basıyor ve patlamayı hayalet aşamasına geçirecek zamanım yok - Cove'un kolu bir kulübenin penceresinden uçuyor, başı gökyüzüne fırlıyor ve bacakları tamamen patlıyor.

Cove aniden yeni gibi geri dönene kadar kalbim yükleme ekranında çarpıyor. Cove'un durumu iyi.

Daha sonra yeniden doğamayacağım.

Burada boşa harcıyorum ve ...

Odamda iki kitaplık var. Alttaki mavi kitaplık, blogun aşağısındaki genç sağlık kliniğine aylık kitap bağışlarımı yaptığımda asla temizleyemediğim en sevdiğim kitapları içeriyor. Üstteki beyaz kitaplık, her zaman okumayı planladığım kitaplarla dolu.

... Sanki hepsini okuyacak zamanım olacakmış gibi kitapları alıyorum: Bu çocuğun bir ayinle diriltilmesinden sonra onsuz devam eden bir hayatla nasıl başa çıktığını bilmek istiyorum. Ya da piyano rüyası görürken ailesi Death-Cast uyarısı aldığı için okul yetenek gösterisinde performans sergileyemeyen küçük kız için nasıl bir şeydi. Ya da Halkın Umudu olarak bilinen bu kahramanın, Ölüm Oyuncusu benzeri peygamberlerden, Tüm Kötülüğün Kralı'na karşı zaferin anahtarı olduğu son savaştan altı gün önce öleceğini söyleyen bir mesajı nasıl aldığını. Bu kitapları odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve hatta favorilerimden bazılarını raflarından indiriyorum

Çünkü favoriler ile asla favori olmayacak kitaplar arasındaki çizgi artık önemli değil.

Hoparlörlerime koştum ve neredeyse onları duvara fırlattım, son anda kendimi durdurdum. Kitaplar elektriğe ihtiyaç duymaz ama hoparlörler ister ve her şey burada bitebilir. Hoparlörler ve piyano benimle alay ediyor, babam el sanatları mağazasındaki yönetici vardiyasından dönmeden önce müziğimle olabildiğince fazla özel zaman geçirmek için okuldan eve koşarak geldiğim tüm zamanları hatırlatıyor. Şarkı söyledim ama komşularım beni duymasın diye çok yüksek sesle değil.

Duvardan bir harita yırtıyorum. New York'un dışına hiç çıkmadım ve tapınakları ve piramitleri görmek için Mısır'a inecek bir uçağa asla binmeyeceğim ya da babamın çocukken sık sık gittiği yağmur ormanlarını ziyaret etmek için babamın Porto Riko'daki memleketine seyahat etmeyeceğim. Haritayı yırtıp tüm ülkelerin, şehirlerin ve kasabaların ayaklarına düşmesine izin veriyorum.

Burada kaos var. Gişe rekorları kıran bir fantastik filmdeki kahramanın, kötü adamlar onu bulamadığı için bombalanmış, savaşın harap ettiği köyünün molozları arasında durması gibi. Yıkılmış binalar ve parçalanmış tuğlalar dışında, yerde yüzleri açık, hasarlı sırtları kabarmış, diğerleri üst üste yığılmış kitaplar var. Her şeyi tekrar bir araya getiremem, yoksa kendimi tüm kitapları alfabetik sıraya koyarken ve haritayı tekrar bir araya getirirken bulurum. (Yemin ederim bu, odamı temizlememek için bir bahane değil.)

Cove'un yeniden doğduğu Xbox Infinity'yi kapatıyorum, sanki birkaç dakika önce patlamamış gibi tüm uzuvları bir arada. Cove, esasını boş boş sallayarak başlangıç noktasında duruyor.

Bir hamle yapmalıyım. Son Arkadaş uygulamasını yeniden açarak telefonumu tekrar alıyorum. Umarım kara mayınları gibi tehlikeli insanların üzerine basarım.

RUFUS

2:59 am

Wish Death-Cast bu gece hayatımı mahvetmeden önce aradı.

Death-Cast dün gece bana vursaydı, üç tekerlekli bisikletli küçük çocuklara maraton kaybettiğim rüyamda beni bayıltırlardı. Death-Cast bana bir hafta önce ulaşıyaydı, henüz bir şey değilken Aimee'nin bana yazdığı tüm notları okumak için geç kalmazdım. Death-Cast iki hafta önce arasaydı, Malcolm ve Tagoe ile Marvel kahramanlarının DC kahramanlarından nasıl daha iyi olduğu konusunda yaptığım tartışmayı keserlerdi (ve belki de haberciden ağırlığını koymasını isterdim). Death-Cast bir ay önce arasaydı, Aimee gittikten sonra kimseyle konuşmak istemememin getirdiği ölüm

sessizliğini öldürürlerdi. Ama hayır, bu gece ben Peck'i döverken Death-Cast aradı, bu da Aimee'nin onu benimle yüzleşmek için dubleke sürüklemesine yol açtı, bu da Peck'in polisleri dahil etmesine ve cenazemi kısa kesmesine yol açtı, bu da benim onlardan biri olmama neden oldu.şu anda yüzde yüz yalnız.

Death-Cast bir gün önce arasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

Polis sirenlerini duyuyorum ve pedal çevirmeye devam ediyorum. Umarım başka bir şey oluyordur.

Mola vermeden önce birkaç dakika daha veriyorum, bir McDonald's ve bir benzin istasyonu arasında duruyorum. Çok parlak, belki burada diz çökmek aptalca, ama göz önünde olmak iyi bir saklanma yeri olabilir. Bilmiyorum, James Bond değilim, kötü adamlardan nasıl saklanılacağına dair bir rehberim yok.

Kahretsin, *ben* kötü adamım.

Yine de hareket etmeye devam edemiyorum. Kalbim çarpıyor, bacaklarım yanıyor ve nefesimi tutmam gerekiyor.

Benzin istasyonunun önündeki kaldırıma oturdum. Sidik ve ucuz bira gibi kokuyor. Bisiklet lastikleri için hava pompaları olan duvarda iki siluetin grafiti var. Siluetlerin her ikisi de erkekler tuvaleti tabelasındaki ahbap şeklindedir. Turuncu spreyle boyanmış şu yazıyor: *Son Arkadaş Uygulaması*.

Düzgün vedalaşmalardan sikilip duruyorum. Ailemle son bir kucaklaşma yok, Plutos'la son bir kucaklaşma yok. Bu vedalar bile değil dostum, benim için yaptıkları her şey için herkese teşekkür edememek. Malcolm'un bana defalarca gösterdiği sadakati. Tagoe gibi, onun B-film senaryosu ile teslim eğlence *Kanarya Palyaço* ve *Doom Karnavalı* ve *Yılan Taksi* topluluk olsalar *Substitute Doktor*, sadece çok kötüydükötü bir film için bile. Francis'in karakter izlenimleri beni o kadar çok öldürdü ki, göğüs kafesim ağrıdığı için susması için yalvardım. Öğleden sonra Jenn Lori bana solitaire oynamayı öğretti, böylece hem kendimi hareket ettirebilir hem de yalnız vakit geçirebilirdim. Son iki uyanırken Francis'le, çekici birine görünüşü konusunda iltifat etmek yerine, alım satırlarımın nasıl daha kişisel olması gerektiği hakkında yaptığım harika sohbet, çünkü "herkes güzel gözlere sahip olabilir, ancak sadece doğru türde biri olabilir. Alfabeyi mırıldanın ve onu yeni favori ritminiz yapın." Aimee'nin her zaman gerçek tutma şekli, bana aşık olmadığını söyleyerek beni serbest bıraktığında bile.

Gerçekten son bir Pluto Güneş Sistemi grup kucaklaşmasına gidebilirdim. Şimdi geri dönemem. Belki de kaçmamalıydım. Suçlamalar muhtemelen kaçmak için arttı, ama düşünecek zamanım yoktu.

Bunu Plutos'a telafi etmeliyim. Övgüleri sırasında hakikatten başka bir şey konuşmadılar. Son zamanlarda biraz işlerim karıştı ama iyiyim. Ben olmasaydım Malcolm ve Tagoe benim çocuklarım olmazdı ve ben pislik olsaydım Aimee benim sevgilim olmazdı.

Benimle olamazlar, ama bu yalnız olmam gerektiği anlamına gelmez.

Gerçekten yalnız olmak istemiyorum.

Kendimi toparlayıp grafiti ve yağlı boya bir posterin olduğu duvara doğru yürüyorum. Bir An Yarat. Duvardaki Son Arkadaş silüetlerine bakıyorum. Ailem öldüğünden beri, tek başıma öleceğime dair her şeye bahse girerdim. Belki yaparım, ama arkada kalmış olmam, Son Arkadaşım olmaması gerektiği anlamına gelmez. İçimde iyi bir Rufus olduğunu biliyorum, eskiden olduğum Rufus ve belki bir Son Arkadaş onu içimden çıkarabilir.

Uygulamalar gerçekten benim işim değil, ama insanların yüzüne vurmak da değil, bu yüzden bugün zaten elementimin dışındayım. App store'a giriyorum ve Last Friend'i indiriyorum. İndirme çok hızlı; muhtemelen verilerimde bir kaltak, ama kimin umurunda.

Bir Decker olarak kaydoluyorum, profilimi oluşturuyorum, Instagram hesabımdan eski bir fotoğraf yüklüyorum ve artık hazırım.

İlk beş dakikamda beni biraz daha az yalnız hissettirmek için yedi mesaj almak gibisi yok - bir adam ölümün tedavisini pantolonunda olduğu konusunda saçma sapan şeyler söylese de ve sen, onun yerine ölümü kabul edeceğim.

MATEO

3:14 am

Profilimdeki ayarları sadece on altı ile on sekiz yaş arasındaki herkes tarafından görülebilecek şekilde yapıyorum; yaşlı erkekler ve kadınlar artık bana asılamazlar. Bir adım daha ileri götürüyorum ve artık sadece kayıtlı Decker'lar benimle bağlantı kurabiliyor, böylece kanepe veya saksı almak isteyen kimseyle uğraşmak zorunda kalmıyorum. Bu, çevrimiçi sayıları önemli ölçüde azaltır. Eminim bugün uyarıyı alan yüzlerce, belki binlerce genç vardır, ancak şu anda çevrimiçi olarak on altı ile on sekiz yaşları arasında yalnızca seksen dokuz kayıtlı Decker var. Zoe adında on sekiz yaşında bir kızıdan bir mesaj alıyorum ama on yedi yaşında Rufus adında bir profil gördüğümde onu görmezden geliyorum; Bu ismi her zaman sevmişimdir. Profiline tıklıyorum.

İsim: Rufus Emeterio

Yaş: 17.

Cinsiyet: Erkek.

Yükseklik: 5'10".

Ağırlık: 169 lb.

Etnik köken: Küba-Amerikalı.

Oryantasyon: Biseksüel.

İş: Profesyonel Zaman Harcama.

İlgi Alanları: Bisiklete binmek. Fotoğraf

Favori Filmler / TV Şovları / Kitaplar: <atla>

Hayatta **Kimdin:** Sahip olmamam gereken bir şeyden kurtuldum.

Kova Listesi: Tamamla .

Son Düşünceler: Zamanı geldi. Hatalar yaptım ama doğruca dışarı çıkacağım.

Daha fazla zaman, daha fazla hayat istiyorum ve bu Rufus Emeterio kaderini çoktan kabul etti. Belki intihara meyilli. İntihar kesin olarak tahmin edilemez, ancak ölümün kendisi hala öngörülmektedir. Kendine zarar veriyorsa, onun etrafında olmamalıyım - aslında saatimi kaybetmek üzere olmamın nedeni o olabilir. Ama fotoğrafı bu teoriyle çelişiyor: gülümsüyor ve sıcak bakan gözleri var. Onunla sohbet edeceğim ve eğer iyi bir hava yakalarsam, dürüstlüğü beni kendimle yüzleştirecek türden bir adam olabilir.

ulaşacağım. Merhaba hakkında riskli bir şey yok.

Mateo T. (03:17): Kaybolacağın için üzgünüm, Rufus.

Yabancılar böyle yaklaşmaya alışkın değilim. Geçmişte birkaç kez Deckers'ı şirkette tutmak için bir profil oluşturmayı düşündüm ama onlara pek bir şey sağlayabileceğimi düşünmemiştim. Artık ben de bir Decker olduğum için daha da fazla bağlanma konusundaki çaresizliği anlıyorum.

Rufus E. (03:19): Selam, Mateo. Güzel şapka.

Sadece cevap vermekle kalmadı, profil resmimden Luigi şapkamı da beğendi. O zaten olmak istediğim kişiyle bağlantı kuruyor.

Mateo T. (03:19): Teşekkürler. Sanırım şapkayı burada evde bırakacağım. Ben ilgi istemiyorum.

Rufus E. (03:19): İyi arama. Luigi şapkası tam olarak bir beyzbol şapkası değildir, değil mi?

Mateo T. (03:19): Aynen.

Rufus E. (3:20): Bekle. Daha evden çıkmadın mı?

Mateo T. (03:20): Hayır.

Rufus E. (3:20): Uyarıyı birkaç dakika önce mi aldınız?

Mateo T. (3:20): Death-Cast beni gece yarısından biraz sonra aradı.

Rufus E. (3:20): Bütün gece ne yaptın?

Mateo T. (03:20): Temizlik ve video oyunları oynamak.

Rufus E. (03:20): Hangi oyun?

Rufus E. (3:21): N/m oyun önemli değil. Senin yapmak istediğin şeyler yok mu? Ne için bekliyorsun?

Mateo T. (3:21): Potansiyel Son Arkadaşlarla konuşuyordum ve onlar ... harika değil, bunu söylemenin en nazik yolu.

Rufus E. (3:21): Güne başlamadan önce neden bir Son Arkadaşa ihtiyacınız var?

Mateo T. (3:22): Arkadaşların varken neden bir Son Arkadaşa ihtiyacın var?

Rufus E. (03:22): Önce sana sordum.

Mateo T. (3:22): Güzel. Bir şey olduğunu ya da BİRİSİNİN beni öldüreceğini bilerek daireden ayrılmanın delilik olduğunu düşünüyorum. Ayrıca pantolonlarında ölüme çare olduğunu iddia eden "Son Dostlar" olduğu için.

Rufus E. (03:23): O pislikle ben de konuştum! Onun siki değil, tam olarak. Ama daha sonra şikayet edip engelledim. Söz veriyorum o adamdan daha iyiyim. Sanırım bu pek bir şey ifade etmiyor. Görüntülü sohbet etmek ister misin? Sana davetiyeyi göndereceğim.

Telefona konuşan bir siluet simgesi yanıp söner. Aramayı neredeyse reddediyordum, bu anın ani oluşu konusunda kafam çok karıştı ama arama gitmeden önce, Rufus gitmeden önce cevaplıyorum. Ekran bir saniyeliğine kararıyor ve ardından profilinde Rufus'un sahip olduğu yüze sahip tamamen yabancı biri beliriyor. Terliyor ve aşağı bakıyor, ama gözleri çabucak beni buluyor ve kendimi maruz kalmış, hatta belki biraz tehdit edilmiş hissediyorum, sanki o korkunç bir çocukluk efsanesiymiş gibi...ekran ve beni karanlık bir yeraltı dünyasına sürükleyin. Aşırı aktif hayal gücümü savunmak için, Rufus beni kendi dünyamdan ve ötesindeki dünyaya zorbalık etmeye çalıştı, yani...

"Yo," diyor Rufus. "Beni görüyorsun?"

"Evet, merhaba. Ben Mateo'yum."

"Merhaba Mateo. Görüntülü sohbeti üzerinize yaydığım için kusura bakmayın," diyor Rufus. "Görmediğin birine güvenmek biraz zor, anladın mı beni?"

"Merak etme," diyorum. Nerede olursa olsun biraz kör edici bir parıltı var ama yine de açık kahverengi yüzünü seçebiliyorum. Neden bu kadar terli olduğunu merak ediyorum.

"Gerçek hayattaki arkadaşlarıma neden Son Arkadaşı tercih ettiğimi bilmek istedin, değil mi?"

"Evet," diyorum. "Çok kişisel değilse."

"Hayır, bunun için endişelenme. Last Friends arasında 'çok kişisel' olması gerektiğini düşünmüyorum. Uzun lafın kısası: Arabamız Hudson Nehri'ne çarptığında ailem ve kız kardeşimle birlikteydim ve onların ölümünü izlemek zorunda kaldım. Bu suçluluk duygusuyla yaşamak

arkadaşlarım için istediğim bir şey değil. Onu dışarı atmalı ve bununla iyi olduğundan emin olmalıyım. "

"Arkadaşlarını geride bırakarak mı?"

"Numara. Ölmemi izlemek zorunda kalma şansın."

Bugün en büyük şansla karşı karşıyayım: Tam tersi olmadıkça onun ölümünü izlemem gerekebilir ve her iki olasılık da bende kusma isteği uyandırıyor. Zaten ona karşı derin bir bağ ya da başka bir şey hissettiğimden değil, amabirinin ölümünü izleme fikri beni hasta ediyor, üzüyor ve sinirlendiriyor - ve bu yüzden soruyor. Ama hiçbir şey yapmamak da pek rahatlatıcı değil. "Tamam, evet. Bunu yapabilirim."

"Yapabilir misin? Evinden çıkmıyorsun diye bir sorun var. Son Arkadaş olsun ya da olmasın, hayatımın geri kalanını birinin dairesinde kapana kısılarak geçirmeyeceğim ve senin de olmanı istemiyorum ama benimle yarı yolda buluşmalısın Mateo," diyor Rufus. Adımı söyleyiş şekli, o sürungen Philly'nin söyleyeceğini hayal ettiğimden biraz daha rahatlatıcı; daha çok, biletleri tükenmiş bir performanstan önce moral konuşması yapan bir orkestra şefi gibi. "İnan bana, burası çirkinleşebileceğini biliyorum. Bunların hiçbirinin değerli olduğunu düşünmediğim bir nokta vardı."

"Eee, ne değişti?" Bir meydan okuma gibi görünmek istemem ama bir bakıma öyle. Dairemin güvenliğini o kadar kolay bırakmam. "Aileni kaybettin ve sonra ne oldu?"

"Ben bu hayatla ilgili değildim," diyor Rufus, başka tarafa bakarak. "Ve ben oyun bitmiş olurdum. Ama annemle babamın benim için istediği bu değildi. Çılgınca bükülmüş, ama hayatta kalmak bana hayatta olmanın, ölmeyi dilemenin sonsuza kadar yaşayabilmeyi dilemekten daha iyi olduğunu gösterdi. Her şeyi kaybedip tavrımı değiştirebilirim, çok geç olmadan sen de aynısını yapmalısın dostum. Bunun için gitmelisin."

Bunun için git. Profilimde öyle dedim. Diğerlerinden daha fazla ilgi gösterdi ve benimle bir arkadaşın yapması gerektiği gibi ilgilendi.

"Tamam," diyorum. "Bunu nasıl yapabiliriz? el sıkışma var mıya da başka birşey?" Gerçekten güvenimin geçmişte olduğu gibi ihanete uğramamasını umuyorum.

"Tanıştığımızda el sıkışabiliriz, ama o zamana kadar Luigi'nizin Mario'su olacağıma söz veriyorum, ancak dikkatleri üzerinize çekmem. Nerede buluşmalıyız? Güneydeki eczanenin yanındayım..."

"Bir şartım var" diyorum. Gözleri kısılır; Muhtemelen önüne attığım eğri küre konusunda gergindir. "Seninle yarı yolda buluşmam gerektiğini söyledin ama beni evden alman gerekiyor. Bu bir tuzak değil, yemin ederim."

Rufus, "Kulağa bir tuzak gibi geliyor" diyor. "Farklı bir Son Arkadaş bulacağım."

"Gerçekten değil! Yemin ederim." Neredeyse telefonu düşüreceğim. Her şeyi batırdım. "Cidden, ben-"

"Şaka yapıyorum dostum" diyor. "Sana telefon numaramı göndereceğim, sen de bana adresini yazabilirsin. O zaman bir plan yapabiliriz."

Death-Cast'tan Andrea, görüşme sırasında beni Timothy'yi aradığında, gerçekten daha fazla yaşama şansım olduğunu düşündüğümde rahatladım. Ama bu sefer tamamen rahatlamak sorun değil - sanırım. "Yapacağım," diyorum.

Güle güle falan demiyor, sadece biraz daha uzun süre bana bakıyor, muhtemelen beni tartıyor ya da belki de onu gerçekten bir tuzağa çekip çekmediğimi sorguluyor.

"Birazdan görüşürüz, Mateo. Ben oraya varmadan ölmemeye çalış."

"Buraya gelirken ölmemeye çalış," diyorum. "Güvende ol, Rufus."

Rufus başını sallar ve görüntülü sohbeti bitirir. Bana telefon numarasını gönderiyor ve telefonu açanın o olduğundan emin olmak için aramaya karar verdim, savunmasız genç adamların adreslerini toplaması için ona para veren bir sürüngen değil. Ama Rufus'tan şüphelenmeye devam edersem, bu Son Arkadaş işi yürümeyecek.

Bitiş Günümü ölmeyi kabullenmiş, hata yapmış biriyle geçirmek konusunda biraz endişeliyim. Açıkçası onu tanımıyorum ve delicesine yıkıcı olduğu ortaya çıkabilir - ne de olsa ölümün seçildiği bir günde gecenin ortasında dışarıda. Ancak hangi seçimleri yaparsak yapalım - tek başına veya birlikte - bitiş çizgimiz aynı kalır. Her iki yöne de kaç kez baktığımızın bir önemi yok. Güvenli oynamak için paraşütle atlamamamızın bir önemi yok, en sevdiğim süper kahramanların yaptığı gibi asla uçamayacağımız anlamına gelse de. Kötü bir mahallede bir çetenin yanından geçerken başımızı eğik tutmamızın bir önemi yok.

Nasıl yaşamayı seçersek seçelim sonunda ikimiz de ölürüz.

BÖLÜM İKİ

son arkadaş

Limandaki bir gemi güvendedir, ancak gemiler bunun için yapılmaz .

ANDREA DONAHUE

3:30

Death-Cast, Andrea Donahue'yi bugün ölmediği için aramadı. Yedi yıl önce kurulduğundan bu yana Death-Cast'in en iyi temsilcilerinden biri olan Andrea, End Day çağrılarından adil payını aldı. Bu gece, gece yarısı ile üç arasında, Andrea altmış yedi Deckers'ı aradı; en iyi numarası değil, ancak acele aramalar nedeniyle teftişe alındığından beri tek vardiyada doksan iki arama rekorunu kırmanın zor olduğu kanıtlandı.

İddiaya göre.

Andrea, bastonuyla topallayarak binadan çıkarken, umudun bu meslekte tehlikeli bir şey olduğunu bilse de, İK'nın bu gece arama kaydını gözden geçirmemesini umuyor. Andrea, bir Decker'dan diğerine geçemeyecek kadar hevesli birkaç ismi karıştırdı. Kızının artan okul ücretine ek olarak geçirdiği kazadan sonra ihtiyacı olan tüm fizik tedaviyle işini kaybetmek korkunç bir zamanlama olurdu. bahsetmiyorum bileBaşkalarını kapıdan dışarı ve daha az sıkıntılı işlere gönderen, keşfettiği büyük bir yaşam hilesi yüzünden şimdiye kadar harika olduğu tek iş.

Birinci kural: Güverteciler artık insan değil.

Bu kadar. Bu tek kurala uyun ve kendinizi şirketin danışmanlarıyla saatlerce boşa harcamazsınız. Andrea, bu Decker'lar için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor. Yastıklarını kabartamaz, onlara son öğünlerini sunamaz ya da onları hayatta tutamaz. Onlar için dua ederek nefesini boşa harcamaz. Hayat hikayelerine yatırım yapmayacak ve onlar için ağlamayacak. Onlara sadece öldüklerini söyler ve yoluna devam eder. Telefonu ne kadar çabuk kapatırsa, bir sonraki Decker'a o kadar çabuk ulaşır.

Andrea her gece kendisine bu Decker'ların hizmetinde olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hatırlatıyor. İnsanlara sadece öldüklerini söylemiyor. Onlara gerçekten yaşamaları için bir şans veriyor.

Ama onlar için yaşayamaz. Bu onlara bağlı.

O zaten üzerine düşeni yaptı ve bunu iyi yapıyor.

RUFUS

3:31 am

Şu Mateo çocuğunun evine doğru bisikletle gidiyorum. Seri katil olmasa iyi olur ya da bana yardım et... Hayır, o soğuk. Kafasının içinde çok fazla zaman harcadığı ve muhtemelen kendi iyiliği için fazla asosyal olduğu

açık. Demek istediğim, şuna bir bak: Onu evinden alacağım, sanki yüksek bir kulede kurtarılmaya ihtiyacı olan bir prensmiş gibi. Bence beceriksizlik ortadan kalktığında sağlam bir suç ortağı olacak. Olmazsa, her zaman yollarımızı ayırabiliriz. Berbat olacak çünkü bu bizim için zaman kaybı değil, ama olan bu. Başka bir şey değilse, bir Son Arkadaşa sahip olmak, arkadaşlarımdan şehirde çılgınca koşmam konusunda biraz daha iyi hissetmelerini sağlamalı. En azından biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

MALCOLM ANTONİ

3:34 am

Death-Cast bu gece Malcolm Anthony'yi aramadı çünkü bugün ölmüyor ama geleceği tehdit altında. Malcom ve en iyi arkadaşı Tagoe, polise Rufus'un nereye gittiğine dair herhangi bir ipucu vermedi. Malcolm, polise Rufus'un bir Decker olduğunu ve kesinlikle kovalamaya değmeyeceğini söyledi, ancak memurlar, ağırlaştırılmış saldırı eyleminden sonra Rufus'un peşini bırakamazlardı. Böylece Malcolm, dahiyane, hayatı mahveden bir fikir buldu: kendini tutuklat.

Malcolm polis memuruyla tartıştı ve tutuklanmaya direndi, ancak planındaki en büyük kusur, bunu Malcolm'un kendisinin kullandığından daha saldırgan bir şekilde tartışmaya giren Tagoe'ye iletememesiydi.

Hem Malcolm hem de Tagoe şu anda karakola götürülüyor.

Bu anlamsız, dedi Tagoe polis arabasının arkasında. Artık dişlerini emmiyor ya da nasıl olduğu hakkında bağırıyor. Malcolm ve Aimee onu çenesini kapamaya zorlasa da, kelepçeler ilk takıldığında yaptığı gibi hiçbir şey yapmadı. "Rufus'u bulamayacaklar. Hepsinin tozunu..."

"Kapa çeneni." Bu sefer Malcolm, Tagoe'nin önüne gelen ekstra masraflardan endişe etmiyor. Malcolm, Rufus'un bisikletiyle kaçmayı başardığını zaten biliyor. Evden çıkarılırken bisiklet orada değildi. Ve Rufus'un polisi bisikletinin üzerine *atabileceğini* biliyor ama bisikletli çocuklara göz kulak olup onu bulmalarını istemiyor. Onu istiyorlarsa, bunun için çalışmak zorunda kalacaklar.

Malcolm arkadaşına fazladan bir gün veremez ama ona yaşamak için fazladan zaman bulabilir.

Bu, Rufus'un hala hayatta olduğunu varsayıyor.

Malcolm, Rufus için bu isabeti almaya hazır ve kendisinin masum olmadığını biliyor, bu sağduyu. Plütonlar bu gece erken saatlerde Peck'in kışını tekmelemek niyetiyle kaçtılar ki Rufus tek başına gayet iyi bir iş çıkardı. Malcolm, bir buçuk metre boyunda, siyah ve iki yüz pound'a yakın olduğu için birçok kişi onu şiddetli bir genç adam olarak gösterse de, daha önce hiç kavga etmemişti bile. Bir güreşçi gibi yapılı olması onun bir suçlu

olduğu anlamına gelmez. Ve şimdi Malcolm ve Tagoe çocuk suçlular olarak etiketlenecekler.

Ama hayatlarını yaşayacaklar.

Malcolm pencereden dışarı bakıyor, bir köşeyi dönen bisikletinde Rufus'u görebilmeyi diliyor ve sonunda ağlıyor, bu yüksek sesle, kekemelik dolu hıçkırıklar, artık bir suçlusu olacağı için değil Karakola gitmekten korktuğu için değil, Rufus ölüyor diye bile değil, bu geceki en büyük suçun en iyi arkadaşına veda edememek olduğu için.

MATEO

3:42 am

Ön kapı vuruluyor ve adımımı atmaya bırakıyorum.

Birdenbire farklı sinirler beni sarstı: Ya Rufus değilse, gecenin bu geç saatinde kimse kapımı çalmasa bile? Ya bu Rufus'sa ve yanında bir hırsız çetesi falan varsa? Ya beni şaşırtmak için uyandığını söylemeyen babamsa - Ömür Boyu filmlerini çıktıkları türden bir Bitiş Günü mucizesiyse?

Yavaşça kapıya yaklaşıyorum, gözetleme deliğinin kapağını dürtüyorum ve beni tam olarak seçemeyeceğini bilsem de bana bakan Rufus'a gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Bu Rufus," diyor diğer taraftan.

Zinciri rayından çıkarırken umarım sadece o vardır. Kapıyı açtım, önümde çok üç boyutlu bir Rufus buldum, görüntülü sohbet veya gözetleme deliğinden baktığım biri değil. Koyu gri bir yünlü ve bu Adidas'ın üzerine mavi basketbol şortu giyiyor.spor salonu taytları. Bana başını salladı. Gülümseme falan yok ama yine de arkadaş canlısı. Kalbim çarparak öne doğru eğildim ve duvarlara karşı saklanan, sahip olduğum küçük şeyler için üzerime atlamaya hazır arkadaşları olup olmadığını görmek için koridora baktım. Ama koridor boş ve şimdi Rufus gülümsüyor.

"*Senin* sahasındayım ahbap," diyor Rufus. "Şüphelenecek biri varsa o da benim. Bu sahte, korunaklı bir çocuk oyunu olmasa iyi olur, yo."

"Bu bir rol değil," diye söz veriyorum. "Üzgünüm, ben sadece. . . sınırdam."

"Aynı gemideyiz." Elini uzatıyor ve ben sıkıyorum. Avuç içi terliyor. "Sıçramaya hazır mısın? Bu açık bir şekilde hileli bir soru."

"Ben hazırım," diye yanıtlıyorum. Bugün şirketim için doğruca kapıma geldi, ölmeden önce yaşayabilmemiz için beni sığınağımdan dışarı çıkarmak için. "Birkaç şey alayım."

Ben onu içeri davet etmiyorum, o da kendini içeri davet etmiyor. Ben komşularım ve anahtarlarım için notları alırken dışarıdan kapıyı açık tutuyor. Işıkları kapatıp Rufus'un yanından geçiyorum ve o kapıyı arkamdan kapatıyor. kilitliyorum. Ben ters yöne giderken Rufus asansöre yöneliyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Cevap vermediğimde komşularımın şaşırmasını veya endişelenmesini istemiyorum." 4F'nin önüne bir not bırakıyorum. "Elliot benim için fazladan yemek pişirdi çünkü ben sadece waffle yiyordum." Rufus'un yolundan dönüyorum ve ikinci notu 4A'nın önüne bırakıyorum. "Ve Sean bizimkilere bir göz atacaktı.soba bozuldu, ama şimdi bunun için endişelenmesine gerek yok."

"Bu senin için soğuk" diyor. "Bunu yapmayı düşünmedim."

Asansöre yaklaşıyorum ve omzumun üzerinden beni takip eden bu yabancıya, Rufus'a bakıyorum. Rahatsız hissetmiyorum ama korunuyorum. Sanki bir süredir arkadaşmışız gibi konuşuyor ama ben hala şüpheliyim. Bu adil, onun hakkında bildiğim tek şey adının Rufus olduğu, bisiklete bindiği, bir trajediden sağ kurtulduğu ve Luigi'min Mario'su olmak istediği. Ve o da bugün ölüyor.

Rufus, "Oha, asansöre binmiyoruz," diyor. "Son Günlerinde asansöre binen İki Katlı ya bir ölüm arzusudur ya da kötü bir şakanın başlangıcıdır."

"İyi nokta," diyorum. Asansör riskli. En iyi durum senaryosu? sıkışıp kalıyoruz. En kötü durum senaryosu? Açık. Neyse ki, benim için hesap yapması gereken Rufus var; Sanırım Last Friends bu şekilde yaşam koçları olarak ikiye katlanıyor. Merdivenlerden çıkalım, dedim, sanki dışarı çıkmak için koridor penceresinden sarkan bir ip veya şu uçak acil durum kaydıraklarından biri gibi başka bir seçenek varmış gibi. Dört kattan ilk kez güvenilen bir çocuk gibi iniyorum, ebeveynleri birkaç adım önde - düşersem ya da Rufus takılıp üzerime düşersem beni yakalayacak kimse olmaması dışında.

Güvenli bir şekilde aşağıya iniyoruz. Elim lobi kapısının üzerinde geziniyor. Yapamam. Rufus yanımdan geçip kapıyı açana ve yaz sonundaki ıslak hava beni biraz rahatlatana kadar yukarı geri çekilmeye hazırım. ben vuruldum bileUmarım ben ve sadece ben -özür dilerim Rufus- ölümü yenebilirim. Gerçeklerden uzak güzel bir saniye.

Devam et, dedi Rufus. Bana baskı yapıyor ama dinamiğimizin bütün amacı bu. İkimizi de, özellikle de kendimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Lobiden çıkıyorum ama kapı arkamdayken duruyorum. En son dün öğleden sonra babamı ziyaretten eve gelirken, olaysız bir İşçi Bayramı'ndaydım. Ama şimdi burada olmak farklı. Birlikte büyüdüğüm ama hiçbir zaman özel bir ilgi göstermediğim binalara bakıyorum. Komşularımın dairelerinde ışıklar yanıyor. Bir çiftin inlediğini bile duyabiliyorum; özel bir komediden kükreyen seyirci kahkahaları; bir başkası başka bir pencereden gülüyor, muhtemelen çok gürültülü bir komedi şovunda ya da muhtemelen bir sevgili tarafından gıdıklandıkları ya da bir şakaya güldükleri için birileri bu geç saatte onlara mesaj atacak kadar umursadı.

Rufus alkışlayarak beni transtan çıkardı. "On puan alırsın." Bir korkuluğa gider ve çelik grisi bisikletinin kilidini açar.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum kapıdan biraz uzaklaşarak. "Bir savaş planımız olmalı."

Rufus, "Savaş planları genellikle mermi ve bombaları içerir" diyor. "Oyun planıyla yuvarlanalım." Bisikletini sokağın köşesine doğru sürüyor. "Kepçe listeleri anlamsız. Her şeyi bitirmeyeceksin. Akışa bırakmalısın."

"Ölüm konusunda bir profesyonel gibi konuşuyorsun."

Bu aptalcaydı. Rufus başını sallamadan önce bunu biliyorum.

"Evet, pekala," diyor Rufus.

"Üzgünüm. Ben sadece .." Bir panik atak geliyor; göğsüm sıkışıyor, yüzüm yanıyor, cildim ve kafa derisi kaşınıyor. "Bir yapılacaklar listesine ihtiyaç duyabileceğim bir gün yaşadığım gerçeğini kafamdan atamıyorum." Başımı kaşıyıp derin bir nefes alıyorum. "Bu işe yaramayacak. Bize ters tepecek. Birlikte takılmak kötü bir fikir çünkü daha erken ölme şansımızı sadece ikiye katlar. Decker sıcak bölgesi gibi. Ya bir blok aşağı yürüyorsa ve tökezleyip kafamı bir yangın musluğuna çarpsam ve-" Çivili çitlere yüz üstü düşmeyi veya dişlerini yumrukladmayı düşündüğünde hissettiğin hayali acıdan sinerek sustum. ağzından.

Rufus, "Kendi işini yapabilirsin, ama asılıp takılmamamız bitti," diyor. "Bundan korkmanın anlamı yok."

"O kadar kolay değil. Doğal sebeplerden ölmüyoruz. Karşıdan karşıya geçerken bir kamyonun bizi ezebileceğini bilerek nasıl yaşamaya çalışabiliriz?"

"Çocukluğumuzdan beri yapmak için eğitildiğimiz gibi, iki yöne de bakacağız."

"Ya biri silahını çıkarırsa?"

"Kötü mahallelerden uzak duracağız."

"Ya bir tren bizi öldürürse?"

"Son Günümüzde tren raylarındaysak, bunu istiyoruz."

"Farzedelim-"

"Bunu kendine yapma!" Rufus gözlerini kapatıp yumruğuyla ovaladı. Onu deli ediyorum. "Bütün gün bu oyunu oynayabiliriz ya da burada kalabilir ve belki de yaşayabiliriz. Son gününü yanlış yapma."

Rufus haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Artık tartışmak yok. "Bununla bulunduğunuz yere gelmem biraz zaman alacak. Seçeneklerimin bir şeyler yapıp ölmek yerine hiçbir şey yapmamak ve yine de ölmek olduğunu bildiğim için korkusuz olamam." Bana çok fazla zamanımızın olmadığını hatırlatmıyor. "Babama ve en iyi arkadaşıma veda etmeliyim." 110. Cadde metro istasyonuna doğru yürüyorum.

"Bunu yapabiliriz," diyor Rufus. "Yapmaya çalıştığım hiçbir şey yok. Cenazem vardı ve bu tam olarak planlandığı gibi gitmedi. Yine de, gerçekten bir yenileme beklemiyorum."

Son Gününü bu kadar cesurca yaşayan birinin cenaze töreni yapmasına şaşırmadım. Eminim veda edecek ikiden fazla insanı vardır.

"Ne oldu?" Diyorum.

"Anlamsız." Rufus detaylandırmıyor.

Karşıdan karşıya geçmeye hazırlanırken iki tarafa da bakıyorum, yolda ölü bir kuş gördüğümde, küçük gölgesi bir bodega'nın aydınlatılmış tentesinden düşüyor. Kuş düzleştirildi; kopmuş kafası birkaç santim ötede. Sanırım bir araba tarafından ezildi ve sonra bir bisiklet tarafından bölündü - umarım Rufus'un değil. Bu kuş kesinlikle bu gece, belki dün ya da önceki gün öleceğini bildiren bir uyarı almadı, gerçi ben Onu öldüren sürücünün en azından kuşu gördüğünü ve kornaya bastığını hayal etmek istiyorum. Ama belki de bu uyarının bir önemi olmazdı.

Rufus da kuşu görür. "Bu berbat."

"Sokaktan çıkarmamız lazım." Onu alacak bir şey arıyorum; Çıplak ellerimle dokunmamam gerektiğini biliyorum.

"Ne dedin?"

"Ölü-ölü-öyleyse öylece çekip gitmek gibi bir tavrım yok," diyorum.

Rufus, sesinde keskin bir ifadeyle, "Kesinlikle bu 'ölü-ölü-öylesine sadece çekip gitme tavrına' da sahip değilim," dedi.

Kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Üzgünüm. Yine." avımı bıraktım. "İşte olay şu. Üçüncü sınıftayken, bir yavru kuş yuvasından düştüğünde dışarıda yağmurda oynuyordum. Her saniyesini yakaladım: Kuş yuvanın kenarından atladığı, kanatlarını açıp düştüğü an. Gözlerinin yardım için etrafta dolaşması. Çarpmanın etkisiyle bacağı kırıldı ve kendini sığınağa sürükleyemedi, bu yüzden yağmur onu dövüyordu."

Rufus, "Bu kuşun bazı kötü içgüdüleri vardı, ağaçtan böyle atladı" diyor.

Kuş en azından evden ayrılmaya cesaret etti. "Donarak öleceğinden ya da bir su birikintisinde boğulacağından korktum, bu yüzden koştum ve kuşla birlikte yere oturdum, onu bir kule gibi bacaklarım ile koruyordum." Soğuk rüzgar bize iyi geldi ve ertesi Pazartesi okuldan ayrılmak zorunda kaldım.ve Salı çünkü gerçekten hastalandım.

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum. "Üşüdüğümü ve okulu kaçırdığımı hatırlıyorum ama kuşa ne olduğunu düşünmemiş olmalıyım. Arada bir düşünüyorum çünkü merdiven bulamadığımı ve yuvasına geri götürmediğimi biliyorum. Onu orada yağmurda ölmek üzere bıraktığımı düşünmek çok kötü." Sık sık o kuşa yardım etmenin ilk iyiliğim olduğunu düşündüm, bunu babam ya da bir öğretmenim bunu yapmamı

beklediği için değil, bir başkasına yardım etmek istediğim için yaptım. "Yine de bu kuş için daha iyisini yapabilirim."

Rufus bana bakıyor, derin bir nefes alıyor, sonra arkasını dönüyor ve bisikletini benden uzaklaştırıyor. Göğsüm tekrar sıkışıyor ve bugünden keşfedeceğim ve öleceğim bazı sağlık sorunlarım olabilir, ama Rufus bisikletini kaldırıma park edip ayağıyla kickstand'ı aşağı attığında içim rahatladı. "Sana kuş için bir şeyler bulayım," diyor. "Dokunma."

Yukarıdan araba gelmediğinden emin oluyorum.

Rufus atılmış bir gazeteyle geri döndü ve bana verdi. "Bulabileceğimin en iyisi."

"Teşekkürler." Gazeteyi kuşun cesedini ve kopmuş kafasını çıkarmak için kullanıyorum. Basketbol sahası ve oyun alanı arasında bulunan metro istasyonunun karşısındaki topluluk bahçesine doğru yürüyorum.

Rufus yavaş yavaş pedal çevirerek bisikletinde yanımda belirliyor. "Bununla ne yapıyorsun?"

"Gömmek." Bahçeye giriyorum ve bir ağacın arkasında, topluluk bahçıvanlarının meyve ağaçları ve çiçekler diktiği ve dünyayı biraz daha parlattığı yerden uzakta bir köşe buluyorum. Diz çöküp gazeteyi yere koyuyorum, kafam yuvarlanacak diye gerginim. Rufus bu konuda yorum yapmadı ama şunu ekleme ihtiyacı hissediyorum, "Kuşu orada öylece çöp kutusuna atılmak ya da arabalar tarafından defalarca dümdüz edilmek üzere bırakmam."

Zamanından çok trajik bir şekilde ölen bir kuşun burada, bahçedeki yaşamın ortasında dinlenmesi fikrini seviyorum. Hatta bu ağacın bir zamanlar bir insan olduğunu, yakılan ve küllerinin ona hayat vermesi için bir ağaç tohumuyla birlikte biyolojik olarak parçalanabilen bir semaverde paketlenmesini isteyen bir Decker olduğunu hayal ediyorum.

"Dördü birkaç dakika geçiyor," diye bilgilendirdi Rufus.

"Hızlı olacağım."

Sanırım o kuş gömecek türden biri değil. Birçok insanın bu duyguya katılmayacağını veya anlamayacağını biliyorum. Ne de olsa çoğu insan için kuş, gerçek bir insanla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir, çünkü gerçek insanlar bağlar kurar ve işe gider, aşık olur ve evlenir, çocukları olur ve onları büyütür. Ama bütün bunları kuşlar da yapar. Çalışıyorlar -bağ yok, beni oraya sen getirdin- ve yavru kuşları uçabilene kadar çiftleştirip besliyorlar. Bazıları çocukları eğlendiren evcil hayvanlar, hayvanları sevmeyi ve onlara karşı nazik olmayı öğrenen çocuklar oluyor. Diğer kuşlar zamanları dolana kadar yaşıyor.

Ancak bu duygu bir Mateo meselesidir, yani diğerlerinin her zaman benim tuhaf olduğumu düşünmesine neden olmuştur. Böyle düşünceleri kimseyle paylaşmam, nadiren babamla ya da Lidia'yla bile.

Bu arsaya iki yumruk sığabilir ve kuşun vücudunu karıştırıyorum ve arkamda bir flaş patladığında gazeteden çıkıp deliğe giriyorum. Hayır, ilk düşündüğüm şey bir uzaylının beni dışarı çıkarmak için savaşçıları ışınlaması değildi - tamam, tamam, öyleydi. Telefonunun kamerasını bana doğrultmuş Rufus'u bulmak için döndüm.

"Üzgünüm," diyor Rufus. "Her gün kuş gömen birini göremezsin."

Ayağa kalkmadan önce toprağı kuşun üzerinden alıp düzleştiriyorum. "Umarım bu iş bittiğinde birileri bize böyle davranır."

RUFUS

4:09

Yo, Mateo *çok iyi*. Artık ondan kesinlikle şüphelenmiyorum, üzerime atlamak için içinde değil. Ama böyle biriyle tanıştığım için deli gibi şok oldum... saf? Etrafımı sadece pisliklerle kuşattığımı söyleyemem ama Malcolm ve Tagoe hayatlarına asla bir kuş gömmeyecekler, bu konuda çok net olalım. Bu gece o piç Peck'i dövmek masum olmadığımızı kanıtlıyor. Her şeye bahse girerim Mateo'nun yumruk atmayı bilmediği ve şiddet gördüğünü hayal bile edememiş, çocukken bile aptalca şeyler affedilip genç olduğu için silinmişti.

Ona Peck'ten bahsetmeme imkan yok. Bugün mezarıma götüreceğim.

"Önce kimi görmek için dışarı çıkacağız?"

"Benim babam. Bu metroya binebiliriz." Mateo noktaları. "Şehir merkezinde sadece iki durak ama yürümekten daha güvenli."

Şehir merkezindeki iki durak benim için beş dakikalık hızlı bir bisiklet yolculuğu olurdu ve onunla orada buluşmak için can atıyorum ama içimden bir ses bu Mateo çocuğunun işleri batıracağını ve beni tren istasyonunun dışında öylece bırakacağını söylüyor. Bisikletimi gidonlarından ve koltuğundan merdivenlerden aşağı taşıyorum. Mateo temkinli bir şekilde biraz geride dururken bisikletimi köşede yuvarladım ve birkaç yıl önce Brooklyn'de Olivia'yla perili ev olayına gittiğimde olduğu gibi, beni takip etmeden önce onu gözetlerken yakaladım - ama ben çocuktum. Ne bulmayı umduğunu bilmiyorum ve ben de sormuyorum.

"İyisin," diyorum. "Sahil temiz."

Mateo arkamda sürünüyor, turnikelere giden boş koridordan hâlâ şüpheleniyor. "Şu anda başka kaç Decker'ın yabancılarla takıldığını merak ediyorum. Muhtemelen şimdiye kadar çoğu ölmüştür. Araba kazası veya yangın veya kurşun veya rögardan düşme veya ..." Kendini durdurur. Dostum gerçekten trajedinin resmini çizmeyi biliyor. "Ya kendilerine yakın birine veda etmeye gidiyorlarsa ve sonra..." Mateo alkışlıyor. "Gitmiş. Bu adil değil. ... Umarım yalnız degillerdir."

MetroCard otomatına gidiyoruz. "Hayır. Adil değil. Öldüğünde kiminle olduğunun bir önemi olduğunu düşünmüyorum - Death-Cast seni vurduğunda birinin şirketi seni hayatta tutamayacak." Bir Son Arkadaşın bunu söylemesi için tabu olmalı, ama yanılmıyorum. Mateo'yu kapattığında hala biraz kötü hissediyorum.

Decker'lar, ücretsiz sınırsız geçişler gibi bazı avantajlar elde eder. metro, sadece veznedarı bir formla rahatsız etmelisin. Ancak "sınırsız" kısım saçmalık çünkü Bitiş Gününüzün sonunda sona eriyorlar. Birkaç hafta önce Plütonlar, Coney Adası maceramız için bedava geçişler kazanabilmemiz için ölmekte olduğumuzu iddia ettiler ve adamın bize bir mola verip geçmemize izin vereceğini düşündüler. Ama hayır, bizi Death-Cast sunucularından onay bekletti, bu bir ekspres tren beklemekten daha uzun sürebilir, bu yüzden hemen geri döndük. Sınırsız bir MetroCard, Decker olmayan, hala yarınlarım var baskısı ve Mateo kopyaları satın alıyorum.

Platforma doğru yolumuzu kaydırıyoruz. Bu, bildiğimiz her şey için son yolculuğumuz olabilir.

Mateo kabini işaret ediyor. "MTA'nın birkaç yıl içinde makineler, hatta belki robotlar işlerini devralacağı için herhangi bir istasyon görevlisine ihtiyaç duymayacağını düşünmek delilik mi? Eğer düşünürseniz, bu zaten oluyor. . "

Yaklaşan trenin uğultusu, sonunda Mateo'yu biraz boğdu, ama sorun değil, ne dediğini anlıyorum. Buradaki gerçek zafer, bir treni anında yakalamaktır. Artık açıkta kalan raylara düşmeyi, yanımızdan koşan fareler ve tren tarafından dümdüz doğranıp dümdüz olurken sıkışıp kalmayı güvenle ekarte edebiliriz - kahretsin, Mateo'nun gaddarlığı şimdiden üzerime bulaşıyor.

Daha kapılar açılmadan, o tren devralmalarından birinin düştüğünü görüyorum, üniversiteli çocukların, Mateo ve benim aldığımız uyarıyı alamamayı kutlamak için trende partilere ev sahipliği yaptığı trenler. Bencetahmin et yurt partileri eskidi, bu yüzden metroda çılgına dönüyorlar - ve biz de onlara katılıyoruz, kahretsin. Kapılar açıldığında Mateo'ya "Hadi gidelim" diyorum. "Acele etmek." Birinden bize yer açmasını isteyerek bisikletimi hızla bindiriyorum ve arka lastiğimin Mateo'nun içeri girmesini engellemediğinden emin olmak için döndüğümde, onun hiç arkamda olmadığını görüyorum.

Mateo arabanın dışında duruyor, başını sallıyor ve kapılar kapanmadan önceki son saniyede, uyuyan yolcuları olan ve "Celebration"ın remikslenmiş bir versiyonunu patlatmayan, önümdeki boş arabaya atlıyor. (Klasik bir marştır ama şimdiden emekliye ayıralım.)

Bak, Mateo'nun neden orospu olduğunu bilmiyorum ama bu benim havamı bozmayacak. Bu bir parti arabası - ondan bungee jumping veya paraşütle atlama yapmasını istemedim. Cesur bir bölgeden çok uzak.

"Bu Şehri Biz İnşa Ettik" çalmaya başlar ve iki el tipi stereo sistemi olan bir kız dans etmek için sıradaki koltuğa atlar. Bir adam ona asılıyor, ama gözleri kapalı ve o anda tamamen kaybolmuş durumda. Köşede, yüzüne kapüşonlu bir adam bayılmış; Ya gerçekten iyi vakit geçirdi ya da bu trende ölü bir Decker var.

Komik değil.

Bisikletimi boş bir sıra koltuğa dayadım - evet, bisikleti herkesin yoluna çıkan adamım ama aynı zamanda ölüyorum, bu yüzden beni biraz rahat bırak - ve bir sonraki arabaya bakmak için uyuyan adamın ayaklarının üzerinden geç . Mateo bazıları gibi arabama bakıyorCezalandırılan ve yatak odasının penceresinden arkadaşlarının oynamasını izlemeye zorlanan çocuk. Gelmesi için işaret ettim ama başını iki yana salladı ve yere baktı, bir daha bana bakmadı.

Biri omzuma dokunuyor. Arkamı dönüyorum ve elinde fazladan bir bira kutusu olan bu muhteşem ela gözlü zenci kız. "Bir tane istiyorum?"

"Hayır, iyiyim." Vızıldamamalıyım.

"Benim için daha fazlası. Ben Callie'yim."

Bunu biraz özlüyorum. "Kelly?"

Bana doğru eğiliyor, göğüsleri göğsümde ve dudakları kulağımda. "Callie!"

"Hey, Callie, ben Rufus," dedim, o zaten burada olduğu için kulağına geri döndüm. "Sen nesin-"

Sıradaki durağım, diye araya giriyor Callie. "Benimle çıkmak ister misin? Sevimlisin ve iyi birine benziyorsun."

O kesinlikle benim tipim, yani o da Tagoe'nin tipi. (Malcolm'un tipi, ondan hoşlanan herhangi bir kızdır.) Ama ona önerebileceğim pek bir şey olmadığı için, açıkça önerdiğinin yanı sıra, geçmem gerekiyor. Üniversiteli bir kızla seks yapmak çılgın insanların yapılacaklar listesinde olmalı - genç insanlar, evli adamlar, erkekler, kızlar, anlıyorsunuz.

"Yapamam," diyorum. Mateo'nun sırtına sahip olmalıyım ve ayrıca beynimde Aimee var. Bunu böyle sahte bir şeyle aldatmaya çalışmıyorum.

"Tabi ki yapabilirsin!"

"Gerçekten yapamam ve bu çok kötü," diyorum. "Arkadaşımı babasını görmesi için hastaneye götürüyorum."

"Seni unut o zaman." Callie bana sırtını dönüyor ve bir dakika içinde başka bir adamla konuşuyor, ki bu onun için iyi, çünkü durağına geldiğimizde onu trenden gerçekten takip ediyor. Belki Callie ve o adam birlikte yaşlanır ve çocuklarına bir metro partisinde nasıl tanıştıklarını anlatırlar. Ama bahse girerim bu gece seks yapacaklar ve sabah ona "Kelly" diyecekler.

Arabadaki enerjinin fotoğraflarını çekiyorum: güzel kızın dikkatini çekmeyi başaran adam. Birlikte dans eden ikizler. Ezilmiş bira kutuları ve

su şişeleri. Ve tüm bunların ürkütücü hayatı. Telefonumu cebime koydum, bisikletimi aldım ve arabaların arasındaki kapılardan geçirdim - tepedeki anonsların bize sürekli hatırlattığı anonslar sadece acil durumlar için. Bitiş Günü ya da değil, bu duyuru berbat olabilir. Tünelin havası soğuk ve trenin raylarda gıcırdayan ve çığlık atan tekerlekleri, kaçırmayacağım bir ses. Bir sonraki arabaya biniyorum ama Mateo yere bakmaya devam ediyor.

Yanına oturdum ve onunla çıkmak üzereyim, yaşamak için son günümde kendimden büyük bir kızın seks davetini kabul etmediğimi çünkü iyi bir Son Arkadaş olduğumu ona söylemek üzereyim, ama bu çok açık. O suçluluk duygusuna ihtiyacı yok. "Yo, bana bu robotlardan biraz daha bahset. Herkesin işini elinden alacak olanlar."

Mateo bir saniyeliğine yere bakmayı bırakıp onunla oynuyor muyum diye bakmak için arkasını döndü ve açıkçası oynamadım, tüm bunlar karşısında çıldırdım. O kadar çok sırtıyor ki: "Bu biraz zaman alacak çünkü evrim asla hızlı değil, ama robotlar zaten burada. Doğru olduğunu biliyorsun? Sizin için akşam yemeği pişirebilecek ve bulaşık makinesini boşaltabilecek robotlar var. Onlara akıllara durgunluk veren gizli el sıkışmaları öğretebilirsin ve onlar da bir Rubik Küpü çözebilirler. Birkaç ay önce bir break dans robotunun klibini bile gördüm. Ama diğer robotlar bazı yeraltı robot karargahlarında iş eğitimi alırken bu robotların dev bir dikkat dağıtıcı olduğunu düşünmüyor musunuz? Demek istediğim, telefonlarımız zaten bunu yapıyorken, hatta daha da iyisi, bir robot sizin için yapabilirken, neden birine yol tarifi vermesi için saatte yirmi dolar ödüyorsunuz? Mahvolduk." Mateo çenesini kapatıyor ve artık sırtmıyor.

"Buzzkill, değil mi?"

"Evet," diyor Mateo.

"En azından patronunun seni bir robot için kovması konusunda endişelenmene gerek kalmayacak," diyorum.

Mateo, "Bu oldukça karanlık ve aydınlık bir taraf" diyor.

"Dostum, bugün kocaman bir karanlık aydınlık taraf. Parti arabasını neden terk ettin?"

Mateo, "O arabada işimiz yok," diyor. "Neyi kutluyoruz, ölüyor muyuz? Babama ve en iyi arkadaşıma veda etmeye giderken yabancılarla dans etmeye çalışmıyorum, ulaşamayacağım bir şans olduğunu çok iyi biliyorum.onlara. Bu benim sahnem değil ve onlar da benim adamlarım değil."

"Bu sadece bir parti." Tren durur. Cevap vermiyor. Mateo'nun gözüpek olmaması bizi daha uzun süre hayatta tutabilir, ancak bunun unutulmaz bir Bitiş Günü olacağına güvenmiyorum.

4:17

Death-Cast, bugün ölmediği için Aimee DuBois'i aramadı. Ama Rufus'u kaybediyor - onu erkek arkadaşı yüzünden çoktan kaybetti.

Aimee eve hızla yürüyor, ardından Peck geliyor. "Sen bir canavarsın. Ne tür bir insan kendi cenazesinde birini tutuklatmaya çalışır?"

"Üç adam tarafından atlandım!"

"Malcolm ve Tagoe sana dokunmadı! Şimdi de hapse girecekler."

Peck tükürür. "Ağzlarını karıştırdılar, bu benim suçum değil."

"Beni rahat bırakmalısın. Rufus'tan hiç hoşlanmadığını biliyorum ve sana bunun için bir sebep de vermedi ama yine de benim için çok önemli. Onu her zaman resimde istedim ve şimdi olmayacak. Senin yüzünden onunla daha da az zamanım oldu. Onu göremezsem, seni de görmek istemiyorum."

"Bunu benimle mi bitiriyorsun?"

Aimee durur. Bu soruyu henüz düşünmediği için Peck'in yolunu değiştirmek istemiyor. İnsanlar hata yapar. Rufus, Peck'e saldırırken bir hata yaptı. Peck, arkadaşlarının Rufus'un peşine polis göndermesini istememeliydi ama bunu yapmakta haksız da değildi. Yasal olarak hayır. Ahlaki olarak, cehennem evet.

Peck, "Onu önüme koymaya devam ediyorsun," diyor. "Bütün sorunların için geldiğin kişi benim. Beni neredeyse öldüren adam değil. Bunun üzerinde düşünmene izin vereceğim."

Aimee, Peck'e bakıyor. Düşük kot pantolon, bol kazak, Sezar kesimi ve onunla çıktığı için yüzünde kurumuş kan olan beyaz bir genç.

Peck uzaklaşır ve Aimee ona izin verir.

Bu gri dünyada Peck ile nerede durduğunu bilmiyor.

Kendisi de nerede durduğundan pek emin değil.

MATEO

4:26

Kaçmayı başaramıyorum.

Kendimi daha fazla yabancıyla kuşatamazdım. Çoğunlukla zararsızlardı, tek tehlike, o kadar sarhoş olan, bayılacakları ve sonunda yaşadıkları için şanslı oldukları geceleri karartacakları insanların etrafında olmak istemediğimdi. Ama Rufus'a karşı dürüst değildim çünkü derin bir düzeyde, trende parti yapmanın benim tarzım olduğuna inanıyorum. Sadece başkalarını hayal kırıklığına uğratma ya da kendimi aptal yerine koyma korkusu her zaman kazanır.

Aslında Rufus'un bisikletini bir kapıya zincirleyip beni hastaneye kadar takip etmesine şaşırdım. Resepsiyona doğru yürüdük ve kırmızı gözlü bir memur bana gülümsedi ama bana nasıl yardım edebileceğini sormadı.

"Merhaba. Babamı görmek istiyorum. Mateo Torrez Yoğun Bakımda." Kimliğimi çıkardım ve gök mavisi önlüklerine iştirilmiş isim etiketinde yazdığı gibi, cam tezgahın üzerinden Jared'e kaydardım.

"Korkarım ziyaret saatleri dokuzda bitti."

"Uzun kalmayacağım, söz veriyorum." Veda etmeden gidemem.

Bu gece olmayacak evlat, dedi Jared, gülümsemesi biraz daha sinir bozucu olsa da hâlâ oradaydı. "Ziyaret saatleri dokuzda devam ediyor. Dokuzdan dokuza. Akılda kalıcı, değil mi?"

"Tamam," diyorum.

"Ölüyor," diyor Rufus.

"Baban ölüyor mu?" Jared bana, sabahın dördünde vardiyada çalışan birinin tuhaf gülümsemesinin nihayet kaybolduğunu sordu.

"Numara." Rufus omzumdan tutup sıkıyor. "O ölüyor. Ona bir iyilik yap ve babasına veda etmesi için yukarı çıkmasına izin ver."

Jared, bu şekilde konuşulmasından özellikle memnunmuş gibi görünmüyor ve ben de bunun hayranı değilim, ama kim bilir, Rufus benim adıma konuşmasa nerede olurdu. Aslında nerede olacağımı biliyorum: Bu hastanenin dışında, muhtemelen ağlıyor ve dokuza gelmeyi umarak bir yerlere kapanıyor. Kahretsin, muhtemelen hala evde video oyunları oynuyor ya da kendimi daireden çıkmaya ikna etmeye çalışıyor olurdu.

Jared bilgisayarından başını kaldırarak, Baban komada, dedi.

Rufus'un gözleri, akli başından gitmiş gibi fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Bunu biliyor muydun?"

"Biliyorum ki." Cidden, işteki ilk haftası değilse, Jared kırk saatlik bir vardiyada olmalı. "Yine de veda etmek istiyorum."

Jared kendini toparladı ve beni sorgulamayı bıraktı. İlk direncini alıyorum, kurallar kuraldır, ancak benden kanıt isteyerek bunu daha fazla uzatmadığı için mutluyum. Fotoğraflarımızı çekiyor, ziyaretçi kartlarının çıktısını alıyor ve kartları bana veriyor. "Bütün bunlar için üzgünüm. Ve bilirsin..." Onun taziyeleri, pek orada olmasa da, Andrea'dan Death-Cast'ta aldığımdan çok daha fazla takdir ediliyor.

Asansöre doğru yürüyoruz.

"Yüzündeki gülümsemeyi de silmek mi istedin?" diye soruyor Rufus.

"Hayır." Rufus'la tren istasyonundan indiğimizden beri ilk kez birbirimizle konuşuyoruz. Ziyaretçi kartına gömüğümün üzerinden birkaç vuruşla yapıştığından emin olarak bastırıyorum. "Ama bizi buraya getirdiğin için teşekkürler. Decker kartını asla kendim oynamazdım."

"Sorun yok. Yapabilirdik-yapabilirdik-olmalıydık için sıfır zamanımız var," diyor Rufus.

Asansör düğmesine basıyorum. "Parti arabasına katılmadığım için üzgünüm."

"Özüre ihtiyacım yok. Kararınızdan memnunsanız, bu size kalmış." Asansörden uzaklaşıp merdivenlere doğru yürüyor. "Asansöre binmekten hoşlanmıyorum, o yüzden hadi yapalım."

Sağ. Unutmuş olmak. Zaten gecenin bu saatinde asansörleri hemşirelere, doktorlara ve hastalara açık bırakmak muhtemelen daha iyi.

Rufus'u merdivenlerden yukarı takip ediyorum ve orası sadece ikinci kat ama şimdiden nefesim kesildi. Gerçekten, belki bende fiziksel olarak bir sorun var ve belki de babama, Lidia'ya ya da Future Mateo'ya ulaşmadan bu basamaklarda öleceğim. Rufus sabırsızlanıyor ve hızla koşuyor, hatta bazen bir seferde iki adım atlıyor.

Beşinci katta Rufus bana sesleniyor. "Umarım kendini yeni deneyimlere açma konusunda ciddisindir. Parti arabası gibi bir şey olmak zorunda değil."

"Hoşçakal dediğimde kendimi daha neşeli hissedeceğim," diyorum.

"Saygı," diyor Rufus.

Basamakları tökezleyerek çıkıyorum, altıncı kata düz iniyorum. Rufus kalkmama yardım etmek için aşağı inerken derin bir nefes alıyorum. "Bu çok çocukça bir düşüştü," diyorum.

Rufus omuz silkiyor. "İleri geri olmaktan iyidir."

Sekizinci kata devam ediyoruz. Otomatlar ve katlanır sandalyelerin arasında şeftali rengi bir kanepede bulunan bekleme alanı dümdüz ileride. "Burada bekler misin? Onunla bire bir zaman geçirmek istiyorum."

"Saygı," diyor Rufus tekrar.

Mavi çiftli kapıları iterek açıp içeri giriyorum. Yoğun Bakım, bazı hafif konuşma ve bip makineleri dışında sessizdir. Birkaç yıl önce Netflix'te Death-Cast ortaya çıktığından beri hastanelerin ne kadar değiştiğine dair bu otuz dakikalık belgeseli izlemiştim. Doktorlar Death-Cast ile yakın bir şekilde çalışıyorlar, açıkçası, imza atan terminal hastaları hakkında anında güncellemeler alıyorlar. bu anlaşmaya kapalı. Uyarılar geldiğinde, hemşireler hastaları için yaşam desteğini geri ararlar, onları son öğünler, ailelere yapılan telefon görüşmeleri, cenaze düzenlemeleri, vasiyetnamelerin düzenlenmesi, dualar ve itiraflar için rahipler ve her şeyle "rahat bir ölüm" için hazırlarlar. aksi takdirde makul bir şekilde tedarik edebilirler.

Babam neredeyse iki haftadır burada. İşyerinde geçirdiği ilk embolik felçten hemen sonra getirildi. Çok korktum ve devam edip babamın iletişim bilgilerinin hastanenin veri tabanına yüklenmesini onaylamadan önce, hastaneye yattığı geceyi cep telefonunun çalmaması için dua ederek geçirdim. Şimdi, nihayet Dr. Quintana'nın arayıp babamın öleceğini haber vermesi endişesinden kurtuldum ve babamın en azından bir günü daha olduğunu bilmek güzel; umarım birden fazla.

Bir hemşireye ziyaretçi kartımı gösteriyorum ve doğrudan babamın odasına kurşun sıkıyorum. Makineler onun için nefes aldığı için çok

hareketsiz. Yıkmak üzereyim çünkü babam bensiz bir dünyaya uyanabilir ve onu teselli etmek için etrafta olmayacağım. Ama kırmam. Yanına oturdum, elimi onun altına kaydurdum ve başımı ellerimizin üzerine koydum. En son ağladığımda hastanedeki ilk geceydi - gece yarısına yaklaştığımızda her şey gerçekten korkunç görünüyordu. Ölüme birkaç dakika uzaklıkta olduğuna yemin ettim.

Kabul etmekten nefret ediyorum ama biraz hüsrana uğradım babam şu anda uyanık değil. Annem beni getirdiğinde oradaydı. bu hayata ve o bizi terk ettiğinde ve şimdi benim için burada olmalı. Ben olmadan onun için her şey değişecek: Bana gününü anlatmak yerine annemin onunla evlenmeyi kabul etmeden önce yaşadığı zorlukları ve paylaştıkları sevginin buna değdiğini hatırlamaya devam edeceği daha fazla akşam yemeği yok. sürerken; Çocukları geleceğimin bir parçası olarak hiç görmemiş olmama rağmen, müstakbel çocuklarım önünde beni utandırmak için aptalca bir söz söylediğimde, kırbaçladığı görünmez yastığı kaldırması gerekecek; ve baba olmayı bırakacak ya da en azından ebeveynlik yapacak kimsesi olmayacak.

Babamın elini bıraktım, komodinin üzerindeki kalemi aldım, fotoğrafımızı çıkardım ve titreyen bir elimle arkasına yazdım:

*Her şey için teşekkürler baba.
Cesur olacağım ve iyi olacağım.
Seni oradan oraya seviyorum.
Mateo*

Fotoğrafi göğsün üstüne bırakıyorum.

Biri kapıyı çalar. Dönüp Rufus'u bekliyorum ama bu babamın hemşiresi Elizabeth. Elizabeth gece vardiyasında babama bakıyor ve ne zaman hastaneyi arasam bana karşı çok sabırlı oluyor. "Mateo?" Bana hüzünle bakıyor; biliyor olmalı.

"Merhaba Elizabeth."

"Kestiğim için özür dilerim. Nasıl hissediyorsun? Kafeteryayı arayıp Jöleyi söndürüp çıkarmadıklarını görmemi ister misin?"

Evet, kesinlikle biliyor.

"Hayır teşekkürler." Tekrar babama odaklanıyorum, ne kadar savunmasız ve hareketsiz. "Nasıl gidiyor?"

"Kararlı. Endişelenecek bir şey yok. Emin ellerde, Mateo."

"Biliyorum."

Parmaklarımı babamın evinin anahtarlarının, cüzdanının ve kıyafetlerinin olduğu şifonyere vuruyorum. Biliyorum veda etmem gerekiyor. Rufus'un dışarıda beni beklediğini boşver—Babam uyanmış olsa bile Bitiş Günümü bu odada geçirmemi asla istemezdi. "Beni biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Elizabeth, babamın sıksa vücudunu yeni bir çarşafı örter.

"Bu adil değil. Sesini duymadan gitmek istemiyorum."

Elizabeth yatağın diğer tarafında, sırtı pencereye dönük, benimki ise kapıya dönük. "Bana ondan biraz bahseder misin? Birkaç haftadır ona bakıyorum ve özel hayatı hakkında bildiğim tek şey, uyumsuz çoraplar giydiği ve harika bir oğlu olduğu."

Umarım Elizabeth bunu sormuyordur çünkü babamın uyanıp kendisine söyleyeceğini d   nm yordur. Babamın ölmesini istemiyorumkisa bir süre sonra yaparım. Bir keresinde bana, başka biri dinlemeye istekli olduğu sürece hikayelerin birini ölümsüz yapabileceğini söylemişti. Anneme yaptığı gibi beni de ya atmasını istiyorum.

"Babam listeler oluşturmayı seviyor. Listeleri için bir blog ba latmamı istedi. Zengin ve ünlü olacağımızı ve yorum yapanların özel listeler isteyeceğini düşündü. Listeler sayesinde sonunda televizyona çıkacağına bile inandı. Çocukluğundan beri televizyona çıkmak en büyük hayaliydi. Ona listelerinin o kadar da komik olmadığını söylemeye hiç cesaret edemedim ama zihninin nasıl çalıştığını görmek hoşuma gidiyordu bu yüzden bana okumam için yeni bir tane verdiğinde mutlu oluyordum. Gerçekten harika bir hikaye anlatıcısıydı. Anneme ilk evlenme teklif ettiği yerde onunla Coney Adası sahilinde y r yormu um gibi bazen kırbaç gibi geliyor..."

" İlk kez mi?"

Rufus. Döndüm ve onu kapıda dururken buldum.

"Dinlediğim için  zg n m. Seni kontrol ediyordum."

"Merak etme. İçeri gel," diyorum. "Elizabeth, bu Rufus, o benim... O benim Son Arkadaşım." Umarım gerçekten doğruyu söylüyordur, nasıl olduğumu görmek istiyordu ve veda etmek ve ayrı yollarımıza gitmemizi önermek için burada olduğunu değil.

Rufus kollarını kavu turmu  duvara yaslanır. "Yani: bu teklif mi?"

"Annem onu iki kez geri çevirdi. Elde etmesi zor oynamayı sevdiğini söyledi. Sonra hamile olduğunu  ğrendibenimle ve banyoda tek dizinin üzerine  kt  ve gülümsedi ve evet dedi.

O anı gerçekten seviyorum.

Orada olmadığımı biliyorum ama yıllar boyunca kafamda yarattığım hatıra çok net. İlk, ayakkabı kutusu b y kl ğindeki dairelerinde olduğu için o banyonun tam olarak neye benzediğini bilmiyorum, ama babam her zaman duvarların nasıl sönük bir altın olduğu hakkında yorum yapardı, ki bunu her zaman ya lı sarısı olarak algıladım ve dedi ki: yer karoları damalı idi. Bir de hikayelerinde benim için canlanan annem var. Bu özellikle, ailesinin gelenekleri yüzünden bu dünyaya bir piç olarak getirilmediğimden emin olmak için gülüyor ve ağlıyor. Uzun vadede benim için asla önemli olmazdı. Bütün piç olayı aptalca.

"Tatlım, keşke onu senin için uyandırabilseydim. Gerçekten yaptım."

Ne yazık ki hayat, daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunda viteslerini bir saat gibi çevirmemize izin vermiyor. "On dakika yalnız kalabilir miyim? Sanırım nasıl hoşçakal diyeceğimi biliyorum."

Acele etme dostum, dedi Rufus. Şaşırtıcı ve cömerttir.

"Hayır," diyorum. "Bana on dakika ver ve gelip beni al."

Rufus başını salladı. "Anladın."

Elizabeth elini omzuma koydu. "Bir şeye ihtiyacın olursa resepsiyonun yanında olacağım."

Elizabeth ve Rufus ayrılır. Kapı arkalarından kapanıyor.

Babamın elini tutuyorum. "Sana bir kez olsun bir hikaye anlatmamın zamanı geldi. Her zaman benden hayatımı ve günümün nasıl geçtiğini anlatmamı isterdin -bazen yalvarırdın- ve ben her zaman sustum. Ama şu an elimizde olan tek şey konuşmak ve beni duyabilmen için parmaklarımı, ayak parmaklarımı ve söze gerek olmayan şeyleri geçiyorum." Elini tutup geri çekmesini diledim.

"Baba ben. . "

Dürüst olmak için yetiştirildim ama gerçek karmaşık olabilir. Gerçeğin bir karışıklık yaratmaması önemli değil, bazen yalnız kalana kadar kelimeler ortaya çıkmaz. Bu bile garanti değil. Bazen gerçek, kendinizden sakladığınız bir sırdır çünkü bir yalanı yaşamak daha kolaydır.

Bana hiç uymayan ama yine de kendimi kaybetmeme yardımcı olan o şarkılardan biri olan rahmetli Leonard Cohen'in "Take This Waltz"ı mırıldanıyorum. Hatırladığım sözleri söylerim, bazı kelimelere takılıp kalırken bazılarını da yerinde olmayan şekilde tekrarlıyorum ama bu babamın sevdiği bir şarkı ve umarım yapamadığı için söylediğimi duyar.

RUFUS

4:46

Mateo'nun babasının odasının dışında oturuyorum ve Mateo'ya gitme zamanının geldiğini söylemekle görevlendirildim. Onu evinden çıkarmak bir şeydi ama muhtemelen adamı bayıltıp hastaneden dışarı sürüklemem gerekecek; birinin beni popomdan, komadan ya da komadan uzaklaştırmak için aynısını yapması gerekirdi.

O hemşire Elizabeth, bir tepsi bayat kokan yemeği başka bir odaya taşımadan önce önce saate sonra bana bakıyor.

Mateo'yu alma zamanım geldi.

Yerden kalkıp odanın kapısını aralıyorum. Mateo babasının elini tutuyor ve daha önce hiç duymadığım bir şarkı söylüyor. Kapıyı çalıyorum ve Mateo irkilerek zıplıyor.

"Üzgünüm dostum. İyisin?"

Mateo ayağa kalktı ve yüzü kıpkırmızı oldu, sanki bir arabaya binmişiz gibi. çıldırtıcı bir savaştı ve onu deli insanların önünde sertçe oynadım. "Evet. İyiyim." Bu lanet bir yalan. "Ortalığı toplamalıyım." Babasının elini bırakması bir dakika alır, sanki babası onu tutuyormuş gibi, ama Mateo kurtulmayı başarır. Bir pano alır ve babasının yatağının üzerindeki rafa bırakır. "Babam genellikle tüm temizliğini cumartesi günlerine bırakır çünkü hafta içi işten eve gelme fikrinden daha çok çalışmaktan nefret eder. Hafta sonları temizlendik ve TV maratonlarımızı kazandık." Mateo etrafına bakınıyor ve odanın geri kalanı oldukça temiz. Yani, yerden yemek yemiyorum ama bu hastane işi.

"Hoşçakalını içeri aldın mı?"

Mateo başını salladı. "Bir çeşit." Banyoya doğru yürür. "Oranın temiz olduğundan emin olacağım."

"Eminim öyledir."

"Uyandığında temiz bardaklarının hazır olduğundan emin olmalıyım."

"Onunla ilgilenecekler."

"Daha sıcak bir çarşafa ihtiyacı olabilir. Üşüdüğünü bize söyleyemez."

Yürüyüp Mateo'yu omuzlarından tuttum, onu sakinleştirmeye çalıştım çünkü titriyordu. "Seni burada istemiyor, tamam mı?" Mateo'nun kaşları sıkılır ve gözleri kızarır. Üzgün-kızıl, kızgın-kızıl değil. "Öyle demek istemedim. aptalca şeyler söylüyorum. Burada boşa gitmeni istemiyor. Bak, elveda deme şansın var - bunu benimkiyle alamadım.dostum. Ne diyeceğimi bulmak için çok fazla zaman harcadım. Senin adına sevindim, ama ben de çok kışkandım. Ve bu seni dışarı çıkarmaya yetmiyorsa, sana ihtiyacım var. Yanımda bir arkadaşla ihtiyacım var."

Mateo tekrar odanın etrafına bakınıyor, şüphesiz kendini şu anda tuvaleti kesinlikle temizlemesi gerektiğine ya da babasının kötü bir fincanla kalmaması için bu hastanedeki her bir bardağın lekesiz olduğundan emin olmaya ikna etti, ama ben omuzlarını sık ve onu tüm bunlardan uyandır. Yatağa gider ve babasının alnını öper. "Hoşçakal baba."

Mateo ayaklarını sürüyerek geriye doğru yürüyor ve uyuyan babasına el sallıyor. Kalbim çarpıyor ve ben sadece bu anın tanığıyım. Mateo patlamak üzere olmalı. Bir elimi omzuna koyuyorum ve irkiliyor. "Üzgünüm," diyor kapıda. "Umarım bugün tam zamanında uyanır, biliyorsun."

Üzerine bahse girmiyorum ama yine de başımı sallıyorum.

Odadan çıktık ve Mateo kapıyı arkamızdan kapatmadan önce son bir kez baktı.

MATEO

4:58

Hastanenin köşesinde duruyorum.

Babamın odasına koşup günümü orada geçirmek için çok geç değil. Ama başkalarını hastaneye yatırmak benim için saatli bomba riskine atmak adil değil. Kaderi de mahvolmuş bir Son Arkadaşla birlikte beni öldürecek bir dünyaya geri döndüğüme inanamıyorum.

Bu cesaretin tutmasına imkan yok.

"İyisin?" diye soruyor Rufus.

Başım la onayladım. Şu anda gerçekten biraz müzik dinlemek istiyorum, özellikle babamın odasında şarkı söyledikten sonra. Sinirleniyorum çünkü Rufus beni şarkı söylerken yakaladı ama sorun değil, sorun değil. Bir şey söylemedi, belki de o kadarını duymadı. Tüm bunların garipliği beni müzik dinlemekten, benim için her zaman çok yalnız olan bir şeyle saklanmaktan daha da huzursuz ediyor. Babamın bir diğer favorisi de annemin ona söylediği ve rahmi-beni söylediği "Come What May".suyu bozulmadan önce birlikte aldıkları bir duş. Birini zamanın sonuna kadar sevmekle ilgili satır musallat. Aynı benim diğer favori şarkı, gelen "Tek Song," için söylenebilir *Kiralık*. Boşa giden fırsatlar, boş hayatlar ve ölmekle ilgili olduğu için özellikle bir Decker olarak oynamak istiyorum. En sevdiğim söz, "Gitmeden önce bir şarkı . . ."

"Gitmen için sana baskı yaptıysam özür dilerim," diye ekliyor Rufus. "Seni oradan çıkarmamı istedin, ama bunu kastettiğinden emin değilim."

"Yaptığına sevindim," diye itiraf ediyorum. Babam bunu isterdi.

Karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakıyorum. Araba yok, ama köşede bir adam var, sanki hepsini çalmak için yaklaşan bir çöp kamyonu varmış gibi öfkeyle çöp poşetlerini yırtıyor. Yanlışlıkla attığı bir şeyi arıyor olabilir ama kot pantolonunun kırık paçasına ve pas rengi yeleşindeki kire bakılırsa evsiz olduğunu tahmin etmek güvenli. Adam yarısı yenmiş bir portakal alır, koltuk altına sıkıştırır ve çöp poşetlerini karıştırmaya devam eder. Köşeye yaklaştığımızda bize doğru dönüyor.

"Bir doların var mı? Herhangi bir değişiklik?"

Rufus gibi başımı aşağıda tutuyorum ve adamın yanından geçiyorum. Ne arkamızdan arıyor ne de başka bir şey söylüyor.

"Ona biraz para vermek istiyorum," dedim Rufus'a, bunu yalnız yapmak beni gerçekten gerginleştirse de. Ceplerimi karıştırıyorum ve on sekiz dolar buluyorum. "Ona verecek paran da var mı?"

"Aptal olmak istemem ama neden?"

"Çünkü buna ihtiyacı var," diyorum. "Yemek için çöpleri karıştırıyor."

"Evsiz olmama ihtimali bile var. Daha önce de kandırıldım" diyor.

Bun durdum. "Ben de daha önce yalan söyledim." Ayrıca yardım isteyen başkalarını görmezden gelme hatasına da düştüm ve bu hiç adil değil. "Ona tüm birikimlerimizi verelim demiyorum, sadece birkaç dolar."

"Ne zaman aldatıldın?"

“Beşinci sınıftaydım, okula yürüyerek gidiyordum. Bu adam bir dolar istedi ve öğle yemeği parası için beş bekarlığımı çıkardığımda yüzüme yumruk attı ve hepsini aldı.” Okulda teselli edilemez olduğumu kabul etmekten utanıyorum, babam işten çıkıp nasıl olduğumu görmek için hemşirenin ofisinde beni ziyaret edene kadar çok ağladım. Hatta daha sonra iki hafta boyunca beni okula götürdü ve yabancılara karşı özellikle para söz konusu olduğunda daha dikkatli olmam için bana yalvardı. “Kimin gerçekten yardımına ihtiyacı olup olmadığına karar vermem gerektiğini düşünmüyorum, sanki layık olduklarını kanıtlamak için dans etmeleri veya bana bir şarkı söylemeleri gerekiyormuş gibi. İhtiyacınız olduğunda yardım istemek yeterli olacaktır. Ve dolar nedir? Yine dolar kazanacağız.”

Aslında bir dolar daha kazanmayacağız, ancak Rufus benim gibi akıllı (veya paranoyak) olsaydı, banka hesabında da gereğinden fazla parası olması gerekirdi. Rufus'un yüzünü okuyamıyorum ama bisikletini park ediyor, direğe çarpıyor. "Haydibunu yap o zaman." Elini cebine atar ve nakit olarak yirmi dolar bulur. O önümde yürüyor ve ben onun peşinden gidiyorum, kalbim çarpıyor, biraz gergin bu adam bize saldırabilir. Tam adam dönüp gözlerimin içine baktığında Rufus adamdan bir adım uzakta duruyor ve bana işaret ediyor.

Rufus konuşmamı istiyor.

"Efendim, elimizdekiler bu kadar." Rufus'tan yirmiyi alıp parayı uzattım.

"Benimle oynama." Sanki ona tuzak kuruyormuşum gibi etrafına bakınıyor. Yardımı kabul etmek, birini şüphelendirmemelidir.

"Hiç değil efendim." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Rufus yanımda kalıyor. "Fazla olmadığını biliyorum ve üzgünüm."

"Bu . . ." Adam üzerime geliyor ve yemin ederim kalp krizinden öleceğim, sanki bir düzine araba rengarenk bulanıklık içinde bana doğru hızla giderken ayaklarım bir yarış pistine yapışmış gibi ama bana çarpıyor. Adam bana sarılıyor, koltukaltındaki portakal ayaklarımızın dibine düşüyor. Sinirlerimi ve kaslarımı bulmam bir dakikamı alıyor ama ben de ona sarılıyorum ve boyundan ince vücuduna kadar onunla ilgili her şey bana babamı hatırlatıyor. "Teşekkürler. Teşekkür ederim" diyor. Beni serbest bıraktı ve muhtemelen yatağı olmadığı ve gerçekten yorgun olduğu için mi gözleri kıpkırmızı oldu, yoksa gözleri mi yaşlandı bilmiyorum ama kendini bana kanıtlamak zorunda olmadığı için burnumu sokmuyorum. Keşke hep böyle bir tavrım olsaydı.

Adam Rufus'a başını salladı ve parayı cebine koydu. Başka bir şey istemez; bana vurmuyor. Yürüyor, omuzları biraz daha dik. Keşke gitmeden önce adını öğrenseydim ya da en azından kendimi tanıtsaydım.

"İyi arama," diyor Rufus. "Umarım karma bunun için daha sonra seninle ilgilenir."

“Bu karma ile ilgili değil. Ben İyi Bir İnsanım puanlarını toplamaya çalışmıyorum.” Hayır kurumlarına bağış yapmamalı, yaşlıların karşidan karşıya geçmesine yardım etmemeli ya da daha sonra geri ödeneceğini umarak köpek yavrularını kurtarmamalısın. Kanseri tedavi edemeyebilirim veya dünyadaki açlığı sona erdiremem ama küçük iyilikler uzun bir yol kat ediyor. Bunların hiçbirini Rufus'a söylemiyorum, çünkü bütün sınıf arkadaşlarım böyle şeyler söylediğim için benimle alay ederdi ve kimse iyi olmaya çalıştığı için kendini kötü hissetmemeli. “Bence görünmezmiş gibi davranmayarak gününü güzelleştirdik. Onu benimle gördüğün için teşekkür ederim.”

Rufus, "Umarım doğru kişiye yardım etmişsinizdir," diyor.

Tıpkı Rufus'un benden anında cesur olmamı bekleyememesi gibi, ben de onun anında cömert olmasını bekleyemem.

Rufus'un bizim ölümümüzden bahsetmediği için rahatladım. Bu adam, elimizdeki her şeyi ona, bundan on dakika sonra hiçbir işimize yaramayacağı için verdiğimizini sanıyorsa, her şeyi ucuzlatıyor, değil mi?

Belki de bu gece bizimle tanıştığı için başkalarına güvenmeye devam edecek. Bu konuda bana kesinlikle yardım etti.

DELİLA GRİ

sabah 5.00

Death-Cast, bugün öleceğini söylemek için saat 2:52'de Delilah Gray'i aradı, ama bunun doğru olmadığından emin. Delilah kederinin inkar aşamasında değil. Bu, dün gece bir yıllık nişanlarını iptal ettiğinden beri onu korkutmaya çalışan bir Death-Cast çalışanı olan eski sevgilisinin acımasız bir şakası olmalı.

Böyle biriyle oynamak inanılmaz derecede yasa dışı. Bu derece dolandırıcılık, onun en az yirmi yıl hapse atılmasına ve bir daha herhangi bir yerde çalışmaktan kara listeye alınmasına neden olabilir. Death-Cast'taki işi boş boş çevirmek, öldürücüdür.

Delilah, Victor'un gücünü bu şekilde kötüye kullanacağına inanamıyor.

Telefonu kapatmadan önce lanetlediği haberci Mickey ile yaptığı aramanın zaman damgalı makbuzunu içeren e-postayı siler. Telefonunu alır, Victor'u aramaya karar verir. Başını sallıyor ve telefonunu yastığının yanına geri koyuyor. Yatağın yanında, ne zaman kalsa Victor'a aitti. Delilah, Victor'a paranoyak olduğunu düşünme tatminini vermeyi reddediyor, ki öyle değil. Eğer adının sitede gerçekten Decker olarak kayıtlı olup olmadığını görmek için Death-cast.com'a giriş yapmasını veya Mickey'nin işe aldığı bir arkadaş olduğunu kabul edene kadar onu arayıp dava açmasını bekliyorsa. onu korkut, çok uzun bir süre bekleyecek - bol zamanı var.

Delilah gününe devam ediyor çünkü nişanı iptal etme kararını ikinci kez tahmin etmediği gibi, bu saçma çağırısı da ikinci kez tahmin etmeyecek.

Banyoya gider ve aynada saçlarını hayranlıkla seyrederken dişlerini fırçalar. Patronuna göre saçları *çok* canlı. Son birkaç hafta içinde Delilah'ın bir değişikliğe ihtiyacı vardı, kafasındaki sesi onu Victor'la olan biteni bitirmeye çağırıyordu. Saçını boyamak daha basitti. Daha az gözyaşı karıştı. Kuaför ne istediğini sorduğunda Delilah aurora borealis tedavisini istedi. Pembe, mor, yeşil ve mavi kombinasyonunun bazı rötüşlara ihtiyacı var, ancak bu, gelecek haftaya kadar ödevleri yaptıktan sonra bekleyebilir.

Yatağa döner ve dizüstü bilgisayarını açar. Dün gece vardiyasından önce Victor'dan ayrılması, onu kendi işinden uzaklaştırdı; bu bahar üniversiteden mezun olduğundan beri editör asistanı olarak çalıştığı *Infinite Weekly* için yazdığı bir sezon galası özeti . O bir *Hipster* değil *House* hayranı, ama bu yenilikçiler *Jersey Shore* ekibinden daha tıknaz ve birilerinin parçaları yazması gerekiyor çünkü editörler saygın franchise'ları yazmakla meşgul. Delilah, kendisine homurdanan bir iş verildiği için ve bir işi olduğu için ne kadar şanslı olduğunun çok iyi farkında.

Delilah, yenilikçilerin bir daktiloda birlikte kısa öyküler yazmak zorunda olduğu kalabalık bir Brooklyn kafesindeki zorlu bir meydan okuma olan acı verici derecede absürt galayı yeniden izlemek için televizyonunu açar ve DVR'ına geçmeden önce, bir Fox 5 spikeri gerçekten bir şeyler paylaşır. İlgi alanları göz önüne alındığında haber değeri taşıyor.

"... ve haber almak için ajanlarına ulaştık. Yirmi beş yaşındaki oyuncu, şeytani çocuk sihirbazı hakkında gişe rekorları kıran *Scorpius Hawthorne* filmlerinin genç antagonistini oynamış olabilir, ancak dünyanın her yerindeki hayranlar *Howie Maldonado* için internette aşktan başka bir şey paylaşmıyor. Bu gelişen hikaye hakkında anında güncellemeler için bizi Twitter ve Facebook'ta takip edin. . . "

Delilah kalbi çarparak yataktan fırlar.

Bu gelişen hikayeyi beklemiyor.

Delilah hikayeyi anlatan yazar olacak.

MATEO

5:20

Rufus arkamı kollarken ben köşedeki ATM'ye yaklaşıyorum. Neyse ki babam on sekiz yaşına bastıktan sonra banka kartı alabilmem için beni bankaya gönderecek sağduyuya sahipti. Bu ATM'deki maksimum limit olan dört yüz dolar çekiyorum. Lidia için parayı bir zarfa koyarken kalbim çarpıyor, birinin birdenbire ortaya çıkıp para için bizi silah zoruyla tutmaması için dua ediyorum - bunun nasıl biteceğini biliyoruz. Fişi yırtarken hesabımda nasıl 2.076,27 dolar kaldığını ezberleyerek makbuzu

aldım. O kadar ihtiyacım yok. Açıldığında başka bir ATM'den veya bankadan Lidia ve Penny için daha fazla nakit alabilirim.

"Lidia'ya gitmek için çok erken olabilir," diyorum. Zarfı katlayıp cebime koyuyorum. "Bir şeyler olduğunu anlayacak. Belki lobisinde takılabiliriz?"

"Hayır dostum. En iyi arkadaşının lobisinde oturmuyoruz çünkü ona yük olmak istemiyorsun. Saat beş,Hadi yiyelim. Potansiyel Son Akşam Yemeği." Rufus öncülük ediyor. "En sevdiğim lokanta yirmi dört saat açık."

"Kulağa iyi geliyor."

Her zaman sabahların süper hayranı oldum. Diğer şehirlerdeki ("Günaydın, San Francisco!") ve ülkelerdeki ("Günaydın, Hindistan!") sabahlarla ilgili birkaç Facebook sayfasını takip ediyorum ve günün saati ne olursa olsun, akışımda parlayan binaların resimleri var, kahvaltı ve hayatlarına başlayan insanlar. Yükselen güneşle birlikte gelen bir yenilik var ve gündüze ulaşmama veya parkta ağaçların arasından süzülen güneş ışınlarını görmeme ihtimalim olsa da, bugünü uzun bir sabah olarak görmeliyim. Uyanmalıyım, güne başlamalıyım.

Sokaklar bu kadar erken gerçekten temiz. Ben insan düşmanı değilim, sadece kimsenin önünde şarkı söylemeye cesaretim yok. Şu anda yalnız olsaydım, muhtemelen iç karartıcı bir şarkı çalıp eşlik ederdim. Babam bana duygularına teslim olmanın sorun olmadığını öğretti ama kötü olanlardan da kurtulmak için savaşmalısın. Kabulünden sonraki günlerde, umutsuz hissetmemek için Billy Joel'in "Just the Way You Are" gibi pozitif ve duygulu şarkılar çalışıyordum.

Cannon Café'ye ulaşıyoruz. Kapının üzerinde, kafenin adına çizburger fırlatan bir topun resimli logosu ve patates kızartması havai fişek gibi patlayan üçgen bir işaret var. Rufus bisikletini bir parkmetreye zincirliyor ve onu oldukça boş kafenin içinde takip ediyorum.hemen kokulu yumurta ve Fransız tostı.

Yorgun gözlü bir ev sahibi bizi selamlıyor ve her yere oturabileceğimizi söylüyor. Rufus beni geçti ve en arkaya gitti ve banyonun yanındaki iki kişilik bir kabine yerleşti. Lacivert deri koltukların çeşitli yerleri çatlamış ve bu bana çocukken sahip olduğum kanepeyi hatırlatıyor, o kadar çok açıkta kalan minder köpüğü olana kadar kumaşı dalgın bir şekilde soyuyorum ki babam kanepeyi şu anki kanepemiz için dışarı atıyor. .

Burası benim yerim, dedi Rufus. "Haftada bir veya iki kez buraya geliyorum. 'Her zamanki gibi olacağım' gibi şeyler söyleyebilirim."

"Neden burada? Burası senin mahallen mi?" Son Arkadaşımın gerçekte nerede yaşadığı veya nereli olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığının farkındayım.

Rufus, "Yalnızca son dört aydır," diyor. "Ben koruyucu ailede kaldım."

Rufus hakkında pek bir şey bilmemekle kalmıyorum, onun için hiçbir şey yapmadım. Yolculuğumda beni takip etme göreviyle ilgiliydi - beni evimden

çıkarmak, hastaneye gitmek ve hastaneden çıkarmak ve yakında benimle Lidia'nın yanına gelmek. Bu Son Dostluk şimdiye kadar çok tek taraflı oldu.

Rufus menüyü benim yolumda kaydırıyor. "Arkada bir Decker indirimi var. Buna gerçekten inanabiliyorsan her şey bedava."

Bu bir ilk. Okuduğum tüm *CountDowners* haberlerinde, *Decker'lar* tedavi edilmeyi bekleyen beş yıldızlı restoranlara gidiyornezaket yemekleri olan krallar gibi, ancak yalnızca indirimler sunuluyor. Rufus'un buraya dönmesi hoşuma gitti.

Arkadan bir garson gelip bizi selamlıyor. Sarı saçlarını sıkı bir topuz halinde toplamış ve sarı kravatının düğmelerinde "Rae" yazıyor. "Günaydın," diye güneyli bir aksanla selamlıyor bizi. Kalem kulağının arkasından alıyor ve dirseğinin üzerinde kıvrıkcık bir dövme görüyorum - asla iğnelerden korkmayan birine dönüşmeyeceğim. Kalem parmaklarının arasında çeviriyor. "İkiniz için gece geç mi?"

"Bunu söyleyebilirsin," diye yanıtlıyor Rufus.

"Daha çok sabahın erken saatleri gibi geliyor," diye karşı çıktım.

Rae benim farkımla gerçekten ilgileniyorsa, bunu göstermiyor. "Size ne getireyim?"

Rufus menüye bakar.

"Her zamanki halin yok mu?" ona soruyorum.

"Bugün değiştiriyorum. Son şans ve tüm bunlar." Menüü bırakıp Rae'ye baktı. "Sen ne önerirsin?"

"Ne, uyarı falan mı aldın?" Gülmesi kısa sürüyor. Bana döndü ve yanıma çömelene kadar başımı indirdim. "Mümkün değil." Kalem ve not defterini masaya bırakır. "Siz çocuklar iyi misiniz? Hasta? Bana bedava yemek için şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Rufus başını sallar. "Yok, şaka değil. Buraya çok geliyorum ve son bir kez atlamak istedim."

"Şu anda ciddi ciddi yemek düşünüyor musun?"

Rufus eğilir ve iğnesini okur. "Rae. Ne denemeliyim?"

Rae elinin arkasına saklanıyor, omuzlarını sallıyor ve "Bilmiyorum. Her Şeye Özel'i istemiyor musun? Patates kızartması, sürgü, yumurta, sığır filetosu, makarna var... Demek istediğim, mutfakta bizde isteyebileceğiniz her şey var."

"Olmaz, hepsini yemem. Burada en sevdiğin yemek hangisi?" diye soruyor Rufus. "Lütfen balık deme."

"Izgara tavuk salatasını severim ama bunun nedeni kuş gibi yemek yemem."

"Onu alacağım," diye karar verdi Rufus. Bana bakıyor. "Ne istiyorsun Mateo?"

Menüye bakmaya tenezzül bile etmiyorum. "Her zamanki gibi neyse onu alacağım." Onun gibi, umarım balık değildir.

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Tavuk bonfile olmadığı sürece benim için yeni bir şey olacak."

Rufus başını salladı. Menüdeki birkaç öğeyi işaret ediyor ve Rae bize onun birazdan döneceğini söylüyor, sonra o kadar hızlı koşuyor ki, kalemmini ve not defterini geride bırakıyor. Rae'nin şefe "masada Decker'lar var" diye siparişimizi bir numaralı öncelik haline getirmesini söylediğine kulak misafiri oluyoruz. Rakibimizin kim olduğundan emin değil misiniz? Arkadaki adam gazetesini okurken kahvesini mi içiyor? Ama Rae'nin kalbini takdir ediyorum ve merak ediyorum, Andrea bir zamanlar Death-Cast'ta mıydı? İş şefkatini öldürmeden önceki gibi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Rufus'a söylüyorum.

"Böyle sorularla nefesini boşa harcama. Sadece çık ve istediğini söyle" diyor.

Biraz güçlü geliyor, ama iyi bir karar.

"Rae'ye neden öleceğimizi söyledin? Bu onun gününü mahvetmiyor mu?"

"Sanırım. Ama ölmek günümü mahvediyor ve bu konuda yapabileceğim bir şey yok" diyor Rufus.

"Lidia'ya öldüğümü söylemeyeceğim," diyorum.

"Bu hiç mantıklı değil. Canavar olma. Veda etme şansın var, yapmalısın."

"Lidia'nın gününü mahvetmek istemiyorum. O bekar bir anne ve erkek arkadaşı öldüğünden beri zaten zor zamanlar geçirdi." Belki aslında o kadar özverili değilimdir - belki ona gerçekten bencil olduğunu söylemiyorum ama bunu yapmaya cesaret edemiyorum çünkü en iyi arkadaşına yarın yanında olmayacağını nasıl söylersin? Ölmeden önce yaşama şansın olsun diye onu gitmene izin vermeye nasıl ikna edersin?

Kendimden oldukça iğrenerek koltuğuma yaslandım.

"Eğer senin kararın buysa, onu destekliyorum. Sana kızacak mı, kızmayacak mı bilmiyorum, onu en iyi sen tanırsın. Ama bakın, başkalarının ölümümüze nasıl tepki vereceğini umursamayı bırakmalı ve kendimizi ikinci kez tahmin etmeyi bırakmalıyız."

"Ya eylemlerimizi ikinci kez tahmin etmeyerek kendimizi bitirirsek?" Soruyorum. Merak eden küçük kaçıklarınız yok mu? Death-Cast'tan önce hayat daha mı iyiydi?"

Bu soru boğucu.

"Daha mı iyiydi?" diye soruyor Rufus. "Belki. Evet. Hayır. Cevap önemli değil veya hiçbir şeyi değiştirmez. Bırak gitsin, Mateo."

O haklı. Bunu kendime yapıyorum. kendimi tutuyorum. Daha uzun bir yaşam sağlamak için yıllarımı güvenli bir şekilde yaşayarak geçirdim ve bunun beni ne hale getirdiğine bakın. Bitiş çizgisindeyim ama yarışı hiç koşmadım.

Rae içeceklerle geri döndü, Rufus'a ızgara tavuk salatası verdi ve önüme tatlı patates kızartması ve kızarmış ekmek koydu. "Size getirebileceğim

başka bir şey varsa çocuklar, lütfen benim için bağırın. Arkada ya da başka bir müşteriyle birlikte olsam bile, seninim." Ona teşekkür ediyoruz ama sanki birimizin yanına oturup biraz daha konuşmak istiyormuş gibi uzaklaşmak konusunda tereddüt ettiğini söyleyebilirim. Ama kendini toplar ve uzaklaşır.

Rufus çatalıyla tabağıma vurdu. "Her zamanki halim seni nasıl arıyor?"

"Yıllardır Fransız tostı yemedim. Babam bunun yerine her sabah kızarmış ekmeğin üzerine BLT yapmaya başladı." Fransız tostunun bir şey olduğunu unutmuşum bile, ama o tarçın kokusu, babamın yazacağı haberleri veya beyin fırtınası yaptığı listeleri dinlerken cılız masamızda kahvaltı yaptığımıza dair birçok anıyı canlandırıyor. "Bu oldukça mükemmel. Biraz ister misin?"

Rufus başını salladı ama tabağıma uzanmadı. Onun zihnibaşka bir yerde salatasıyla oynarken, görünüşe göre hayal kırıklığına uğramış ve sadece tavuğu yiyor. Çatalını düşürür ve Rae'nin geride bıraktığı not defterini ve kalemi alır. Cesur bir daire çiziyor. "Fotoğraf çekerek dünyayı gezmek istedim."

Rufus dünyayı çiziyor, asla ziyaret edemeyeceği ülkelerin ana hatlarını çiziyor.

"Foto muhabiri gibi mi?" Soruyorum.

"Hayır. Kendi işimi yapmak istedim."

Travel Arena'ya gitmeliyiz, dedim. "Tek bir günde dünyayı dolaşmanın en iyi yolu bu. Countdown'lar bundan övgüyle söz ediyor."

Rufus, "Bu şeyleri hiç okumadım" diyor.

"Her gün okuyorum," diye itiraf ediyorum. "Başkalarının kaçtığını görmek rahatlatıcı."

Rufus başını sallayarak çiziminden başını kaldırdı. "Son Arkadaşın, dışarı çıkıp bir patlama ile çıkmayı sağlayacak. Kötü bir patlama ya da ne olduğunu biliyorsun değil, ama iyi bir patlama. Hiç bir anlam ifade etmedi."

"Anladım." Bence.

"Kendini ne yaparken gördün? Mesela bir iş olarak mı?" diye soruyor Rufus.

"Bir mimar. Evler, ofisler, sahneler ve parklar inşa etmek istedim" diyorum. O ofislerin hiçbirinde çalışmak istemediğimi ya da kendi kurduğum bir sahnede oynamayı da hayal ettiğimi ona söylemiyorum. "Çocukken Legolarla çok oynardım."

"Aynı. Uzay gemilerim hep dağıldı. Gülümseyen blok kafalı pilotların hiç şansı olmadı." Rufus uzanıp kendine bir parça Fransız tostı yarıyor ve sonra onu çiğniyor, başı aşağıda ve gözleri kapalıyken lokmanın tadını çıkarıyor. Birinin en sevdiği yemeği son bir kez yutmasını izlemek zor.

Bir araya getirmeliyim.

İşler genellikle daha iyiye gitmeden önce daha da kötüleşir, ancak bugün tam tersi olmalı.

Tabaklarımız temizlendiğinde, Rufus ayağa kalkar ve Rae'nin dikkatini çeker. "Bir saniyen olduğunda çeki alabilir miyiz?"

Rae, "Bize bağlı," diyor.

"Lütfen ödememize izin verin. Benim için çok şey ifade eder," dedim. Umarım bunu bir suç kartı olarak görmez.

"İkinci," diyor Rufus. Rufus buraya bir daha geri dönemeyebilir, ancak başkaları için mümkün olduğunca uzun süre açık kaldıklarından emin olmak istiyoruz ve faturaları ödeme şekli paradır.

Rae şiddetle başını salladı ve bize bir çek verdi. Ona banka kartımı veriyorum ve geri döndüğünde ona ucuz yemeğin maliyetini üç katına bahşiş bırakıyorum.

Bu borç ödemesinden sonra iki bin dolardan az param var. Bu parayla kimsenin hayatını yeniden başlatamayabilirim ama her zerre yardımcı oluyor.

Rufus dünyayla ilgili çizimini cebine koyar. "Gitmeye hazır?" oturmaya devam ediyorum.

"Kalkmak gitmek demektir," diyorum.

"Evet," diyor Rufus.

"Ayrılmak ölmek demektir" diyorum.

"Hayır. Gitmek ölmeden önce yaşamak demektir. Hadi zıplayalım."

Ayrılırken Rae'ye, komiye ve ev sahibine teşekkür ederek ayağa kalktım.

Bugün uzun bir sabah. Ama uyanan ve yataktan kalkan ben olmalıyım. Önümdeki boş sokaklara bakıyorum ve Rufus'a ve bisikletine doğru yürümeye başlıyorum, kaybettiğimiz her dakikayla ölüme doğru yürüyorum, bize karşı olan bir dünyaya karşı yürüyorum.

RUFUS

5:53

Önem veremem, Mateo havalı, nevrotik ve iyi bir arkadaştır, ancak Cannon's'ta Plütonlarla son bir kez oturup, olup biten tüm iyi ve kötü şeylerden bahsetmek gerçekten aptallık olurdu. Ama çok riskli. Benim için neyin iyi olduğunu biliyorum ve onları incitme riskini almıyorum.

Yine de bana bir mesajla karşılık verebilirler.

Bisikletimin zincirlerini çözüp caddeye çıkarıyorum. Kaskı güçlkle yakalayan Mateo'ya atıyorum. "Yani Lidia yine nerede?"

"Bunu bana neden veriyorsun?" diye soruyor.

"Böylece bisikletten düşersen kafanı açmazsın." bisikletin üstüne oturuyorum "Son Arkadaşın seni öldürseydi çok kötü olurdu."

"Bu bir tandem bisiklet değil" diyor.

"Çiviler var," diyorum. Tagoe her zaman arka mandallara binerdi, hiçbir arabaya çarpmayacağıma güvenirdi ve onu tersleyerek gönder.

"Biz karanlıkta sürerken bisikletinin arkasında durmamı mı istiyorsun?" diye soruyor.

"Kask takarken" diyorum. Vay canına, gerçekten risk almaya hazır olduğunu düşündüm.

"Numara. Bu bisiklet bizim sonumuz olacak."

Bu gün gerçekten onun üzerinde bir numara yapıyor. "Hayır olmayacak. Güven Bana. Bu bisiklete neredeyse iki yıldır her gün bindim. Atla, Mateo."

Çılgınca tereddütlü, bu bariz ama miğferi kafasına zorluyor. Tedbirli olmak için fazladan bir baskı var çünkü "Sana söylemiştim!" demekten nefret ediyorum. öbür dünyada. Mateo omuzlarıma tutunuyor, mandallara binerken üzerlerine bastırıyor. Oyununu hızlandırıyor, onunla gurur duyuyorum. Bu, bir kuşu yuvasından itmek gibidir, hatta belki yıllar önce uçup gitmesi gerektiği için kımıldar.

Ay, bu bankanın yukarısında yüksekte asılı dururken, bloğun aşağısındaki bir bakkal iş için katlanır kapılarını açıyor. Mateo zıpladığında bir pedala basıyorum.

"Hayır. Ben yürüyorum. Ve bence sen de yapmalısın." Miğferini çıkardı, başından çıkardı ve bana verdi. "Üzgünüm. İçimde kötü bir his var ve içgüdülerime güvenmek zorundayım."

Kaskı takıp uzaklaşmalıyım. Mateo'nun Lidia'ya gitmesine izin ver, ben de kendi işimi yapabilirim, her ne ise. Ama yolları ayırmak yerine kaskımı gidondan sarkıtırım vebacağıma koltuğun üzerinden salla. "O zaman yürümeliyiz. Ne kadar ömrümüz kaldığını bilmiyorum ama onu kaçırmak istemiyorum."

MATEO

6:14

Ben zaten gelmiş geçmiş en kötü Son Arkadaşım. En kötü en iyi arkadaş olma zamanı.

"Bu berbat olacak," diyorum.

"Çünkü ölümünü haber vermiyorsun?"

"Henüz ölmedim." köşeyi dönüyorum Lidia'nın dairesi birkaç blok ötede. "Ve hayır." Gökyüzü nihayet aydınlanıyor, son gün doğumunun turuncu sisi kontrolü ele geçirmeye hazır. "Lidia, erkek arkadaşı-müstakbel kocası-kişisinin ölmekte olduğunu öğrendiğimizde yıkıldı. Penny ile hiç tanışmadı."

Rufus, "Penny'nin onların kızı olduğunu anlıyorum," diyor.

"Evet. Christian öldükten bir hafta sonra doğdu."

"Nasıl gitti? Arama?" diye soruyor Rufus. "Eğer bu çok kişiselse, bana söylemene gerek yok. Ailemin telefonlarını alması bir kabustu ve ben de bunun hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyorum."

Rufus'un bu hikayeye öleceğini öğrendiğimde kimseye, özellikle de Lidia'ya söylemeyeceğine söz verdiği sürece, bu hikayede ona güvenmek üzereyim. Ahirette dedikodu yapması dışında, ona her şeyi ve her şeyi söyleyebilirim. "Christian, büyükbabasından miras kalan bu tuhaf hançerleri ve kılıçları bu koleksiyoncuya satmak için Pennsylvania'nın dışına seyahat ediyordu."

Rufus, "Tuhaf hançerler ve kılıçlar çılgın bankaya satma eğilimindedir" diyor.

"Lidia onun gitmesini istemedi çünkü tüm bu histeri çılgınlıkları yaşıyordu ama Christian uzun vadede paranın buna değeceğine yemin etti. Önümüzdeki birkaç ay için daha iyi bir beşik, bebek bezi, mama ve giysi alabilirler. Havalandı, geceyi Pennsylvania'da geçirdi ve alarma yakın bir yerde uyandı." Bunu, tüm gözyaşlarını ve çığlıkları yeniden yaşarken göğsüm sıkışıyor. Durup duvara yaslanıyorum. "Christian, Lidia'ya ulaşmaya çalıştı ama o her şeye rağmen uyudu. Her dakika ona mesaj attı. Orada bir Decker kamyon şoförüyle otostop çekmişti ve ikisi de şehirdeki ailelerine geri dönmeye çalışırken öldüler."

"Vay canına," diyor Rufus.

Hiçbir teselli Lidia yoktu. Christian'ın son, çılgınca metinlerini saplantılı bir şekilde okudu ve herhangi bir çağrıya uyanmadığı için kendinden nefret etti. Pilleri hızla tüketen ve aynı zamanda daha güçlü bir kişisel erişim noktası oluşturan bir görüntülü sohbet uygulaması olan The Veil aracılığıyla onu son bir kez görme şansı vardı. Otoyoldaki bir Decker gibi, hizmeti zayıf bir yerde olan herkes eve gitti ve o da bu davetleri kaçırdı.

Doğru mu bilmiyorum ama Lidia'nın başta Penny hakkında konuşma şekli, hamileliğinin sonlarına doğru onu erkek arkadaşının son saatlerinde uyuyacak kadar yıprattığı için ona içerlemiş gibiydi. Ama yas tuttuğunu biliyorum ve şimdi öyle hissetmiyor.

O zamandan beri Lidia, büyükannesiyle birlikte küçük bir apartman dairesinde tam zamanlı olarak Penny'ye bakmak için liseyi bıraktı. Kendi ailesiyle arası pek iyi değil ve Christian'ın ailesi Florida'da yaşıyor. Hayatı, olaylara veda etmeden yeterince zorlu. Sadece en iyi arkadaşımı son bir kez görmek istiyorum.

Rufus, "Bu acımasızca," diyor.

"Öyleydi." Ondan gelmek, çok şey ifade ediyor. "Onu aramama izin ver." Kendime biraz mahremiyet vererek birkaç adım uzaklaşıyorum.

Çağrı'ya bastım .

Lidia'ya ölümcül bir şey olursa Penny'nin yanında olmayacağıma inanamıyorum ama aynı zamanda Lidia'nın aramayı almasıyla yaşamak zorunda kalmayacağım için de oldukça rahatladım.

"Mateo?" Lidia uyuşuk bir şekilde cevap verir.

"Evet. Uyuyor muydun? Üzgünüm, Penny'nin şimdiye kadar uyanacağını düşünmüştüm."

"Ah, öyle. O beşikte kendi kendine konuşurken yastığımın altına saklanarak Yılın Annesi oluyorum. Neden sensaat kışında uyanık mı?"

"BEN ... Babamı görmeye gitmek istedim." Sonuçta yalan söylemiyorum. "Biraz gelebilir miyim? Ben bölgedeyim."

"Evet lütfen!"

"Serin. Biraz sonra görüşürüz."

Rufus'u selamlıyorum ve dairesine doğru yürüyoruz. Yapılabilecek daha fazla iş olduğunda, amirin verandada oturup gazete okuduğu türden projelerde bu tür projeler, örneğin paspaslamak ve yerleri süpürmek, koridordaki yanıp sönen lambayı onarmak ve fare kapanı kurmak gibi. Ama bu Lidia için önemli değil. Yağmurlu akşamlarda aldığı esinti onu büyüler ve komşusunun koridorlarda dolaşan ve farelerden korkan kedisi Chloe'ye bayılır. Evde, biliyorsun.

"Yalnız çıkacağım," dedim Rufus'a. "Burada iyi olacak mısınız?"

"İyi olacağım. Yine de arkadaşlarımı aramalıydım. Gittiğimden beri hiçbir şeye cevap vermediler."

"Uzun kalmayacağım," diyorum. Ve bana zamanımı almamı söylemiyor.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum, neredeyse yüz üstü bir basamağın kenarına düşüyorum, önce kendimi korkulukta yakalayıp ölümüm olabilecek şeyden bir santim uzakta süzülüyorum. Bitiş Günümde Lidia'nın şirketine doğru acele edemem. Bu aciliyet beni öldürebilir ve neredeyse öldürebilirdi. Üçüncü kata ulaştım ve kapısını çaldım. Penny içeriden bağıyor.

"AÇIK!"

İçeri giriyorum ve süt ve temiz kıyafet kokuyor. Kapının hemen yanında bir çamaşır sepeti var, giysiler dökülüyor. Boş formül şişeleri de yerde. Ve oyun parkının içinde Kolombiyalı annesinin açık kahverengi ten rengine sahip olmayan, aksine Christian'ınki gibi çok solgun olan Penny var, ama şu an çığlık atmaktan kıpkırmızı kesilmiş. Lidia mutfakta, bir bardak sıcak suda bir şişe ısıtıyor.

Sen bir nimetsin, dedi Lidia. "Sana sarılırdım ama pazar gününden beri dişlerimi fırçalamadım."

"Gidip bunu yapmalısın."

"Hey, güzel gömlek!" Penny daha yüksek sesle bağırdığında, Lidia şişeye bir kapak tutturdu ve bana fırlattı. "Sadece ona ver. Kendi biberonunu tutmazsa sinirleniyor." Lidia dağınık saçlarını bir lastik bantla arkaya

bağladı ve banyoya doğru hızlı adımlarla yürüdü. "Aman Tanrım, kendi başıma işiyorum. sabırsızlanıyorum."

Penny'nin önünde diz çöküyorum ve ona şişeyi sunuyorum. Koyu kahverengi gözlerinde bir tavır var, ama şişeyi benden alıp doldurulmuş bir ayının üzerine oturduğunda, biberonu üzerinde çalışmaya başlamadan önce gülümseyip dört bebek dişini gösteriyor. Tüm bebek kitapları Penny'nin formülle yapılması gerektiğini söylüyor ama Penny gerçek şeylere direnmiyor. Ortak noktamız bu.

Lidia, pilleri plastik bir oyuncağa koyarken ağzından sarkan bir diş fırçasıyla banyodan çıkıyor. kelebek. Bana bir şey soruyor ama diş macunu gibi salyası çenesinden aşağı damlıyor ve mutfak lavabosuna koşup tükürüyor. "Üzgünüm. Brüt. Kahvaltı ister misin? Çok zayıfsın. İğrenç, sesim annen gibi geliyor." Başını sallıyor. "Tanrım, ne demek istediğimi biliyorsun. Sana annelik yapıyormuşum gibi geliyor."

"Merak etme Lidya. Ve zaten yedim, ama teşekkürler." O içerken Penny'nin ayaklarını dürttüm ve o gülmek için şişesini indirdi. Ona çok mantıklı geldiğine emin olduğum bazı anlamsız sözler var ve sonra şişesine geri dönüyor.

"Bil bakalım uyarıyı kim aldı?" Lidia telefonunu sallayarak sorar.

Penny'nin ayağını tutarken donuyorum. Lidia'nın öleceğimi bilmesine imkan yok ve öldüğünü bana haber verme konusunda bu kadar rahat olmasına imkan yok. "Kim?"

"Howie Maldonado!" Lidia telefonunu kontrol eder. "Taraftarları perişan oldu"

"Eminim." En sevdiğim kurgusal kötü adamla bir Bitiş Günü paylaşıyorum. Bundan ne yapacağımı bilmiyorum.

"Baban nasıl?" diye soruyor Lidia.

"Kararlı. Sesimi duyup aniden uyandığı o televizyon mucizelerinden birini ummaya devam ediyorum, ama belli ki bu olmadı. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok." Bunun hakkında konuşmak içimi parçalıyor. Oyun parkının yanına oturdum ve gülen bir koyun, sarı bir baykuş gibi peluş hayvanlar aldım ve onu gıdıklamadan önce Penny'ye doğru fırlattım. Kendi çocuklarımla asla böyle anlarım olmayacak.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. O çekecek. Baban çok kötü. Kendi kendime, tüm o serserilikten sadece biraz kestirdiğini söyleyip duruyorum.

"Muhtemelen. Penny'nin biberonu bitti. Onu geçirebilirim."

"Tanrı aşkına Mateo. Allah vergisi."

Penny'nin yüzünü silip onu kaldırdım ve geçirip gülmesinden gelene kadar sırtını sıvazladım. Kollarımda Penny ile bir T. rex gibi ortalıkta tepindiğim ve onu her zaman rahatlatıyormuş gibi görünen Dinozor Yürüyüşümü yapıyorum. Lidia yürür ve televizyonu açar.

"Evet, saat altı buçuk. Çizgi film zamanı, yani her şey tekrar cehenneme dönmeden önceki günün pisliğini temizlemem gereken tek zaman." Lidia, Penny'ye gülümsüyor, bize doğru kayıyor ve onu burnundan öpüyor. "Annemin söylemek istediği, küçük Penny'nin ne kadar büyük bir hazine olduğu." Nefesinin altından ve bir gülümsemenin arkasından ekliyor, "Etrafta hiçbir şey gömülü bırakmayan bir hazine."

Güldüm ve Penny'yi yere bıraktım. Lidia, Penny'ye plastik kelebeği verir ve yerden kıyafetleri toplar. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" Diyorum.

"Başlangıç için asla değişemezsiniz. O zaman tüm oyuncaklarını sandığa geri atabilirsin, ama koyunu rahat bırak yoksa çıldırır. Ve karşılığında seni sonsuza kadar seveceğim. Kıyafetlerini çekmecelerine koyacağım. Bana bir ya da on dakika ver." Lidia çamaşır sepetiyle çıkıyor.

"Acele etmeyin."

"Tanrı aşkına!"

Lidia'yı her haliyle seviyorum. Penny'den önce liseden yüksek dereceyle mezun olmak ve üniversiteye siyaset, mimarlık ve müzik tarihi için gitmek istiyordu. Buenos Aires'e ve İspanya'ya, Almanya'ya ve Kolombiya'ya seyahat etmek istedi ama sonra Christian ile tanıştı ve hamile kaldı ve yeni dünyasında mutluluğu buldu.

Lidia, her perşembe okuldan sonra saçını düzelttiren, makyajsız her zaman ıslıl ıslıl parlayan ve aptal suratlı yabancıların fotoğraf bombardımanına bayılan kızdı. Şimdi saç "biraz sevimli, biraz aslan yelesi" olarak adlandırıyor ve fazla bitkin görüldüğünü düşündüğü için hiçbir fotoğrafın internette yayınlanmasına asla onay vermiyor. Sanırım en iyi arkadaşım eskisinden daha da parlıyor çünkü o bir değişimden geçti, birçok kişinin baş edemediği bir evrim. Ve bunu solo yaptı.

Tüm oyuncakları göğüslerine geri atmaya bitirdiğimde, Penny ile yere oturup çizgi film karakterleri ona soru sorduğunda ahududu üflemesini izledim. Bu Penny'nin başlangıcı. Ve bir gün kendini bir Death-Cast çağrısının korkunç ucunda bulacak ve hepimizin ölmek üzere yetiştirilmemiz çok kötü. Evet, yaşıyoruz ya da en azından şansımız var, ama bazen yaşamak korku yüzünden zor ve karmaşık.

"Penny, umarım nasıl ölümsüz olunacağını çözersin, böylece burayı istediğin kadar yönetebilirsin."

İşte benim Ütopya vizyonum: şiddetin olmadığı ve Trajediler, herkesin sonsuza kadar yaşadığı ya da tatmin edici ve mutlu bir hayat sürdürene ve bizim için sırada ne olduğunu kontrol etmek istediklerine kendileri karar verene kadar.

Penny anlamsız bir şekilde yanıt verir.

Lidia diğer odadan çıkar. "Penny İspanyolca 'bir' demeyi öğrenirken neden Penny'nin ölümsüzlüğünü ve dünyaya hükmetmesini diliyorsun?"

"Çünkü onun sonsuza kadar yaşamasını istiyorum, açıkçası." Gülüyorum. "Ve diğer herkesi köle yap."

Lidia'nın kaşları kalktı. Eğildi, Penny'yi aldı ve bana uzattı. "Düşüncelerin için Penny?" İkimiz de ürküyoruz. "Bu *asla* komik olmayacak, değil mi? Sadece *devam* dahaki sefere olacağını umarak gidiş için *bunu*, ama hayır."

"Belki bir dahaki sefere" diyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bana düşüncelerini vermek zorunda bile değilsin. Penny'yi istiyorsan onu bedavaya alabilirsin." Penny'yi çevirir, gözlerini öper ve koltuk altını gıdıklar. "Annen senin paha biçilemez olduğunu söylemek istedi, küçük Penny." Sonra, "Şimdiye kadarki en paha biçilmez küçük Penny," diye mırıldandı. Penny'yi televizyonun önüne bırakır ve temizlemeye devam eder.

Lidia ile olan ilişkim filmlerde gördüğünüz ya da belki kendi arkadaşlarınızla olan ilişkim değil. Birbirimizi ölesiye seviyoruz, ama bunun hakkında konuşmuyoruz. Aramızda anlaşıldı. Ve birisini sekiz yıldır tanıyor olsanız bile, kelimeler bazen garip gelebilir. Ama bugün daha fazlasını söylemeliyim.

Lidia ve Christian'ın devrilmiş çerçeveli bir resmini destekliyorum. "Christian seninle deli gibi gurur duymalı, biliyorsun. Ucuz vaatlerde bulunan, hiçbir garantisi olmayan ve asla yanlış yapmayanları her zaman ödüllendirmeyen bir dünyada Penny'nin mutluluğa atış şansı sensin. Sanki dünya iyi bir insanla, o kadar iyi olmayan biriyle olduğu kadar kolay bela olur, ama yine de günlerini bencil olmadan başka birine adarsın. Herkes senin gibi programlanmadı."

Lidia süpürmeyi bırakır. "Mateo, bu rastgele iltifat nereden geliyor? Neler oluyor?"

Lavaboya bir şişe meyve suyu taşıyorum. "Her şey yolunda." Ve her şey yoluna girecek. O iyi olacak. "Muhtemelen birazdan dışarı çıkmalıyım. Yorgunum."

Yalan söylemiyorum.

Lidia'nın gözleri seğiriyor. "Gitmeden önce bana birkaç iş için daha yardım eder misin?"

Sessizce oturma odasından geçiyoruz. Yulaf ezmesini bir yastıktan temizliyor, ben de klimasının tozunu alıyorum. Bardakları topluyor, ben de Penny'nin tüm ayakkabılarını kapıya yerleştiriyorum. Ben bebek bezi kutularını kırarken o çamaşırları katlıyor, bana bakıyor. "Çöpü çıkarabilir misin?" diye soruyor, sesi biraz çatlıyor. "Öyleyse babanla senin Penny'nin aldığı küçük bebek kitaplığını kurmak için yardıma ihtiyacım var."

"Peki."

Sanırım tutuyor.

Odadan çıktığında nakit zarfı mutfak tezgahına koyuyorum.

Çöp poşetini çöp kutusundan alırken bile geri dönemeyeceğimi biliyorum. Koridora çıkıp çantayı kanaldan aşağı atıyorum. Tekrar girersem, asla ayrılmam. Ve eğer gitmezsem, o dairede, muhtemelen Penny'nin önünde öleceğim ve bu şekilde hatırlanmak istemiyorum - Rufus'un yaklaşımı gerçekten akıllı ve düşünceli.

Telefonumu çıkardım ve Lidia'nın numarasını engelledim, böylece beni aramasın ya da geri dönmem için mesaj atmasın.

Midem bulanıyor ve biraz başım dönüyor, Lidia'nın anlamasını umarak yavaşça alt kata iniyorum ve kendimden o kadar nefret ediyorum ki, merdivenlerden daha hızlı ve daha hızlı iniyorum. . . .

RUFUS

6:48

Bitiş Günümde kendimi Instagram'da bulacağım on doları kim koymuş? Çünkü artık on dolar daha zenginsin.

Plütonlar hala tek bir mesaja veya telefon görüşmesine cevap vermedi. Decker olmadıkları için çok korkmuyorum, ama kahretsin, en azından biri bana polislerin hala kışında olup olmadığını söyleyebilir mi? Benim param herkesin dışarı çıkması için. Önüme bir yatak koyarsan ben de kestiririm. Kolçaklı bir sandalye de işe yarayacaktır. Kesinlikle en fazla iki kişinin oturabileceği bu lobi bankı değil. Fetüs pozisyonu tarzında dinlenmek üzere değilim, bu ben değilim.

Malcolm'un hesabından (@manthony012) yeni bir gönderi bulmayı umarak Instagram'da geziniyorum, ancak dokuz saat önce, üzerinde kendi adının yazılı olduğu bir Coca-Cola şişesinin filtresiz fotoğrafını yüklediğinden beri hiçbir şey olmadı. O, Pepsi'nin Kola'ya karşı verdiği dünya savaşında Pepsi Takımı'ydı, ama adını o içki dolabında görünce o kadar mutluydu ki, karşı koyamadı. Kafein, dövüşten önce onu sadece daha fazla heyecanlandırdı.

Peck'le olan şeye kavga dememeliyim. Peck, onu sabitleme şeklimle bana bir vuruş bile yapamadı.

Aimee'ye bir özür mesajı gönderiyorum, yarı ciddi olsam da, onun küçük erkek arkadaşı, kendi cenazemde, Mateo merdivenlerden tehlikeli bir hızla inerken polisleri üzerime saldırdığı için. Ön kapıya kurşun sıkıyor ve ben ona yetişiyorum. Gözleri kırmızı ve ciddi bir ağlamaya direniyormuş gibi zor nefes alıyor.

"İyisin?" O değil, bunu sormak aptalcaydı.

"Numara." Mateo lobi kapısını iterek açar. "Lidia beni kovalamadan gidelim."

Ben de bir adım atmaya hevesliyim, inan bana ama onun sessiz modu benimle uçmayacak. Bisikletimi onun yanında sürüyorum. "Hadi, göğsünden ne varsa çıkar. Bunu bütün gün taşımayın."

"Ben yok *olması* bütün gün!" Mateo, biri sonunda sinirlenip on sekizinde ölüyormuş gibi bağılıyor. İçinde biraz ateş olduğu ortaya çıktı. Kaldırım kenarında durur ve pervasızca oturur, muhtemelen bir arabanın onu ıstırabından kurtarmasını bekler.

Kollarımı onunkinin altına kaydırıp onu kaldırırken, bisikletimin ayaklığı aşağı iniyor, Mateo yukarı çıkıyor. Kaldırımdan uzaklaşıyoruz ve duvara yaslanıyoruz ve gerçekten burada olmak istemiyormuş gibi titriyor ve yere düştüğünde ben de onunla gidiyorum. Mateo gözlüklerini çıkarır ve dinlenir. alnı dizlerinin üzerinde.

"Bak, sana ateşli bir konuşmayla vurmayacağım. İçimde bir tane yok ve benim derdim bu değil." Bundan daha iyisini yapmalıyım. "Ama hissettiğin hayal kırıklığını biliyorum, dostum. Seçenekleriniz var çok şükür. Babana ya da en iyi arkadaşına geri dönmek istiyorsan seni durdurmuyorum. Beni ekmek istiyorsan, seni takip etmiyorum. Bu senin son günün, canın nasıl isterse öyle yaşa. Yaşamak için yardım istiyorsan, seni yakaladım."

Mateo başını kaldırıp bana gözlerini kısarak baktı. "Bana oldukça tutkulu geldi."

"Evet. Benim hatam." Onu gözlüklü daha çok beğeniyorum ama gözlüksüz de ona çok yakışıyor. "Ne yapmak istersin?" Eğer düşerse, buna saygı duyacağım ve bir sonraki hamlemi belirleyeceğim. Plutos'ta ne olduğunu görmem lazım ama oraya gizlice giremem, orada gözler var mı bilmiyorum.

Mateo, "İlerlemeye devam etmek istiyorum" diyor.

"İyi karar."

Gözlüğünü tekrar takıyor ve, bilmiyorum, dünyayı yeni gözlerle nasıl gördüğüne dair bir benzetme yapmak istersen, konuğum ol. Bu günü yalnız geçirmediğim için rahatladım.

"Bağırdığım için özür dilerim," diyor Mateo. "Hala hoşçakal dememenin doğru hareket olduğunu düşünüyorum ama bu bütün gün pişman olacağım bir şey."

"Arkadaşlarıma da üzerime düşeni söyleyemedim" diyorum.

"Cenazenizde ne oldu?"

Dürüstlük ve ağzından bir şeyler çıkarmakla ilgili tüm konuşmalarım ve ona karşı dürüst değilim. "Kesildi. O zamandan beri arkadaşlarıma bir daha ulaşamadım. Daha önce bana vuracaklarını umuyorum. ." Arabalar geçerken parmak eklemlerimi çıtlatıyorum. "İyi olduğumu bilmelerini istiyorum. Henüz ölüp ölmediğime dair bir gizem yok. Ama sonunda *ne* olursa *olsun* bitene kadar onlara mesaj atmaya devam edemem ."

Mateo, " Bir *CountDowners* profili oluşturun" diyor. "Çevrimiçi olarak yeterince hikaye takip ettim ve içinde gezinmene yardım edebilirim."

Bahse girerim yapabilir. Bu mantığa göre, beni seks tanrısı yapacak kadar çok porno izledim. "Hayır, o şey ben değilim. Tumblr veya Twitter'a hiç katılmadım bile. Sadece Instagram. Fotoğraf işleri hala oldukça yeni, sadece birkaç ay. Instagram uyuşturucu."

"Hesabını görebilir miyim?"

"Elbette."

ona telefonumu veriyorum.

Profilim herkese açık çünkü bir yabancıнын rastlaması umurumda değil. Ama bir yabancıнын fotoğraflarımda gezinmesini izlemek çılgınca farklı. Sanki duştan çıkıyormuşum ve biri çocuklarıma havlu sararken beni izliyormuş gibi hissediyorum. Daha önceki fotoğraflarım, kötü aydınlatma nedeniyle oldukça amatör saatler, ancak düzenleme düğmesi yok ve bu muhtemelen en iyisi.

"Neden hepsi siyah beyaz?" diye soruyor.

"Hesabı, koruyucu aile yurduna taşındıktan birkaç gün sonra aldım. Bu fotoğrafımı oğlum Malcolm çekti, bak. ." Ona biraz daha yaklaştım ve ilk fotoğraf dalgasına geçtim, yarım saniye boyunca kirli tırnağımın farkındaydım ve artık umurumda değildi. Pluto'da yatağında otururken yüzüm ellerimde bir fotoğrafa tıkladım. Malcolm, itibarlı fotoğrafçıdır. "Orada üçüncü veya dördüncü gecemdi. Masa oyunları oynuyorduk ve kafam çıldırıyordu çünkü iyi vakit geçirdiğim için kendimi suçlu hissediyordum - hayır, boşver onu. Çılgınca eğleniyordum, durumu daha da kötüleştiren buydu. Tek kelime etmeden uzaklaştım ve Malcolm beni yakaladı çünkü çok uzun sürüyordum ve o benim çöküşümü yakaladı."

"Neden?" diye soruyor.

"Bir kişinin büyümesini takip etmeyi sevdiğini söyledi, sadece fiziksel olarak değil. Kendisi için zor, ama cehennem kadar akıllı. " Ama gerçekten, haftalar sonra o fotoğrafı bana ilk gösterdiğinde Malcolm'u dev dizine tekmeledim. Sürünme. "Fotoğraflarımı siyah beyaz tutuyorum çünkü hayatım onlar öldükten sonra rengini kaybetti."

"Ve sen kendi hayatını yaşıyorsun ama onlarınkini unutmuyormusun?" diye soruyor.

"Aynen öyle."

"İnsanların Instagram'a sırf Instagram'da olmak için geldiğini sanıyordum."

omuz silkiyorum. "Eski okul."

Mateo, "Fotoğraflarınız eski moda görünüyor" diyor. Yerini değiştirip bana kocaman gözlerle bakıyor. Bana ilk kez gülümsüyor ve hey, bu bir Decker'da gördüğünüz yüz değil. " *CountDowners* uygulamasına ihtiyacınız yok, her şeyi buraya gönderebilirsiniz. Bir hashtag veya başka bir şey de

oluşturabilirsiniz. Ama bence hayatını renkli bir şekilde yayınlamalısın. . . Plütonlar seni böyle hatırlasın." Gülümseme kayboluyor çünkü bugünün doğası bu. "Unut gitsin. Bu aptalca."

"Aptal değil," diyorum. "Aslında bu hoşuma gidiyor. Plütonlar, onlarla yaşadığım zamanları daha havalı bir tarih kitabı gibi siyah beyaz olarak tekrar ziyaret edebilir ve benim Son Günüm kendi filtrelenmemiş kontrastına sahip olacak. Burada otururken bir fotoğrafımı çeker misin? Son paylaşımım, herkesin beni canlı görmesini istiyorum."

Mateo, fotoğraf için poz veren kendisiymiş gibi tekrar gülümsüyor.

Ayağa kalktı ve kamerayı bana doğrulttu.

ben poz vermiyorum Burada, Son Arkadaşımı maceraya devam etmeye ikna ettiğim ve bana profilime biraz hayat katma fikrini verdiği yerde, sırtım duvara dönük oturuyorum. Gülmüyorum bile. Hiç gülen olmadım ve şimdi başlamak kötü geliyor. Bir yabancı görmelerini istemiyorum.

Anladım, dedi Mateo. Telefonu bana uzatıyor. "Eğer nefret ediyorsan bir tane daha alabilirim."

Fotoğraf onayı umurumda değil, kendimde değilim. Ancak fotoğraf şaşırtıcı bir şekilde uyuşturucu. Mateo beni aynı anda hem üzgün hem de gururlu görünmüştü, tıpkı ailemin Olivia'nın liseden mezun olduğu güne baktığı gibi. Ve benim ön tekerleğimbisiklet de bir kamera hücresi yapar. "Tesekkurler dostum."

Fotoğrafi filtresiz olarak yüklüyorum. #EndDay ile altyazı eklemeyi düşünüyorum, ancak sahte sempatik "oh hayır, RIP!!!!" bana "Parçalar Dinlenme!!!!" diyen yorumlar veya troller Benim için en önemli insanlar bilir.

Ve umarım beni daha önce sebepsiz yere birinin yüzüne yumruk atan adam olarak değil, olduğum gibi hatırlarlar.

PATRICK "PEK" GAVIN

7:08

Death-Cast, Patrick Gavin'i "Peck" Gavin'i aramadı çünkü bugün ölmüyor, ancak saldırganın kendisi aramayı almadan önce uyarıyı bekliyordu.

Şimdi evde, donmuş hamburger köftesini morluklarına bastırıyor. Kokuyor ama migren kayboluyor.

Peck, Aimee'yi sokakta bırakmamalıydı ama Aimee onu görmek istemedi ve Aimee de onunla pek mutlu değil. Eski telefonunu kullandı ve Aimee'yi aradı, ama tartışma o kadar uzun sürdü ki, yorgunluktan bayılmaya başladı ve Rufus'u tekrar görmek için çaba sarf etmek istediğini söylediğinde telefonu kapatmamak çok zordu. Son Günü'nde onunla birlikte olmak.

Peck, Rufus gibi insanlarla bir kodla çalışırdı.

Biri üzerinizden geçmeye çalıştığında devreye giren bir kod.

Peck'in yatacak çok şeyi var. Ancak Peck uyandığında hala etraftaysa, işler Rufus için iyi görünmüyor.

RUFUS

7:12

Telefonum titriyor ve bunun Plutos olduğuna güveniyorum, ancak bir kez çaldığında bu umut eziliyor. Mateo telefonunu kontrol ediyor ve aynı bildirimini alıyor; bugün **ikimize** de bir başka mesaj geldi: **Yakınlardaki Bir Anımsatıcı konumu: 2 mil.**

dişlerimi emiyor. "Bu ne ya?"

"Hiç duymadın mı?" diye soruyor. "Geçen sonbahar başlattılar."

"Hayır." Yarı dinleyerek yarı merak ederek, Plutos'un neden hala bana vurmadığını düşünerek onu blok aşağı hareket ettiriyorum.

Mateo, "Bir çeşit Dilek Tut Vakfı gibi" diyor. "Ama her Decker gidebilir, bu sadece çocuklar için değil. Paraşütle atlama ve yarış arabası sürüşü gibi çılgın deneyimlerle ve Decker'ların Son Günlerinde güvenle deneyimleyemeyecekleri diğer aşırı risklerle aynı heyecanı yaşatmak için tasarlanmış bu düşük dereceli sanal gerçeklik istasyonlarına sahipler."

"Yani Make-A-Wish Foundation'ın düz bir soygun, sulandırılmış versiyonu mu?"

Mateo, "O kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum" diyor.

Kaçırdığım bir mesaj var mı diye telefonuma tekrar baktım. Kaldırımdan indiğimde Mateo'nun kolu göğsüme çarptı.

doğru görünüyor. Doğru görünüyor. sola bakıyorum. Sola bakıyor.

Araba yok. Sokak ölü sessiz.

"Caddeyi nasıl geçeceğimi biliyorum" diyorum. "Hayatım boyunca yürüdüm bir bakıma."

Mateo, "Telefonun başındaydın," diyor.

"Arabaların gelmediğini biliyordum," dedim. Caddeyi geçmek bu noktada oldukça içgüdüsel. Araba yoksa sen git. Size doğru gelen arabalar varsa, gitmezsiniz ya da çok hızlı gidersiniz.

"Üzgünüm," diyor Mateo. "Bu günün sürmesini istiyorum."

O sınırdaki, biliyorum. Ama bir noktada adım atması gerekiyor.

"Anladım. Ama yürümek? Bunu anladım."

Boş caddeyi geçmeden önce tekrar iki tarafa da bakıyorum. Gergin olması gereken biri varsa, o da ailesinin batan bir arabada boğulmasını izleyen adamdır. Önümüzdeki birkaç yıl içinde kendimi rahat bir şekilde arabaya binerken görebileceğim bir noktaya kadar kederimi tam olarak yenmedim, ama bir de ailesini bir yangında kaybetmesine rağmen şömine yakan Malcolm var. bende o yok Ama aynı zamanda Mateo'nun yaptığı gibi sağdan sola, soldan sağa da bakmıyorum. tam tersi, yüzde doksan dokuz bir

arabanın birdenbire ortaya çıkıp bizi beş saniye içinde ezme olasılığı varmış gibi.

Mateo'nun telefonu çalar.

"Bir-A-Anlık insanlar ev aramaları mı yapıyor?" Soruyorum.

Mateo başını sallıyor. "Lidia büyükannesinin telefonundan arıyor. Yapmalı mıyım . ." Telefonunu cebine koyar ve cevap vermez.

"Onun tarafında iyi oynadı," diyorum. "En azından elini uzatıyor. Arkadaşlarımdan bir bok duymadım."

"Denemeye devam et."

Neden? Bisikletimi duvara ve FaceTime Malcolm ve Tagoe'ya park ediyorum. İkisi de fena değil. Ben FaceTime Aimee ve tam telefonu kapatıp tüm Plütonlara onları çevirdiğim bir fotoğrafımı göndermek üzereyken, Aimee hızlı nefes alarak cevap verdi, gözleri gergin, saçları alnına yapışmıştı. O evde.

"Yıkıldım!" Aimee başını sallar. "Saat kaç ... Hayattasın. Sen . ." Bir anlığına gözlerimi kaybeder; Mateo'nun yüzünün yarısına bakıyor. Telefonun kamerası, daha yakından bakmak için kafasını dışarı çıkarabileceği bir pencereymiş gibi eğiliyor. Sanki on üç yaşındayken dergileri karıştırırken etekli kızların ve şortlu erkeklerin resimlerini arardım ve altında ne olduğunu görmek için sayfayı eğdim. "Kim o?"

"Bu Mateo," diyorum. "O benim Son Arkadaşım." Mateodalgalılar. "Ve bu da arkadaşım Aimee." Kalbime çarpan kızın o olduğunu eklemiyorum çünkü burada herkesi rahatsız etmeye çalışmıyorum. "Seni aradım."

"Üzgünüm. Sen gittikten sonra her şey çılgına döndü," dedi Aimee yumruğuyla gözlerini ovuşturarak. "Birkaç saat önce eve geldim ve telefonum çalışmıyordu ve şarja taktım ama tekrar açılmadan uykuya daldım."

"Ne oldu?"

Aimee, "Malcolm ve Tagoe tutuklandı" diyor. "Ağlamaktan vazgeçmediler ve Peck seninle oldukları için onları otobüsün altına attı."

Mateo'dan hızla uzaklaştım ve ona yerinde durmasını söyledim. Oldukça korkmuş görünüyor; Bektan biri olduğumdan şüphelendiğin için çok fazla mezara. "İyiler mi? Hangi istasyon?"

"Bilmiyorum, Roof, ama son gününü kim bilir, başına ne geleceğini bir nezarethanede geçirmek istemiyorsan onları aramamalıydın."

"Bu saçmalık. Hiçbir şey yapmadılar!" Bu arabanın camına yumruk atmak için yumruğumu kaldırıyorum ama bu ben değilim, yemin ederim değil, etrafta dolaşıp bir şeylere ve insanlara vurmam. Peck'le işim bitti, o kadar. "Peki Peck'in nesi iyi?"

"Beni eve kadar takip etti, ama onunla konuşmak istemedim."

"Onunla işi bitirdin, değil mi?"

Cevap vermiyor.

Video yerine telefonda sohbet ediyor olsaydık, bana verdiği yüz yüzünden hayal kırıklığına uğramam gerekmezdi. Başını sallıyormuş gibi yapabilirdim, eğer daha önce yapmamışsa ondan ayrılmaya hazırlanıyordu. Ama benim gördüğüm bu değil.

"Karmaşık," diyor Aimee.

"Biliyorsun Ames, benden ayrıldığında karmaşık ya da kafa karıştırıcı görünmüyordu. Bu yasallık berbat, ama onları kilit altına alan serseri çocuk için Plutos'a sırt çevirmenden daha büyük bir tekme olamaz. Sıkı sıkıya bağlı olmamız gerekiyor ve ben yakında ortalıktan kaybolacağım ve sen gerçekten yüzüme karşı o orospu çocuğunu hayatında tuttuğunu mu söyleyeceksin?" Vidalı vücuda çarparak *benim* kalbimi, bu kız yırtık *onu kendi* uzun zaman önce deli dışarı. "Onlar masumdu."

"Rufus, tamamen masum değillerdi, biliyorsun değil mi?"

"Peki hoşçakal. Gerçek arkadaşşıma geri dönmeliyim."

Aimee kapatmamam için bana yalvarıyor ve ben yine de telefonu kapatıyorum. Oğullarımın aptallığım yüzünden hapiste olduğuna ve bana daha önce söylemediğine inanamıyorum.

Mateo'ya her şeyi anlatmak için arkamı döndüm ama o gitti.

AIMEE DUBOIS

7:18

Aimee, Rufus'u aramaktan vazgeçer. En büyük umuttan en büyük korkuya doğru sıralanan, Rufus'un neden başarılı olmadığının üç olası açıklaması vardır:

1. Onu görmezden geliyor ama onu geri arayacak.
2. Numarasını engelledi ve ona ulaşmakla ilgilenmiyor.
3. O öldü.

Aimee, Rufus'un Instagram'ına girerek resimlerine yorum bırakarak, Rufus'u geri aramasını istedi. Telefonunu şarj eder, sesi yükseltir ve Rufus'un eski bir tişörtünü ve şortunu giyer.

Aimee, Plüton olduğundan beri gerçekten egzersiz yapmaya başladı. İlk başta, onu en zayıf şekilde karşılayan Francis'ten çalacak bir şey ararken, üvey ailesinin odasına gizlice girdiğinde, Jenn Lori'nin başucundaki halterlerini gördü ve bir atış yaptı. Kendi ebeveynleri, kilitliAilesine ait bir sinemayı soymakla suçlanıyor, kleptomanik dürtülerine ilham veriyordu, ancak Aimee kendi üzerinde çalışmanın kendisini başkalarından çalmaktan daha güçlü hissettirdiğini keşfetti.

Aimee, bisikletini sürerken Rufus ile koşuya çıkmayı çoktan özledi.

Ve her zaman ona düzgün bir sınav çekmeyi öğrettiği zamanı hatırlayacaktır.

Ve sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

MATEO

7:22

Rufus'tan uzağa, bloktan aşağı koşmaya devam ediyorum.

Ben Son Arkadaşım değilim, ama belki de yalnız ölmek, hayatını oldukça yalnız yaşayan biri için uygun bir Bitiş Günüdür.

Rufus'un arkadaşlarının tutuklanmasına neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de beni mazeret olarak kullanmayı umuyordu. Ama şimdi gittim.

Nefes almak için duruyorum. Bu kreşin önüne oturdum ve avucumu ağrıyan göğüs kafesime bastırdım.

Belki de eve dönüp biraz video oyunu oynamalıyım. Daha fazla mektup yaz. Hatta keşke hala lisede olsaydım ve Bay Kalampoukas'ın sınıflarından birine katılsaydım çünkü o beni her zaman görünür hissettirirdi. Her ne kadar kimyasalları karıştırırken sürekli mesaj atan çocuklarla bir kimya laboratuvarını paylaşmak korkutucu olsa da, geçen sonbaharda benim Son Gönüm olmadığında bile.

"MATEO!"

Rufus bisikletini blokta sürüyor, kaskı gidonlardan sallanıyor. Kalkıyorum ve hareket etmeye devam ediyorum, ama faydası yok. Rufus yanıma geldi, sol bacağını koltuğun arkasına attı ve sonra bisikletinden atladı. Rufus beni kolumdan yakalarken bisiklet yere düştü. Gözlerimin içine bakıyor ve onun kızgın olmadığını, bunun yerine korktuğunu fark ettiğimde, sonumun o olmadığından kesinlikle eminim.

"Sen deli misin?" diye soruyor Rufus. "Ayrılmamamız gerekiyor."

"Ve senin tamamen yabancı olmaman gerekiyor," diyorum. Birkaç saattir birlikteyiz. Onunla en sevdiği lokantada oturdum, önünde yıllar olsaydı kim olmak istediğini söyledi. "Ama görünüşe göre polislerden kaçırıyorsun ve bundan bir kez bile bahsetmedin."

Rufus, "Polislerin gerçekten beni arayıp aramadığını bilmiyorum" diyor. "Decker olduğumu bilmeliler ve bu bir banka soyduğumdan değil, bu yüzden tüm gücü beni aramaya göndermeyecekler."

"Ne yaptın?"

Rufus beni bırakıp etrafına baktı. "Bir yere gidelim ve konuşalım. Sana tam hikayeyi vereceğim. Ailemi öldüren kaza ve dün gece yaptığım aptalca şey. Artık sır yok."

"Beni takip et."

yeri seçiyorum. Çoğunlukla ona güveniyorum ama her şeyi öğrenene kadar onunla tekrar tamamen yalnız kalmak istemiyorum.

Sessizce Central Park'a doğru yürüyoruz, bizim gibi erken kalkanların yanından geçiyoruz. Etrafta yeterince bisikletçi ve koşucu var, özellikle de Rufus, genç bir golden retriever sahibini kovaladığı çimlerde kalarak mesafesini koruyorken, kendimi rahat hissediyorum. Köpek

bana uyarımı aldığımda takip ettiğim *CountDowners* hikayesini hatırlatıyor , ancak bu köpekle bu köpeğin aynı şey olmadığından eminim.

İlk başta sessizliği koruyorum çünkü Rufus kendini açıklamadan önce yerleşmemizi istedim, ama parka ne kadar derine girersek, o kadar sessizleşiyorum çünkü saf meraktan, özellikle de *Alice Harikalar Diyarında'daki* karakterlerin bronz bir heykeline rastladığımızda. .Alice, Beyaz Tavşan ve Çılgın Şapkacı'ya yaklaşırken koyu yeşil yapraklar ayaklarımın altında eziliyor.

"Bu ne zamandır burada?" sormaya utanıyorum. Yeni olmadığından eminim.

"Bilmiyorum. Muhtemelen sonsuza kadar," diyor Rufus. "Hiç görmedin mi?"

"Numara." Dev bir mantarın üzerinde oturan Alice'e bakıyorum.

"Vay. Kendi şehrinizdeki bir turist gibisiniz," diyor Rufus.

"Turistler kendi şehrim hakkında benden daha çok şey biliyorlar ama" diyorum. Bu tamamen beklenmedik bir keşif. Babam ve ben Althea Park'ı tercih ediyoruz ama Central Park'ta da çok zaman geçirdik. Parktaki Shakespeare'i seviyor. Oyunlar pek benim işim değil ama onunla bir tanesine gittim ve benim için eğlenceliydi.çünkü tiyatro bana en sevdiğim fantastik romanlardaki kolezyumları ve filmlerdeki Roma'daki gladyatör maçlarını hatırlattı. Keşke bu Harikalar Diyarı parçasını çocukken keşfetseydim de Alice ile mantarların tepesine tırmanıp kendi maceralarımı hayal edebilseydim.

Rufus, "Onu bugün buldunuz," diyor. "Bu bir kazanç."

"Haklısın." Hala şaşkınım, bu başından beri buradaydı, çünkü parkları düşündüğünüzde, ağaçları, fıskiyeleri, göletleri ve oyun alanlarını düşünürsünüz. Bir parkın beni şaşırtabilmesi çok güzel ve benim de dünyayı şaşırtabileceğime dair bana umut veriyor.

Ancak tüm sürprizler hoş karşılanmaz.

Beyaz Tavşan'ın yanındaki mantarın üzerine oturdum. Rufus, Mad Hatter'ın yanında oturuyor. BDC günlerinden anıtsal olayları gözden geçirdiğimiz tarih dersinde olduğu gibi, onun sessizliği garipti. Öğretmenim Bay Polonya, Death-Cast'ın hizmetlerini aldığımız için bize "ne kadar iyi anladığımızı" söylerdi. Bize önemli ölüm dönemlerini (veba, dünya savaşları, 9/11, vb.) yeniden tasavvur ettiğimiz raporları ve Death-Cast uyarıyı iletmek için etrafta olsaydı insanların nasıl davranacağını bildirirdi. Görevler, dürüst olmak gerekirse, geçmişte başkalarını öldüren yaygın hastalıkları tedavi etmek için ilaca sahip olduğumuz gibi, yaşamı değiştiren bir ilerleme ile bir zamanda büyüdüğüm için kendimi suçlu hissettirdi.

"Sen kimseyi öldürmedin, değil mi?" nihayet soruyorum. Burada kalmamı sağlayacak tek bir cevap var. diğer olacakbaşka birini öldürmeden önce tutuklanabilmesi için polisi aramamı söyle.

"Elbette hayır . "

Çıta'yı o kadar yükseğe koydum ki altında kalması onun için yeterince kolay olmalı. "Sonra ne?"

Rufus, "Birinin üzerine atladım," diyor. Yolun kenarına park etmiş bisikletine dümdüz bakıyor. "Aimee'nin yeni erkek arkadaşı. Benim hakkımda gevezelik ediyordu ve sinirliydim çünkü hayatım birçok yönden sona eriyormuş gibi hissediyordum. İstenmeyen, hüsrana uğramış, kaybolmuş hissettim ve bunu birinden çıkarmam gerekiyordu. Ama bu ben değilim. Bir aksaklıktı."

Ona inanıyorum. O canavar değil. Canavarlar, yaşamanıza yardımcı olmak için evinize gelmez; seni yatağına hapsederler ve seni canlı canlı yerler. "İnsanlar hata yapar" diyorum.

Rufus, "Ve arkadaşlarım cezalandırılıyor," diyor. "Benimle ilgili son hatıraları, polisler benim için geldiği için kendi cenazemden arka kapıdan kaçıyor olacak. Onları geride bıraktım... Son dört ayı ailemin ölümüyle terk edilmiş hissederek geçirdim ve bir anda aynı lanet şeyi yeni aileme yaptım."

"Eğer istemiyorsan bana kaza hakkında daha fazla şey anlatmak zorunda değilsin," diyorum. Olduğu gibi yeterince suçlu hissediyor ve tıpkı benim yardımımı hak edip etmediklerini belirleyebilmem için evsiz bir insanı hikayesini paylaşmaya zorlamayacağım gibi, Rufus'un daha fazla çemberin içinden atlamasına ihtiyacım yok. Benim güvenim.

Rufus, "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum" diyor. "Ama zorundayım."

RUFUS

7:53

Bir Son Arkadaşım olduğu için şanslıyım, özellikle oğullarım kilitliyken ve eski kız arkadaşım bloktayken. Ailem hakkında konuşacağım ve onları hayatta tutacağım.

Gökyüzü bulutlanıyor ve yolumuza kuvvetli esintiler geliyor ama henüz yağmur damlası yok.

"Ailem on Mayıs'ta Death-Cast alarmıyla uyandı." Ben zaten sarhoşum. "Telefonun çaldığını duyduğumuzda Olivia ve ben kağıt oynuyorduk, bu yüzden yatak odalarına koştuk. Babam odanın karşısında onlara İspanyolca küfürler edip ağlarken annem telefonda ve telefonu bir arada tutuyordu. Onu ilk defa ağlarken gördüm." Bu acımasızdı. Deli maço

değildi ama ağlamanın küçük bir sürtük hareketi olduğunu hissettim, ki bu çok aptalca.

"Sonra Ölüm-Cast habercisi babalarımınla konuşmak istedi ve annem onu kaybetti. Bu, kabus olması gereken bir şeydi. Anne babanın çıldırmasını izlemekten daha korkutucu bir şey yoktur. Bence Panik yapıyordum ama Olivia'ya sahip olacağımı biliyordum." Yalnız olmamam gerekiyordu. "Sonra Death-Cast Olivia ile konuşmak istedi ve babam telefonu kapattı ve odanın diğer ucuna fırlattı." Sanırım telefon atmak genlerimizde var.

Mateo bir şey sormak üzere ama duruyor.

"Söyle."

"Boş ver," diyor Mateo. "Önemli değil. O gün son listede olup bunu bilmemek konusunda gergin olup olmadığını merak ediyordum. Çevrimiçi veritabanını kontrol ettin mi?"

Başımınla onayladım. Death-cast.com bu şekilde yardımcı olur. O akşam sosyal güvenlik numaramı yazmak ve ismimi veritabanında bulamamak garip bir rahatlama oldu. "Ailemin bensiz ölmesi doğru görünmüyordu. Kahretsin, sanki bir aile tatilinden geride kalmışım gibi konuşuyorum, ama onların Bitiş Günleri benimle çoktan onları özleyerek geçirmişti. Ve Olivia bana zar zor bakabiliyordu."

Anladım. Yaşamaya devam etmem benim suçum değildi ve ölmesi onun suçu değildi.

"Siz ikiniz yakın mıydınız?"

"Deli yakın. Bir yaş büyüktü. Ailem Olivia ve ben bu sonbaharda California'daki Antakya Üniversitesi'ne gidebilmek için para biriktiriyorduk. Kısmi bursu vardı ama ben onunla gidene kadar ayrılmamamız için burada, toplum kolejinde kaldık." Daha önce Peck'in içine yattığım zamanki gibi nefesim daralıyor. ailem denedi Olivia'yı bensiz Los Angeles'a gitmeye ve nefret ettiği bir şehirde bir okula yerleşmemeye ikna ettim ama o reddetti. Her sabah, öğleden sonra, akşam, anne babamızı dinleseydi hâlâ hayatta olacağını düşünürdüm. Sadece birlikte hayatımızı yeniden başlatmak istedi. "Olivia ilk tanıştığım kişi."

"Ey."

Bunu Son Arkadaşım profilimden bilmiyormuş gibi mi oynuyor, yoksa ablamla aramdaki bu hikayeden mi etkileniyor, yoksa profilimde bunu gözden kaçırıyor mu ve kimin umurunda? diğer insanların kimi öptüğü hakkında. Umarım değildir. Artık arkadaşız, eller aşağı ve bu zorlama değil. Bu çocukla birkaç saat önce tanıştım çünkü bazı yaratıcı tasarımcılar bağlantılar kurmak için bir uygulama geliştirdi. Bağlantıyı kesmekten nefret ederim.

"Aa ne?"

"Hiçbir şey değil. Açıkçası."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Üstesinden gelelim.

"Sen hiç annenle babana çıktın mı?" diye soruyor.

Bir sorudan başka bir soruyla kaçmak. Klasik. "Birlikte geçirdiğimiz son günümüzde, evet. Daha fazla erteleyemedim." Ailem bana hiç Bitiş Günlerindeki gibi sarılmamıştı. O anı onlardan çıkarmak için konuştuğum için gerçekten gurur duyuyorum. "Annem gerçekten üzüldü çünkü müstakbel kızı ya da damadıyla tanışma fırsatı asla bulamayacaktı. Hâlâ biraz rahatsızdım, bu yüzden sadece güldüm ve Olivia'ya sordum. Benden biraz daha az nefret etmesini umarak hepimizin yapmasını istediği bir şey vardı. Ailem beni ekmek istedi."

"Sadece seni arıyorlardı, değil mi?"

"Evet, ama her an onlarla birlikte olmak istedim, bu, hepsinin gözümün önünde ölmesini izlemenin hatırasıyla kalmak anlamına gelse bile," dedim. "Daha iyisini bilmiyordum." O aptal da öldü.

"Sonra ne oldu?" diye soruyor.

"Ayrıntılara sahip olmak zorunda değilsin," diyorum. "Onlar olmadan daha iyi olabilirsin."

"Bunu taşımak zorundaysan, ben de taşıyacağım."

"Bunu sen istedin."

Ona her şeyi anlattım: Olivia'nın son bir kez, doğum günü için her zaman gittiğimiz Albany yakınlarındaki bu kulübeye nasıl gitmek istediğini. Şehir dışına çıkarken yollar kaygandı ve arabamız Hudson Nehri'ne uçtu. Pompalı tüfekte oturdum çünkü annem ve babam önde olmazsa kafa kafaya bir araba kazasından kurtulma şansımızı artıracaklarını düşündüm. Önemli değildi. "Aynı şarkı, farklı dizeler," diye ciyaklayan lastikler hakkında devam etmeden önce Mateo'ya, yolun güvenlik bariyerini kırıp nehre düşme şeklimizi anlatıyorum. . . .

"Bazen seslerini unutuyorum" diyorum. Sadece dört ay oldu, ama bu gerçek. "Çevremdeki insanların sesleriyle karışıyorlar ama çığlıklarını her yerden tanıyabilirim." Düşündükçe kollarım tüylerim diken diken oluyor.

"Devam etmek zorunda değilsin, Rufus. üzgünüm, yapmamalıyım bu konuda konuşmaya devam etmen için seni cesaretlendirdi."

Mateo bunun nasıl biteceğini biliyor ama dahası var. Duruyorum çünkü onun temel bilgileri var ve biraz ağlıyorum ve çıldırmamak için bokumu bir arada tutmam gerekiyor. Bir elini omzuma koyup sırtımı sıvazlıyor ve bu bana mesajlar ve Facebook üzerinden beni teselli etmeye çalışan ama benim gibi hiç birini kaybetmedikleri için ne söyleyip ne yapacaklarını bilemeyen diğer tüm yaşlıları hatırlatıyor. .

"İyisin," diye ekliyor. "Başka bir şey hakkında konuşalım, mesela. ." Mateo etrafımızdaki alanı tarıyor. "Kuşlar ve dövülmüş binalar ve..."

düzeltiyorum. "Her neyse, aşağı yukarı buydu. Sonunda Malcolm, Tagoe ve Aimee ile bitirdim. Plüton olduk ve bu tam da ihtiyacım olan türden bir

şirketti - hepimiz kaybolduk ve bir süre bulunmamakla sorun yaşamadık." Yumruğumla gözlerimi kuruladım ve Mateo'ya döndüm. "Ve şimdi sonuna kadar benimlesin. Bir daha kaçma yoksa kaçırılıp boktan bir gerilim filmi için ilham kaynağı bulabilirsin."

Mateo, "Hiçbir yere gitmiyorum," diyor. Nazik bir gülümsemesi var. "Sıradaki ne?"

"Ne olursa olsun oyun."

"Biraz zaman ayıralım mı?"

"Zaten anlar yaşadığımızı sanıyordum, ama neden olmasın."

MATEO

8:32

Make-A-Moment istasyonuna giderken Rufus bir spor malzemeleri mağazasının önünde durur. Pencerede bisiklete binen bir adamın, kayak kıyafetleri içindeki bir kadının ve ünlülerin gülümsemesi ve sıfır teriyle yan yana koşan bir adam ve kadının posterleri var.

Rufus kayak takımı giymiş kadını işaret ediyor. "Olivia'ya her zaman kayak yapan insanların fotoğraflarını gönderdim. Windham'da her yıl kayak yapmaya giderdik. Hep geri döndüğümüz için aptal olduğumuzu düşüneceksin. Babam ilk seferinde bir kayaya çarparak burnunu kırdı; Death-Cast aramadığı halde ölmemesine gerçekten çok şaşırdık. Annem bir sonraki gezisinde bileğini burktu. İki yıl önce yokuş aşağı kayak yaptıktan sonra beyin sarsıntısı geçirdim. Frenlemede berbatım ve neredeyse bir çocuğu eziyordum, bu yüzden son saniyede sola döndüm ve lanet olası bir çizgi film karakteri gibi bir ağaca çarptım."

"Haklısın," diyorum. "Neden geri döndüğüne dair hiçbir fikrim yok."

"Olivia, ben hastaneye kabul edildikten sonra ayağını yere koydu. Ama fırsat buldukça Windham'a gitmeye devam ettik çünkü dağları, karı ve kulübedeki şöminenin yanında oyun oynamayı severdik." Rufus onu hareket halinde tutar. "Buranın eskisi kadar güvenli ve eğlenceli olduğunu umuyorum."

Birkaç dakika sonra Make-A-Moment istasyonuna ulaşıyoruz. Rufus durur ve girişin ve kapının üzerinde asılı duran mavi bayrağının fotoğrafını çeker: Risksiz Heyecan! Instagram'a tam renkli olarak yükler. "Bakmak." Bana telefonunu veriyor. Bir önceki fotoğrafına yapılan yorumlara açıktır. "İnsanlar neden bu kadar erken uyandığımı soruyor."

Aimee'den telefonunu açması için yalvaran birkaç yorum var. "Aimee'ye ne oldu?"

Başını sallıyor. "Onunla işim bitti. Malcolm ve Tagoe'nun benim yaptığım bir şey yüzünden hapse girmesinin nedeni onun oğlu ve o hâlâ onunla çıkıyor. O sadık değil."

"Ona karşı hissettiklerin yüzünden değil mi?"

"Hayır," diyor Rufus. Bisikletini parkmetreye zincirliyor.

Doğruyu söyleyip söylememesi önemli değil.

Onu bırakıyorum ve içeri giriyoruz.

Buranın bir seyahat acentesi gibi görünmesini beklemiyordum. Tezgahın arkasındaki duvar yarı günbatımı turuncu, yarı gece mavisi ve kaya tırmanışı ve sörf gibi farklı aktiviteler yapan insanların çerçeveli fotoğrafları var. Göze kolay geliyor sanırım. Tezgahın arkasında, yirmili yaşlarında, bir deftere koyduğu bir deftere yazan genç bir siyah kadın var. bizi bir kez gördüğünde. Sarı bir polo tişört giyiyor ve etiketinde "Deirdre" yazıyor. Bu ismi daha önce görmüştüm, belki bir fantastik romanda.

Deirdre, Ne çok neşeli ne de çok uzak olmayan, "Bir An Yaratmaya Hoş Geldiniz," diyor. Doğru miktarda ciddi. Bize Decker olup olmadığımızı bile sormuyor. Bir dosyayı bize doğru kaydırıyor. "Şu anda sıcak hava balonu gezintileri ve köpekbalıklarıyla yüzmek için yarım saatlik bir bekleme var."

"Kim lan... " Rufus bana döndü, sonra Deirdre'ye döndü. "Köpekbalıklarıyla yüzmek, insanların gerçekten kaçırdıklarını hissettikleri bir şey mi?"

Deirdre, "Popüler bir cazibe merkezi" diyor. "Seni ısıramayacaklarını bilsen köpekbalıklarıyla yüzmez miydin?"

Rufus dişlerini emer. "Böyle büyük su kütleleriyle uğraşmıyorum."

Deirdre, Rufus'un tüm geçmişini anlıyormuş gibi başını salladı. "Prob yok. Herhangi bir sorunuz olursa buradayım."

Rufus ve ben bir koltuğa geçip defteri çeviriyoruz. Sıcak hava balonu gezileri ve köpekbalıklarıyla yüzmeye ek olarak, istasyonda paraşütle atlama, yarış arabası sürüşü, parkur kursu, zip-astar, binicilik, BASE atlama, akarsu raftingi, yelken kanat, buz/kaya tırmanışı, yokuş aşağı dağ bisikleti sunulmaktadır. , rüzgar sörfü ve daha fazlası. Acaba bu iş, ejderhalardan kaçmak, bir Tepegözle savaşmak ve sihirli halı gezintileri gibi kurgusal heyecanlara dönüşecek mi?

Bilmek için etrafta olmayacağız.

sallıyorum. "Dağ bisikletini denemek ister misin?" Soruyorum. Bisiklete binmeyi sever ve işin içinde su yoktur.

"Hayır. Yeni bir şey yapmak istiyorum. Paraşütle atlama hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tehlikeli" diyorum. "Ama işler kötüye giderse hikayemi anlat." Risksiz heyecanlar vaat eden bir yerde ölmeyi başarırsam şaşırmam.

"Anladın."

Deirdre bize altı sayfalık bir feragatname veriyor, bu Deckers'a hizmet veren işletmeler için alışılmadık bir durum değil, ama aynı zamanda formu gözden kaçırmamız da kesinlikle alışılmadık bir durum değil, çünkü bir şey

olursa onları dava etmek için etrafta olacakmışız gibi değil. yanlış gidiyor. Her an gerçekleşebilecek o kadar çok garip kaza var ki. Yaşadığımız her yeni dakika bir mucize.

Rufus'un imzası dağınık. Düzenli olarak yükselen ve düşen bir işletmenin satış grafiği gibi görünen eğrilerde kalan harfler kaybolmadan önce sadece ilk iki harfi seçebiliyorum. "Peki. Ölürsem orospu hakkımı imzaladım."

Deirdre gülmez. Her birine iki yüz kırk dolar ödüyoruz, aksi takdirde tasarruf hesapları boşa gidecek olan insanları şarj etmekle kurtulabileceğiniz türden bir fiyat. "Beni takip et."

Uzun koridor bana babamın çalıştığı depoyu hatırlattı, ancak dolapların içinde mutlu çığlıklar ve kahkahalar yoktu. En azından hiç duymadım. (Şaka yapıyor.) Bu odalar karaoke odaları gibidir, ancak bazıları iki katı, hatta üç katı. Koridorda langırt gibi zikzaklar çizerek, her odada gözlüklü Deckers'ı bularak koridorda ilerlerken her pencereye bakıyorum. Bazıları sallanan ancak yarış pistlerinde hızlanmayan yarış arabalarının içinde oturuyor. Odadaki bir çalışan mesaj atarken One Decker "kaya tırmanışı" yapıyor. Bir çift, bir buçuk metre süzülen bir sıcak hava balonunda öpüşüyor, ama gökyüzünde değil. Gözlüksüz ağlayan bir adam, gülen bir kızın sırtını bir atın üstünde tutuyor ve hangisinin Decker olduğunu ya da her ikisi de olup olmadığını anlayamıyorum, ama bu beni o kadar üzüyor ki, bakmayı bırakıyorum. Odalar.

Odamız çok büyük değil, ama kocaman havalandırma delikleri, duvara yaslanmış güvenlik paspasları ve havacı gibi giyinmiş, kıvrıkcık kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış bir eğitmen var. Üçümüz X-Men cosplayerleri gibi görünen uyumlu teçhizat ve koşum takımları giydik ve Rufus genç kadın Madeline'den fotoğrafımızı çekmesini istedi. Kolumu ona dolasam mı bilemedim, bu yüzden onu takip ederek ellerimi belime yerleştirdim.

"Bu iyi mi?" Madeline telefonu bize uzatarak sordu.

Ciddi bir iş yapıyormuşuz gibi görünüyoruz, dünyayı tüm çirkinliğinden kurtarana kadar ölmeyi reddediyormuşuz gibi.

"Uyuşturucu," diyor Rufus.

"Sen dalış yaparken ben daha fazla fotoğraf çekebilirim!"

"Bu harika olur."

Madeline bunun nasıl çalıştığını bizim için çözüyor. Gözlükleri takacağız, sanal deneyim başlayacak ve odanın kendisi bu hissi mümkün olduğunca gerçek kılmak için kendi rolünü oynayacak. Madeline emniyet kemerlerimizi asma kancalarına kilitliyor ve yerden sadece bir buçuk metre yüksekte olmamız dışında dalış tahtasına benzeyen bir tahtaya bir merdiven tırmanıyoruz.

Madeline, paspasları altımızda sürükleyerek, Hazır olduğunuzda gözlüğünüzdeki düğmeye basın ve atlayın, dedi. "İyi olacaksın." Yüksek güçlü havalandırmaları açar ve oda rüzgarla gürültülü olur.

"Hazır?" Rufus gözlüklerini gözlerinin üzerine indirerek bana seslendi.

Ben de gözlüğümle aynı şeyi yapıyorum ve başımı sallıyorum. Lensin yanındaki yeşil düğmeye tıklıyorum. Sanal gerçeklik devreye giriyor. Kapısı açık bir uçağın içindeyiz ve üç boyutlu bir adam bana açık mavi gökyüzüne atlamam için onay veriyor. Uçaktan değil de önümdeki gerçek açık alana atlamaktan korkuyorum. Yüzde yüz güvende hissetsem de emniyet kemerim kopabilir.

Rufus birkaç saniye bağırarak benden birkaç adım uzaklaştı ve sustu.

Rufus'u yerde bükülmüş bir boyunla bulmamayı umarak gözlüğümü gözlerimden kaldırıyorum, ama o havada süzülüyor, havalandırmalardan gelen rüzgarla yan yana savruluyor. Rufus'u böyle görmemeliydim ama deneyimi biraz mahvetse bile onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. hala bunu istiyorum Rufus'un yaşadığı aynı neşeyle, gözlüğü tekrar taktım, üçten geriye saydım ve zıpladım. Kollarımı göğsüme sararken ağırlıksızım, bulut üstüne buluttan serbest düşmek yerine bir tünel kaymasında hızlanıyormuşum gibi, sanırım aslında ben de yapmıyorum. Kollarımı uzattım, birden fazla bulutun kenarındaki tutamlara dokunmaya çalıştım, sanki bir tanesini gerçekten yakalayıp bir kartopu gibi ellerimde yuvarlayabilecekmişim gibi.

Birkaç dakika sonra sihir etkisini yitirir. Yaklaşmakta olduğumuz yeşil alanı görüyorum ve rahatlamam gerektiğini biliyorum, neredeyse oradayım, neredeyse yeniden güvendedim, ama ilk etapta hiçbir zaman gerçek bir tehlike olmadı. Bu heyecan verici değil. Çok güvenli.

Tam olarak bunun için kaydoldum.

Virtual Mateo tam benim yaptığım gibi iniyor, ayaklarım mindere batıyor. Bana gülümseyerek karşılık veren Rufus'a zorla gülümsedim. Yardımı için Madeline'e teşekkür ederiz, havacı teçhizatını çıkarır ve kendimizi dışarı atarız.

"Eğlenceliydi, değil mi?" Diyorum.

Deirdre'yi geçip oradan ayrılırken Rufus, "Köpekbalıklarıyla yüzmeyi beklemeliydik," diyor.

"Teşekkürler, Deirdre," diyorum.

Deirdre el sallayarak, Bir dakika ayırdığınız için tebrikler, dedi. Yaşadığımız için övülmek tuhaf ama sanırım bizi tekrar gelmemiz için cesaretlendiremez.

Ona kafa salladım ve Rufus'u dışarı çıkardım. "Eğlendiğini sanıyordum! alkışladın."

Maalesef kimsenin çalmadığı bisikletten zinciri çıkarıyor. "Ana atlama için, evet. Ondan sonra fenalaştı. Gerçekten bundan hoşlandın mı? Evet yargısı dışında yargı yok."

"Ben de senin gibi hissettim."

Bu senin fikrindi, dedi Rufus, bisikletini blokta yürürken. "Bugün daha fazla fikrin yok."

"Üzgünüm."

"Şaka yapıyorum dostum. İlginçti, ancak bu yerin sahip olduğu tek şey düşük zayıt ve bu tür risksiz eğlence hiç de eğlenceli değil. Üstüne düşmeden önce yorumları okumalıydık."

"Çevrimiçi çok fazla inceleme yok" diyorum. Hizmetiniz Deckers'a özel olduğunda, çok fazla inceleme beklenmez. Demek istediğim, değerli zamanını vakfı överek ya da kötü sözler söyleyerek harcayacak bir Decker düşünemiyorum. "Ve gerçekten üzgünüm. Parayı boşa harcadığımız için değil, zamanı boşa harcadığımız için."

Rufus durur ve telefonunu çıkarır. "Zaman kaybı değildi." Bana teçhizatımızdaki fotoğrafımızı gösteriyor ve Instagram'a yüklüyor. Onu #SonArkadaş olarak etiketliyor. "Bundan on beğeni alabilirim."

LİDYA VARGAS

9:14

Death-Cast, Lidia Vargas'ı aramadı çünkü o bugün ölmüyor. Ama öyle olsaydı, dışarı çıkıp ona öleceğini söylemeyen en iyi arkadaşının aksine, tüm sevdiklerine söylerdi.

Lidia anladı. Geriye dönüp her şeyi bir araya getirmesi için ipuçları verildi: Mateo çok erken geldi; onun harika bir anne olduğu hakkında söylediği nazik ama beklenmedik sözler; mutfak tezgahının üzerinde dört yüz dolar olan zarf; Ona nasıl yapılacağını öğrettiği numarasını engelledi.

Mateo'nun ortadan kaybolma eylemini gerçekleştirmesinden sonraki ilk birkaç dakika içinde, Lidia çıldırdı, abuelita'yı aradı ve çalıştığı eczaneden eve gelmesi için ona yalvardı. Abuelita'nın tüm sorularını yanıtlamak yerine telefonunu aldı ve Mateo'yu aradı ama yine de cevap vermedi. Abuelita'nın numarası kişi listesinde kayıtlı olduğu için dua ediyor.ve o gittiği için değil.

O böyle düşünmüyor. Mateo uzun bir hayat yaşamayacak, bu saçmalık çünkü o bu evrendeki en büyük ruh ama uzun bir gün yaşayacak. 23:59'da ölebilir, ama bir dakika önce değil.

Penny ağlıyor ve Abuelita neyin yanlış olduğunu anlayamıyor. Lidia, Penny'nin tüm çılgınlıklarını ve onu nasıl sakinleştireceğini biliyor. Penny'nin ateşi varsa, Lidia, Penny'yi kucağına oturtturarak kulağına şarkı söyler. Penny düşerse, Lidia onu yakalar ve ona yanıp sönen ışıklı veya şingirdayan bir oyuncak verir; bazı oyuncaklar ne yazık ki ikisini de yapıyor. Penny açsa

veya yeni bir bebek bezine ihtiyacı varsa, sonraki adımlar kolaydır. Penny, amcası Mateo'yu özlüyor. Ancak Lidia, FaceTime Mateo'ya tekrar tekrar merhaba diyemiyor çünkü yine onun numarasını engelledi.

Lidia Facebook'ta oturum açar. Eskiden bu hesabı liseden arkadaşlarına yetişmek için kullanırdı, ama şimdi anne babasına, büyükanne ve büyükbabasına, teyzelerine ve amcalarına veya her zaman flört tavsiyesi isteyen kuzenlerine mesaj atmadan Christian'ın ailesi için Penny'nin fotoğraflarını yüklüyor.

Lidia, Mateo'nun on dokuz ortak arkadaşının boş arazisi olan sayfasını ziyaret eder, Brooklyn'de gün doğumunun iki muhteşem fotoğrafı "Günaydın, New York!" hayran sayfası, uzayın neye benzediğini duymanızı sağlayan NASA'nın yarattığı bazı enstrümanlar hakkında bir makale ve aylar öncesinden, tercih ettiğı çevrimiçi koleje kabul edilme konusunda neredeyse yeterince sevgi görmemiş bir durum. Mateo hiç iyi olmadıtabii ki kendi eşyalarını paylaşma konusunda, ama fotoğrafınıza yorum yapması veya durumunuza sevgi göstermesi için ona her zaman güvenebilirsiniz. Senin için önemliyse, onun için de önemli.

Lidia, Mateo'nun orada tek başına olmasından nefret ediyor. Bu 2000'li yılların başında, insanların uyarılmadan öldüğü zaman değıl. Death-Cast, Decker'ların sevdiklerine sırt çevirmesi için değıl, Decker'ları ve sevdiklerini hazırlamak için burada. Mateo'nun her son dakikasında onun hayatına girmesine izin vermesini dilerdi.

En sondan başlayarak Mateo'nun fotoğraflarına göz atıyor: Mateo ve Penny, Lidia'nın şu anda oturduğı aynı kanepede uyuyorlar; Mateo, Penny'yi, yılanların kaçmasından korktukları hayvanat bahçesindeki sürüngen odasından geçirirken; Mateo ve babası, babasının onlara pegao yapmayı öğrettiğı Lidia'nın mutfağında; Penny'nin ilk doğum günü partisi için Mateo asılı flamalar; Mateo, Lidia ve Penny, Abuelita'nın arabasının arka koltuğunda gülümseyerek; Mateo, mezuniyet kepi ve cübbesi içinde, ona çiçek ve balon getiren Lidia'ya sarılıyor. Lidia, fotoğrafların içinden tıkırdayarak çıkıyor. Hafıza şeridi, onun hala dışarıda, hayatta olduğunu bildiğinde çok acı veriyor. Profil resmine, pencereden dışarı baktığı yatak odasında çektiğı ve postacının Xbox Infinity'sini teslim etmesini beklediğı bir fotoğrafa bakıyor.

Yarın bu saatlerde, Lidia en iyi arkadaşının ölümüyle ilgili bir durum bildirecek. İnsanlar ona ulaşacak ve Christian öldüğünde yaptıkları gibi taziyelerini sunacaklar. Ve herkes Mateo'yu hatırladıktan sonra, ister çocuk istersınıflarında ya da yemek masasında, onun sayfasına koşarlar ve dijital bir anıt gibi yorumlar bırakırlar. Nasıl da huzur içinde yatmasını umuyorlar. Nasıl da gitmek için çok gençti. O hayattayken onunla konuşmak için zaman ayırmalarını ne kadar da isterlerdi.

Lidia, Mateo'nun Bitiş Gününü nasıl geçirdiğini asla bilemeyecek, ancak en iyi arkadaşının aradığını bulmasını umuyor.

RUFUS

9:41

Kuzeye Queensboro Köprüsü'ne giden bir otoyolun altında, bir hendekte yedi terk edilmiş ankesörlü telefona rastlıyoruz.

"İçeri girmeliyiz."

Mateo itiraz etmek üzereydi ama parmağını kaldırıp hızla kapattım.

Bisikletimi yere bırakıyorum ve zincir bağlantı çitindeki bir açıklıktan sürünerek geçiyoruz. Paslı borular, eski yemek ve bok gibi kokan doldurulmuş çöp torbaları ve ankesörlü telefonların etrafında kıvrılan kararmış sakız izleri var. Coca-Cola şişesini döven bir Pepsi şişesinin grafitisi var; Bir fotoğraf çekiyorum, Instagram'a yüklüyorum ve Malcolm'u etiketliyorum, böylece Son Günümde benimle olduğunu bilsin.

Mateo, "Mezarlık gibi" diyor. Bir çift spor ayakkabı alır.

"Orada bir parmak bulursan, uçarız," diyorum.

Mateo spor ayakkabıların içini inceler. "Ayak parmakları veya diğer vücut parçaları yok." Spor ayakkabılarını düşürür. "Geçen yıl bu adama burnu kanayan ve spor ayakkabısı olmayan bir şekilde çarptım."

"Evsiz ahbap?"

"Hayır. O bizim yaşıımızdı. Dövüldü ve soyuldu, ben de ona spor ayakkabılarımı verdim."

"Elbette yaptın," diyorum. "Onları senin gibi yapmıyorlar."

"Ah, iltifat beklemiyordum. Üzgünüm. Şimdi ne yaptığını merak ediyorum. Yüzünde çok fazla kan olduğu için onu tanıyacağımdan şüpheliydim." Mateo, sanki hafızası silinecekmiş gibi başını sallıyor.

Ankesörlü bir telefonun üzerine çömeldim ve mavi Sharpie'de alıcının eskiden olduğu yerde bir mesaj var: SENİ ÖZLEDİM, LENA. BENİ GERİ ARA.

Gerçek bir telefon olmadan, Lena'nın seni geri araması oldukça zor, Person.

Bir sonraki ankesörlü telefona geçerken deli gibi yanarak, Bu çılgınca bir keşif, dedim. "Şu anda Indiana Jones gibi hissediyorum." Mateo bana gülümsüyor. "Ne?"

Mateo, "Bu filmleri çocukken takıntılı bir şekilde izledim" diyor. "Şimdiye kadar unuttum." Bana babasının hazineyi dairenin etrafına nasıl sakladığına dair hikayeler anlatıyor - hazinenin her zaman çamaşır yıkamak için kullandıkları bir çeyreklik kavanozu. Mateo, Woody kostümünden kovboy şapkasını takar ve bir ayakkabı bağını kement olarak kullanırdı. Ne zaman yanına yaklaşılsakavanozu bulunca babası komşusunun aldığı bu Meksika maskesini takar ve Mateo'yu destansı bir dövüş için kanepeye atar.

"Bu harika. Pop'ların kulağa hoş geliyor."

"Şanslıyım" diyor Mateo. "Her neyse, anını kaçırdım. Üzgünüm."

"Hayır, iyisin. Büyük, büyük, dünyevi bir an değil. Ankesörlü telefonların sokak köşelerinden kaldırılmasının nasıl evrensel bağlantı kesilmesinin ya da bunun gibi saçmalıkların başlangıcı olduğunu söylemeyeceğim. Bence bu gerçekten uyuşturucu." Telefonumla birkaç fotoğraf çekiyorum. "Delilik ama değil mi? Ankesörlü telefonlar bir şey olmaktan çıkacak. Kimsenin telefon numarasını bile bilmiyorum."

Mateo, "Sadece babamın ve Lidia'ninkini biliyorum" diyor.

"Eğer parmaklıklar ardında kilitli olsaydım, daha fazla mahvolurdum. Birinin numarasını bilmek zaten önemli olmayacak. Artık birini aramaktan çeyrek uzakta olmayacaksın." telefonumu tutuyorum. "Gerçek bir kamera bile kullanmıyorum! Film kullanan kameraların da soyu tükeniyor, izleyin."

Mateo, "Sırada postaneler ve el yazısı mektuplar var" diyor.

"Film kiralama mağazaları ve DVD oynatıcılar" diyorum.

"Sabit hatlar ve telesekreterler" diyor.

"Gazeteler," diyorum. "Saatler ve kol saatleri. Saati otomatik olarak bilmemiz için birinin bir ürün üzerinde çalıştığına eminim."

"Fiziksel kitaplar ve kütüphaneler. Yakında değil, ama sonunda, değil mi?" Mateo sessiz, muhtemelen profilinde bahsettiği Scorpius Hawthorne kitaplarını düşünüyordu. "Nesli tükenmekte olan tüm hayvanları unutamam."

Kesinlikle onları unutmuşum. "Haklısın. Tamamen haklısın. Her şey gidiyor, herkes ve her şey ölüyor. İnsanlar berbat, dostum. Ankesörlü telefonlar veya kitapların aksine düşünebildiğimiz ve kendi başımızın çaresine bakabildiğimiz için çok yok edilemez ve sonsuz olduğumuzu düşünüyoruz, ama bahse girerim dinazorlar da sonsuza kadar hükmedeceklerini düşündüler."

Mateo, "Asla hareket etmeyiz" diyor. "Yalnızca saatin geçtiğini anladığımızda tepki verin." Kendi kendine jest yapar. "Sergi A."

"Sanırım bu bizi listede bir sonraki sıraya koyuyor," diyorum. "Gazetelerden, saatlerden, kol saatlerinden ve kütüphanelerden önce." Bizi çitin içinden geçirip arkamı döndüm. "Ama artık kimsenin sabit hat kullanmadığını biliyorsun, değil mi?"

TAGOE HAYES

9:48

Death-Cast, Tagoes Hayes'i bugün ölmediği için aramadı, ancak en iyi arkadaşının uyarı aldığını görmeyen nasıl bir şey olduğunu asla

unutmayacak. Rufus'un yüzündeki ifade, Tagoe'yi en sevdiği slasher filmlerinde gördüğü kanlardan çok daha uzun süre rahatsız edecek.

Tagoe ve Malcolm hâlâ karakolda, yatak odalarının iki katı büyüklüğünde bir hücreyi paylaşıyorlar.

Tagoe, "Buranın kesinlikle sidik kokacağını düşünmüştüm," diyor. Yerde oturuyor çünkü sıra çok sallanıyor ve her vites değiştirdiğinde gıcırıyor.

Malcolm tırnaklarını ısırarak, Kus, dedi.

Tagoe eve geldiğinde bu kotları atmayı planlıyor. Gözlüğünü çıkararak Malcolm ve masa görevlisinin bulanıklaşmasına izin verdi. Bunu ara sıra yaptığı biliniyor, bu yüzden herkes, çevresinde olup bitenlerden ne zaman bir mola istediğini bilir. Tek zaman oMalcolm'u hiç sinirlendiren şey, Tagoe'nin bir İnsanlığa Karşı Kart oyunu sırasında bunu yapmasıydı; Tagoe desteden çektiği kartın intiharla dalga geçmesinden dolayı olduğunu asla kabul etmedi, bu da onu terk eden adamı düşünmesine neden oldu.

Rufus'un hayatta olup olmadığını düşünmek Tagoe'nin boynunu ağrıtıyor.

Tagoe tikini sık sık bastırır çünkü boynunun her dakika sallanması sadece rahatsız olmakla kalmaz, aynı zamanda onu ulaşılmaz ve vahşi gösterir. Rufus bir keresinde ona bu dürtünün nasıl bir his olduğunu sormuş, bu yüzden Tagoe Rufus, Malcolm ve Aimee'ye nefeslerini tutmalarını ve mümkün olduğunca uzun süre göz kırpmamalarını sağlamıştır. Tagoe, nefeslerini verip gözlerini kırptıktan sonra yaşadıkları rahatlamayı anlamak için egzersizi Plütonlarla yapmak zorunda değildi. Tikleri onun için nefes almak ve göz kırmak kadar doğaldı. Ama boynu onu bir yöne doğru çekerken, Tagoe küçük çatlaklar hissediyor ve her dönüşte kemiklerinin parçalandığını hayal ediyor.

Gözlüğünü geri takıyor. "Telefonunuz gelse ne yapardınız?"

Malcolm homurdanıyor. "Muhtemelen Çatı ile aynı şey. Sevgilisini cenazeme atladığım eski kız arkadaşımı davet etmem dışında."

Tagoe, "Hiç şüphe yok ki nerede hata yaptı" diyor.

"Senden ne haber?" diye soruyor.

"Aynı."

"Öyle mi .." Malcolm durur. Malcolm, Tagoe'nin *Yedek Doktor* üzerinde çalışırken yazar blokajını yenmesine yardım ederken ve hastalarının zihnini okuyabilen bir stetoskop takan iblis doktorun konuşması konusunda utangaç olduğu zamanki gibi değildi - bu harika bir fikirdi. Bu onu kesinlikle kızdıracak bir şey.

Tagoe, "Annemi aramam veya babamın nasıl öldüğünü öğrenmem" diyor.

"Neden? Evimi yakan pislik hakkında daha çok şey bilseydim, ilk kavgama girerdim," diyor Malcolm.

"Ben sadece hayatımda olmak isteyen insanları önemsiyorum. Rufus gibi. Çok eğlendiğimiz için bizimle aynı odayı paylaşmaktan vazgeçmediği için bize gelmekten ne kadar gergin olduğunu hatırlıyor musun? Hayatımda olmak isteyen biri. Ve onun için orada olmak istiyorum. Ancak geriye kalan çok şey var."

Tagoe gözlüklerini çıkarır ve boynunun çılgına dönmesine izin verir.

KENDRICK O'CONNELL

10:03

Death-Cast, Kendrick O'Connell'i aramadı çünkü o bugün ölmüyor. Hayatını kaybetmiyor olabilir ama az önce sandviç dükkanındaki işini kaybetti. Kendrick önlüğünü tutar, umursamıyor. Bir sigara yakarak dükkândan çıkar.

Kendrick hiçbir zaman şanslı olmadı. Geçen yıl, anne ve babası nihayet boşandığında altın kazansa bile, şansının tükenmesi çok uzun sürmedi. Annesi ve babası, bir yetişkinin bir çocuğun ayakkabısındaki ayağı kadar birbirine uyuyordu; Kendrick dokuz yaşında bile bunu fark etti. Kendrick o zamanlar pek bir şey bilmiyordu ama aşkın, babanın kanepede yattığı ve kocası Atlantic City'de genç kızlarla onu aldatırken yakalandığında annenin umursamadığı anlamına gelmediğinden oldukça emindi. (Kendrick'in kendi lanet işine bakmakla ilgili bir sorunu var ve biraz daha cahil olsaydı muhtemelen daha mutlu olabilirdi.)

İlk nafaka kontrolü tam zamanında geldi Kendrick'in yeni spor ayakkabılara ihtiyacı vardı; eski çiftinin ön tabanları yarılmıştı ve sınıf arkadaşları onunla acımasızca dalga geçiyorlardı çünkü ayakkabıları her yürüdüğünde "konuşuyordu" - aç, kapat, aç, kapat. Kendrick annesine en son Jordan'lar için yalvardı ve annesi onlara üç yüz dolar harcadı çünkü Kendrick'in "bir zafere ihtiyacı vardı". En azından korkunç bir adam olan büyükbabasına söylediği buydu - ama bu burada önemli bir hikaye değil.

Kendrick, yeni spor ayakkabılarının içinde kendini üç metre boyunda hissetti. . . ta ki altı ayak boyunda dört çocuk üstüne atlayıp ayaklarından çalana kadar. Burnu kanıyordu ve eve çoraplarıyla yürümek acı vericiydi, tüm bunları Kendrick'e sırt çantasındaki bir paket mendili ve ayağındaki spor ayakkabılarını hiçbir şey karşılığında veren gözlüklü bu çocuk çözmüştü. Kendrick onu bir daha hiç görmedi, adını asla alamadı ama bu onun umurunda değildi. Önemli olan tek şey onun kışına bir daha tekme atmamaktı.

İşte o zaman, bir zamanlar sınıf arkadaşı olan ve şimdi okulu bırakmaktan gurur duyan Damien Rivas, Kendrick'i güçlü kıldı. Kendrick'in Damien'la birlikte ona sallanan birinin bileğini nasıl kıracağını öğrenmesi bir hafta sonu aldı. Damien onu sokağa yolladı ve onu vahşi bir çukur boğa

gibi diğer şüphelenmeyen liselilerin üzerine saldı. Kendrick birinin üzerine yürür, onları saat ve tek vuruşta bırakırdı.

Kendrick, Nakavt Kralı oldu ve bugün de o.

İşsiz bir Nakavt Kralı.

Vuracak kimsesi olmayan bir Nakavt Kralı, çetesi üçüncüsü Peck'ten sonra dağıldığından, bir kız arkadaşı var ve hayatını doğru yaşamaya çalıştı.

Hayattaki amaçlarıyla onunla alay etmeye devam eden, çenelerini yerinden oynatmak için yalvaran insanlardan oluşan bir krallıkta bir Nakavt Kralı.

MATEO

10:12

"Daha fazla fikre sahip olmamam gerektiğini biliyorum. . ."

"İşte başlıyoruz," diyor Rufus. Bisikletini yanımda sürüyor. Onunla ölüm tuzakına düşmemi istedi. Daha önce yapmadım ve şimdi de yapmıyorum. Ama paranoyamın onu kendi başına gitmekten alıkoymasına izin veremezdim. "Ne düşünüyorsun?"

"Mezarlığa gidip annemi ziyaret etmek istiyorum. Onu sadece babamın hikayelerinden tanıyorum ve onunla biraz vakit geçirmek istiyorum" dedim. "Şu telefon kulübesi mezarlığı üzerimde bir numara yaptı sanırım." Babam normalde annemi yalnız ziyaret ederdi çünkü ben bu yolculuğa çıkamayacak kadar gergindim. "Yapmak istediğin başka bir şey yoksa."

"Öleceğin gün gerçekten mezarlığa gitmek istiyor musun?"

"Evet."

"Ben oyunum. Ne mezarlığı?"

"Brooklyn'deki Evergreens Mezarlığı. Annemin büyüdüğü mahalleye yakın."

Columbus Circle istasyonundan Broadway Junction'a giden A trenine bineceğiz.

Bir eczanenin yanından geçiyoruz ve Rufus içeri girmek istiyor.

"Ne istiyorsun?" Soruyorum. "Suçlu?"

"Hadi ama," diyor Rufus. Bisikletini koridorlarda gezdiriyor ve ucuz oyuncakları bulunca duruyor. Su püskürtücüler, modelleme kili, aksiyon figürleri, hentbol, karalama ve koklama silgileri ve Legolar var. Rufus bir Lego seti alır. "İşte başlıyoruz."

"Kafam karıştı. . . . Ey."

"Hazırlan, mimar." Rufus ön kasaya gidiyor. "Bana ne aldığını göstereceksin." Bu küçük mucizeye gülümsüyorum, kendime bahşetmeyi düşündüğümünden şüpheliyim. Cüzdanımı çıkardım ve o salladı. "Hayır, bu benden. Instagram fikri için sana geri ödüyorum."

Legoları alıyor ve yola çıkıyoruz. Plastik poşeti sırt çantasına koydu ve yanımda yürüyor. Bana her zaman bir evcil hayvanı nasıl istediğini anlattı, ama annesinin ölümcül alerjisi olduğu için bir köpek ya da kedi gibi değil, bunun yerine yılan gibi sert ya da tavşan gibi eğlenceli bir şey. Hem yılan hem de tavşan hiçbir zaman oda arkadaşı olmak zorunda olmadığı sürece, bundan hiç hoşlanmazdım.

Columbus Circle metro durağına ulaşıyoruz. Bisikletini merdivenlerden aşağı taşıyor ve sonra içeri giriyoruz, A trenini hareket etmeden hemen önce yakalamak.

"İyi zamanlama" diyorum.

Rufus, "Bisiklete binseydik daha önce burada olabilirdik," diye şaka yapıyor. Ya da şaka yaptığını düşünüyorum.

"Bizi bir cenaze arabası taşısaydı mezarlığa daha erken gidebilirdik."

Gece yarısı bindiğimiz tren gibi bu da oldukça boş, belki bir düzine insan. World Travel Arena için bir postere sırtımızı vererek oturuyoruz. "Seyahat etmek istediğin yerlerden bazıları nelerdi?" Soruyorum.

"Tonlarca yer. Fas'ta sörf yapmak, Rio de Janeiro'da planörle uçmak ve belki de Meksika'da yunuslarla yüzmek gibi harika şeyler yapmak istiyordum. Yunuslar, köpekbalıkları değil" diyor Rufus. Bugün geçmişte yaşıyor olsaydık, uzun süre köpekbalıklarıyla yüzen Decker'larla dalga geçeceğini hissediyorum. "Ama aynı zamanda, dünyanın dört bir yanındaki, Eğik Pisa Kulesi veya Kolezyum gibi harika bir geçmişleri olmadığı için yeterince kredi almayan, ancak yine de harika olan rastgele yerlerin fotoğraflarını çekmek istedim."

"Bundan gerçekten hoşlanıyorum. Sizce ne-"

Trenin ışıkları titriyor ve her şey kapanıyor, hatta fanların uğultusu bile. Yeraltındayız ve tamamen karanlık içindeyiz. Genel giderdeki bir duyuru bize kısa bir gecikme yaşadığımızı ve sistemin kısa süre sonra tekrar çalışmaya başlaması gerektiğini söylüyor. Bir adam başka bir tren gecikmesi için küfrederken küçük bir çocuk ağlıyor. Ama bu gerçekten yanlış geliyor; rufusve bir yere geç kalmaktan daha büyük endişelerim var. Trende herhangi bir şüpheli karakter gözlemlemedim ama şimdi sıkışıp kaldık. Biri bizi bıçaklayabilir ve ışıklar tekrar açılıncaya kadar kimse bilemez. Bacağımı ona yaslayarak Rufus'a doğru eğiliyorum ve onu vücudumla koruyorum çünkü belki ona zaman kazandırabilirim, eğer bugün serbest bırakılırlarsa Plutos'u görmek için yeterli zaman, belki onu ölümden bile koruyabilirim, belki ben. bir kahraman olarak dışarı çıkabilir, belki de Rufus, Ölüm-Katılım-her zaman haklıdır rekorunun istisnası olacaktır.

Yanımda bir el feneri gibi parlayan bir şey var.

Rufus'un telefonunun ışığı.

Gerçekten zor nefes alıyorum ve kalbim çarpıyor ve daha iyi hissetmiyorum, Rufus omzuma masaj yapsa bile. "Yo, biz tamamen iyiyiz. Bu her zaman olur."

"Hayır değil," diyorum. Gecikmeler oluyor, ancak ışıkların kapanması yaygın değil.

"Haklısın, olmaz." Sırt çantasına uzandı ve Legoları çıkardı ve bir kısmını kucağıma döktü. "Burada. Şimdi bir şeyler inşa et Mateo."

O da ölmek üzere olduğumuza inanıyor mu ve benden önce bir şeyler yaratmamı istiyor mu bilmiyorum ama ben onun yolundan gidiyorum. Kalbim hala çok kötü çarpıyor ama ilk tuğlaya uzandığımda titremeyi bırakıyorum. Ne inşa ettiğime dair hiçbir fikrim yok ama ellerimin amaçsızca daha büyük tuğlalarla temeli atmasına izin veriyorum çünkü kelimenin tam anlamıylaaksi halde tamamen karanlık bir tren vagonunda bana odaklan.

"Seyahat etmek istediğin bir yer var mı?" diye soruyor Rufus.

Karanlıktan ve bu sorudan boğuldum.

Keşke seyahat edecek kadar cesur olsaydım. Artık hiçbir yere gitmeye vaktim olmadığına göre, her yere gitmek istiyorum: Suudi Arabistan'ın çöllerinde kaybolmak istiyorum; Austin, Teksas'taki Congress Avenue Köprüsü'nün altında yarasalardan kaçarken buluyorum kendimi; Japonya'da bazen Hayalet Ada olarak bilinen bu terk edilmiş kömür madenciliği tesisi olan Hashima Adası'nda geceleyin; Tayland'da Ölüm Demiryolu'nu dolaş, çünkü böyle bir isimle bile sarp kayalıklardan ve köhne ahşap köprülerden kurtulma şansım var; ve diğer her yerde. Her dağa tırmanmak, her nehirde kürek çekmek, her mağarayı keşfetmek, her köprüyü geçmek, her son kumsala koşmak, her kasabayı, şehri, ülkeyi ziyaret etmek istiyorum. Her yerde. Bu yerler hakkında belgeseller ve video bloglar izlemekten fazlasını yapmalıydım.

"Beni acele ettirecek herhangi bir yere gitmek isterim," diye yanıtladım. "Rio'da süzülerek uçmak kulağa inanılmaz geliyor."

İnşaatımın yarısında, ne inşa ettiğimi anlıyorum - bir sığınak. Bana evimi, neşeden saklandığım yeri hatırlatıyor ama madalyonun diğer yüzünü de tanıyorum ve evimin beni o kadar uzun süre hayatta tuttuğunu biliyorum. Sadece hayatta değil, aynı zamanda mutlu. Ev suçlu değil.

Sonunda bitirdiğimde, Rufus'la ailesinin ona nasıl neredeyse Kane adını vereceğine dair bir konuşmanın ortasında. annesinin en sevdiği güreşçisinden sonra gözlerim kapanıyor ve başım düşüyor. uyanıp geri çekiliyorum. "Üzgünüm. Beni sıkıyorsun. Seninle konuşmayı seviyorum. Ben, uh, gerçekten yorgunum. Yorgun ama uyumamam gerektiğini biliyorum çünkü kestirmek için zamanım yok." Yine de bu gün gerçekten her şeyi benden emiyor.

Rufus, "Biraz gözlerini kapa," diyor. "Henüz hareket etmiyoruz ve biraz dinlensen iyi olur. Mezarlığa vardığımızda seni uyandırırım. Söz vermek."

"Uyumalısın," diyorum.

"Yorgun değilim."

Bu bir yalan, ama bu konuda inatçı olacağını biliyorum.

"Peki."

Oyuncak barınağı kucağımda tutarken başımı arkaya yaslıyorum. Işık artık üzerimde değil. Muhtemelen kafamın içinde olmasına rağmen, Rufus'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. İlk başta garip geliyor, ama sonra güzel, yanılıyor olsam bile, çünkü zamanımı koruyan kişisel bir koruyucum varmış gibi geliyor.

Son Arkadaşım uzun vadede burada.

RUFUS

10:39

Mateo'nun uyurken fotoğrafını çekmeliyim.

Kulağa ürkütücü geliyor, hiçbir bok yok. Ama yüzündeki bu rüya gibi ifadeyi ölümsüzleştirmeliyim. Bu kulağa daha az ürkütücü gelmiyor. Bok. Benim de istediğim an. Ne sıklıkla, annesinin mezar taşını ziyaret etmek için mezarlığa giderken on sekiz yaşındaki bir çocukla ve Lego eviyle bayılan bir trende buluyorsunuz kendinizi? Aynen öyle. Bu Instagram'a yakışır.

Daha geniş bir çekim yapmak için duruyorum. Karanlığa nişan alıp fotoğrafını çekiyorum, flaş beni kör ediyor. Bir dakika sonra şaka değil, trenin ışıkları ve fanları geri geliyor ve hareket etmeye devam ediyoruz.

"Ben bir büyücüym," diye mırıldandım. Kahretsin, Son Günümde süper güçlerim olduğunu keşfediyorum. Keşke biri bunu kameraya alsaydı. Viral olabilirdim.

Resim berbat. Servis gelince yükleyeceğim.

Uyurken Mateo'nun fotoğrafını çekmem iyi oldu - evet, evet, tüyler ürpertici, bunu anladık - çünkü yüzü değişiyor, sol gözü seğiriyor. Huzursuz görünüyor ve daha zor nefes alıyor. sallayarak. Vay canına, belki epilepsi hastasıdır. Bilmiyorum, bana hiç böyle bir şey söylemedi. sormalıydım. Mateo "Hayır" diye mırıldandığında ve bunu defalarca tekrar ettiğinde, nöbet geçirmesi durumunda ne yapacağını bilebilecek trende birini aramak üzereyim.

Mateo bir kabus görüyor.

Yanına oturdum ve onu kurtarmak için kolunu tuttum.

MATEO

10:42

Rufus beni sarsarak uyandırıyor.

Artık dağda değilim; Trene döndüm. Işıklar açık ve hareket ediyoruz.

Pencereye dönerken derin bir nefes alıyorum, sanki yolumdan uçan kayalar ve başsız kuşlar bulmayı bekliyormuşum gibi.

"Kötü rüya, ahbap?"

"Rüyada kayak yaptığımı hayal ettim."

"Benim hatam bu. Rüyada ne oldu?"

"Benim o çocuksu yamaçlardan birinden aşağı inmemle başladı."

"Tavşan eğimi mi?"

Başımla onayladım. "Sonra çok dikleşti ve tepeler buzlandı ve kayak direklerimi düşürdüm. Onları aramak için arkamı döndüm ve bana doğru gelen bir kaya gördüm. Aniden ses giderek yükseldi ve kendimi bu kar yığınının altına atmak istedim ama panikledim. dönmem gerekiyordubaşka bir tepeden aşağı, bir kulübe kadar büyük olması dışında Lego sığınağımı gördüm, ama kayaklarım kayboldu ve başsız kuşlar tepemde daireler çizirken ben dağdan uçup gittim ve sürekli düşüyordum.

Rufus sırtıyor.

"Komik değil," diyorum.

Bana daha da yaklaşıyor, dizini benimkine çarpıyor. "Sen iyisin. Söz veriyorum, bugün seni kovalayan ya da karlı bir dağdan uçan kayalar hakkında endişelenmene gerek yok."

"Ve diğer herşey?"

Rufus omuz silkiyor. "Muhtemelen başsız kuşlarda da iyisindir."

Bunun son rüyam olması çok kötü.

İyi bile değildi.

DELİLA GRİ

11:08

Infinite Weekly , Howie Maldonado'nun son röportajını garantiledi.

Delilah'ın kendisi yok.

"Howie Maldonado hakkında her şeyi biliyorum" diyor Delilah, ancak patronu Kıdemli Editör Sandy Guerrero buna sahip değil.

Bu kadar önemli bir profil için fazla yenisin, dedi Sandy, Howie'nin adamları tarafından gönderilen siyah bir arabaya doğru yürürken.

Delilah, "En eski bilgisayarla kesinlikle en kötü kabinde çalıştığımı biliyorum, ancak bu, en azından bu röportajda size yardımcı olmaya yetkin olmadığım anlamına gelmiyor" diyor. Nankör ve kibirli biri olarak çıkıyor ama bunu geri almayacak. Değerini bilerek ve bu parçaya bir imza atarak bu

sektörde çok ileri gidecek. Reklamcılığı *People* dergisi yerine *Infinite Weekly*'yi seçmeye ikna eden Sandy'nin sektördeki durumu olabilir , ancak Delilah büyüdü sadece Scorpius Hawthorne kitaplarıyla değil, aynı zamanda bu ortama olan sevgisini besleyen sekiz filmde oluşan filmlerle de. Fangirl'den ücretli fangirl'e.

Sandy, arabanın kapısını açıp güneş gözlüklerini çıkararak, "Howie Maldonado ölen son kişi olmayacak, memnuniyetle bildiririm," dedi. "Ünlüleri övmek için önünde bütün bir hayatın var."

Delilah, Victor'un o şaka Ölüm-Cast uyarısıyla dün gece ne kadar alçaldığına hala inanmıyor.

Sandy, Delilah'ın rengarenk saçlarına bir kez daha göz atıyor ve Delilah, editörünün saçlarını yeniden kahverengiye boyamak için verdiği ipuçlarına saygı duymuş olmasını diler, sadece şimdi onun beğenisini kazanmak için.

"Howie'nin kaç MTV Film Ödülü kazandığını biliyor musun?" diye soruyor Delilah. "Ya da çocukken hangi sporu rekabetçi bir şekilde yaptı? Kaç kardeşi var? Kaç dil biliyor?"

Sandy tek bir soruya cevap vermiyor.

Delilah hepsini yanıtlıyor: "En İyi Kötü Adam için iki ödül. Rekabetçi eskrim. Tek çocuk. İngilizce ve Fransızca bilmektedir. . . . Sandy, lütfen. Söz veriyorum, tutkumun yoluna çıkmasına izin vermeyeceğim. Howie ile tanışmak için bir daha asla şansım olmayacak."

Ölümü kariyeri için hayatı değiştirebilir.

Sandy başını sallar ve derin bir nefes verir. "İyi. Röportaj yapmayı kabul etti, ancak hiçbir garantisi yok. Açıkça. Midtown'da özel bir yemek alanı ayırdık.ve hala Howie'nin bu düzeni kabul ettiğine dair yayıncısından onay bekliyoruz. Howie'nin bizi görebileceği en erken saat ikide."

Sandy parmağını salladığında Delilah onunla arabada oturmaya hazırdır.

Sandy, "Tanışmamıza daha zaman var," diyor. "Bana Howie kitabının bir kopyasını bulmak Lütfen, bir o yazdı." Sandy'nin sesindeki alay o kadar keskin ki havadan alıntılara ihtiyacı yok. "Oğlum için bir kopya imzalarsam kahraman olacağım." Sandy kapıyı kapatır ve penceresini indirir. "Yerinde olsam zaman kaybetmeyi bırakırdım."

Araba hareket ediyor ve Delilah telefonunu çıkarıyor, yakındaki kitapçıların telefon numaralarını ararken sokağın köşesine doğru yürüyor. Kaldırımından çıkıyor ve sokağa dümdüz iniyor, ona yaklaşan bir araba korna çalıyor. Araba, yüzünün birkaç metre uzağında fren yapıyor. Kalbi çılgınca atıyor ve gözleri yaşıyor.

Ama yaşadı çünkü Delilah bugün ölmüyor. İnsanlar sürekli düşünüyor.

Delilah bir istisna değil, diye hatırlatıyor kendine, Decker olmasa bile.

11:32

Evergreens Mezarlığı'na girerken bulutlar toplanıyor. Anneler Günü'nün hafta sonu olan on iki yaşımdan beri buraya gelmedim ve hayatım boyunca size hangi girişlerin mezar taşına en hızlı şekilde ulaşmamıza yardımcı olacağını söyleyemem, bu yüzden biraz dolaşacağımızdan eminiz. . Bir esinti, kesilmiş çimen kokusunu taşır.

Garip soru: Ahirete inanıyor musunuz? Soruyorum.

Rufus, "Bu garip değil, ölüyoruz" diyor.

"Sağ."

"Garip cevap: İki ölümden sonra hayata inanıyorum."

"2?"

"2."

"Onlar neler?" Soruyorum.

Mezar taşlarının etrafında dolaşırken -birçoğu o kadar derinden yıpranmış ki isimleri artık görünmüyor, diğerleri kayalara saplanmış kılıç gibi görünüyorlar- ve üzerlerine haçlar kazınmış diğerleri. Büyük çam meşe ağaçlarının altında, Rufus bana ölümden sonraki yaşamla ilgili teorisini anlatıyor.

"Sanırım çoktan öldük, ahbab. Herkes değil, sadece Deckers. Tüm Death-Cast olayı gerçek olamayacak kadar fantezi görünüyor. Son günümüzün ne zaman bittiğini bilmek, böylece onu doğru yaşayabilir miyiz? Düz fantezi. Ölümden sonraki ilk hayat, Death-Cast bize günümüzü son günümüz olduğunu bilerek yaşamamızı söylediğinde başlar; bu şekilde, hala hayatta olduğumuzu düşünerek bundan tam olarak yararlanacağız. Sonra pişmanlık duymadan sonraki ve son ahirete gireriz. Beni yakaladın?"

Başımla onayladım. "İlginç." Ölümden sonraki yaşamı kesinlikle babamınkinden daha etkileyici ve düşünceli—babam gökyüzündeki olağan altın kapılı adaya inanıyor. Yine de popüler ölümden sonraki yaşam, Lidia'nın inandığı gibi, ölümden sonraki yaşamın olmamasından daha iyidir. "Ama nasıl olacağı korkusuyla yaşamamak için öldüğümüzü zaten bilsek daha iyi olmaz mıydı?"

"Hayır." Rufus bisikletini taştan bir melek etrafında çevirir. "Bu, amacı bozuyor. Gerçek hissetmesi gerekiyor ve riskler sizi korkutmalı ve vedalar berbat olmalı. Aksi takdirde, Make-A-Moment gibi ucuz hissettiriyor. Doğru yaşarsan, bir gün güzel olmalı. Bundan daha uzun süre kalırsak, musallat olan ve öldüren hayaletlere dönüşürüz ve kimse bunu istemez."

Yabancıların mezarlarına gülüyoruz ve ölümden sonraki yaşamımız hakkında konuşuyor olsak da bir an için sonumuzun bu olacağını unutuyorum. "Bir sonraki seviye nedir? Asansöre binip yukarı mı çıkıyorsun?"

"Hayır. Süreniz sona eriyor ve bilmiyorum, solup gidiyorsunuz ve insanların 'cennet' dediği yerde yeniden ortaya çıkıyorsunuz. Dindar

değilim. Bir uzaylı yaratıcısı olduğuna ve ölülerin takılacağı bir yer olduğuna inanıyorum, ama bunların hepsini Tanrı ve cennet olarak görmüyorum."

"Ben de! Tanrı meselesinde aynen öyle." Ve belki Rufus'un teorisinin geri kalanı da doğrudur. Belki de çoktan ölmüşümdür ve Son Arkadaş uygulamasını denemek gibi yeni bir şey yapmaya cesaret etmenin ödülü olarak son günümü geçirmek üzere bir hayat değiştirici ile eşleştirildim. Belki. "Ahiret hayatınız nasıl görünüyor?"

"Ne istersen o olur. Sınırlama yok. Melekler, haleler ve hayalet köpeklerle ilgileniyorsanız, o zaman harika. Uçmak istiyorsan, yaparsın. Zamanda geriye gitmek istiyorsan kendini nakavt et."

"Bunu çok düşündün," diyorum.

Rufus, "Plutos'la gece sohbetleri" diyor.

"Umarım reenkarnasyon gerçektir" diyorum. Her şeyi yoluna koymak için bu günün yeterli olmadığını zaten anlıyorum. Bu hayat yeterli değildi. Burada birinin daha önce reenkarne olup olmadığını merak ederek mezar taşlarına dokunuyorum. Belki onlardan biriydim. Eğer öyleyse, Past Me'de başarısız oldum.

"Ben de. Bir atış daha istiyorum ama buna güvenmiyorum. Ahiret hayatınız nasıl görünüyor?"

Az ileride uçuk mavi bir çaydanlığa benzeyen büyük bir mezar var ve annemin mezar taşının birkaç sıra olduğunu biliyorum. arkasında. Küçükken bu çaydanlık mezarını bir cin lambasıymış gibi yapardım. Annemin geri dönmesi ve ailemi tamamlaması dileğiyle hiç çalışmadım.

"Öte hayatım, tüm hayatınızı baştan sona yeniden izleyebileceğiniz bir ev sineması gibidir. Diyelim ki annem beni tiyatrosuna davet etti - hayatını izleyebilirim. Umarım birileri hangi kısımların karartılması gerektiğini bilir, böylece öbür dünyam boyunca yaralanmam." Bu fikri Lidia'ya satamazdım ama kulağa biraz havalı geldiğini kabul etti. "Ey! Ayrıca doğumdan beri söylediğin her şeyin bir dökümü var ve..."

Köşeye geldik çünkü sustum ve annemin arsasının yanındaki boşlukta bir adam başka bir mezar kazıyor, bir kapıcı da adımın, doğum ve ölüm tarihlerimin yazılı olduğu bir mezar taşı yerleştiriyor.

Henüz ölmedim bile.

Ellerim titriyor ve neredeyse sığınağımı düşürüyorum.

"Ve . . ." Rufus hemen ardından "Oh" diye soruyor.

Mezarıma doğru yürüyorum.

Mezarların hızlandırılmış bir programa göre kazılabileceğini biliyorum, ama uyarıyı aldığımdan bu yana sadece on bir saat geçti. Son mezar taşımın günlerce hazır olmayacağını biliyorum ama beni ürküten geçici olanı değil. Kimse kimsenin mezarını kazdığına tanık olmamalı.

Rufus'un hayatımı değiştirdiğine inandıktan sonra çok çabuk umutsuzum. Rufus bisikletini dşşşrşr. Mezarıya kadar yşrşrve elini omzuna koyar. "Yoo. Birkaç dakika alabilir miyiz?"

Pis bir ekose gşmlek giymiş sakallı mezar kazıcısı bana dşndş ve sonra annemin planına geri dşndş. "Bu ocuğun annesi mi?" İşe geri dşner.

"Evet. Ve sen onun mezarını kazmanın ortasındasın," diyor Rufus, ağaçlar hışırdatırken ve bir kşrek toprağı kepelerken.

"Evet. Her yerde başsağlığı diliyorum ama durmak beni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayacak. Kasabadan ayrılabilmem için bunu erken kapatıyorum ve..."

"Umurumda değil!" Rufus bir adım geri atıyor, yumruklarını havaya kaldırıyor ve korkarım bu adamı alt etmeye çalışacak. "Bana yardım et ... Bize on dakika verin! Git burada olmayan birinin mezarını kaz!"

Mezar taşımı diken diğer adam, mezar kazıcıyı sşrşkleyerek uzaklaştırıyor. İkiisi de "Bugşnlerde Decker çocukları" için kşfrediyor ama mesafelerini koruyorlar.

Adamlara ve Rufus'a teşekkşr etmek istiyorum ama kendimi batıyor, başım dşnşyor gibi hissediyorum. Ayakta kalmayı ve annemin mezar taşına ulaşmayı başardım.

ESTRELLA ROSA-TORREZ
7 TEMMUZ 1969
17 TEMMUZ 1999
SEVGİLİ Eşİ VE ANNE
HER ZAMAN KALPLERİMİZDE

"Annemle bir dakika gşrşşebilir miyim?" Arkamı bile dşnmşyorum şnkş onun Bitiş Gşnşne ve doğum tarihime bakıp duruyorum.

Rufus, "Uzak olmayacağım," diyor. Çok uzağa gitmemiş olabilir, belki sadece birkaç adım ya da hiç hareket etmiyor olabilir, ama ona gşveniyorum. Arkamı dřndřęřmde orada olacak.

Annem ve benim aramda her şey tam bir dşngş haline geldi. Doğduğum gşn öldş ve şimdi onun yanına gşmşleceğim. yeniden birleşme. Ben sekiz yaşındayken, yaptığı tek annelik dokuz ay boyunca beni taşımakken, onun "sevgili" bir anne olarak kabul edilmesini tuhaf buldum; on yıl sonra, çok daha iyi biliyorum. Ama annem gibi hissetsem bile başımı ona saramadım şnkş benimle oynamaya, kollarını açmaya, ilk adımlarımı atarken ona çarpmaya, bana ayakkabılarımı bağlamayı őęretmeye hiç fırsatı olmadı. , hiçbiri ya da başka bir şey. Ama sonra babam bana nazik bir şekilde doğumun karmaşık, "ok zor" olduğu için bunların hiçbirini benim için yapamayacağını ve bakmak yerine iyi olduğumdan emin olduğunu hatırlattı. kendini. Bu kesinlikle "sevgili" itibarına layıktır.

Annemin mezar taşının önünde diz çöküyorum. "Hey anne. Benimle buluşacağın için heyecanlı mısın? Beni yarattığını biliyorum, ama düşündüğünde hala yabancıyız. Eminim bunu zaten düşünmüşsündür. Ben bir hemşirenin kollarında ağlarken sen öldüğün için kredilerin akmaya başladığı ev sinema sisteminde çok zaman geçirdin. Belki o hemşire yardım edebilirdi. eğer beni tutmasaydı şiddetli kanamayla. Bilmiyorum. Ben yaşayabilmem için ölmek zorunda olduğun için gerçekten üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Umarım sonunda öldüğümde beni dışarıda tutmak için bir sınır devriyesi göndermezsin.

"Ama babamın hikayeleri yüzünden böyle olmadığını biliyorum. En sevdiklerimden biri, ölmeden birkaç gün önce anneni hastanede ziyaret ettiğin ve Alzheimer'lı oda arkadaşının sana onun sırrını duymak isteyip istemediğini sorduğu yerd. Çocukları küçükken tatlıya düşkün olduğu için çikolatayı onlardan sakladığını çok iyi bildiğin halde defalarca evet ve evet dedin." Avucumu mezar taşının yüzüne koyuyorum ve elini tutmaya en yakın olacağım şey bu. "Anne, aşkı burada bulma şansım hiç olmadığı için orada aşkı bulabilecek miyim?"

Cevap vermiyor. Beni ele geçiren gizemli bir sıcaklık yok, rüzgarda ses yok. Ama sorun değil. Yakında öğreneceğim.

"Lütfen bugün bana göz kulak ol anne, son bir kez, çünkü biliyorum ki Rufus'un düşündüğü gibi zaten ölü değilim ve hayatımı değiştirecek bir gün geçirmek istiyorum. Görüşürüz."

Kalkıyorum ve belki sadece bir metre derinliğinde ve düzensiz olan açık mezarıma dönüyorum. İçeri giriyorum, oturuyorum ve sırtımı mezar kazıcının henüz bitirmediği tarafa dayadım. Oyuncak sığınağımı kucağımda tutuyorum ve parkta bloklarla oynayan bir çocuk gibi görünmeliyim.

"Size katılabilir miyim?" diye soruyor Rufus.

"Sadece bir kişilik gerçekten yer var. Kendi mezarını al."

Rufus yine de içeri giriyor, ayaklarımı tekmeliyor ve içeri giriyor, sığıması için bir bacağını benimkilerden birinin üzerine koyuyor. "Bana mezar yok. Ailem gibi yakılacağım."

"Külleri hâlâ sende mi? Onları bir yere dağıtabiliriz. *CountDowners'daki* 'Ashes with Ashes' forumu gerçekten popüler ve—"

"Plutos ve ben bununla bir ay önce ilgilendik," diye araya girdi Rufus; Çevrimiçi yabancılarla ilgili hikayelerimi dizginlemeye çalışmalıyım. "Onları eski binamın dışına saçtım. Daha sonra hala kendimi boşlukta hissettim, ama şimdi evdeler. Plutos'un küllerimi başka yerlere saçmasını istiyorum."

"Nereyi düşünüyorsun? Plüton?"

"Althea Parkı," diyor Rufus.

"O parkı seviyorum" diyorum.

"Nasıl biliyorsun?"

"Gençken oraya çok gittim, her zaman babamla. Bana farklı bulutları öğretirdi ve ben onlara doğru sallanırken gökyüzünde hangi bulutların olduğunu bağıırırdım. Neden orayı bu kadar çok seviyorsun?"

"Bilmiyorum. Orada çok bitiyorum. Cathy adlı bu kızı ilk kez orada öptüm. Ailem öldükten ve ilk bisiklet maratonumdan sonra oraya gittim."

İşte buradayız, iki çocuk bir mezarlıkta çiselemeye başlarken oturmuş, yarı kazılmış mezarımdaki hikayeleri değış tokuş ediyormuşuz gibi. bugün ölmüyor. Bu unutmama ve rahatlama anları, günümün geri kalanını geçirmem için yeterli.

Garip soru: Kadere inanır mısın? Soruyorum.

"Garip cevap: İki kadere inanıyorum" diyor Rufus.

"Yok canım?"

"Numara." Rufus gülümser. "Bir tanesine bile inanmıyorum. Sen?"

"Bizim buluşmamızı başka nasıl açıklarsın?" Soruyorum.

Rufus, "İkimiz de bir uygulama indirdik ve takılmaya karar verdik" diyor.

"Ama bize bak. Annem ve senin ailen öldü. Babam görevden alındı. Ebeveynlerimiz buralarda olsaydı, kendimizi Last Friend'de bulamazdık." Uygulama, gençler için değıl, esas olarak yetişkinler için tasarlanmıştır. "İki ahirete inanabiliyorsan, evrenin kukla ustası oynadığına da inanabilirsin. Yapamaz mısın?"

Yağmur daha şiddetli yağarken Rufus başını salladı. Önde duruyor ve bana elini uzatıyor. Onu alıyorum. Mezarımdan çıkmama yardım eden Rufus hakkında yazabileceğın şiirler bende kaybolmadı. Dışarı çıktım ve annemin mezar taşına doğru yürüdüm, yazılı adını öptüm. Oyuncak sığınağıımı taşa bırakıyorum. Rufus'u bir fotoğrafımı çekerken yakalamak için zamanında dönüyorum; anları yakalamak gerçekten onun işi.

Son kez mezar taşına dönüyorum.

İŞTE YALAN
MATEO TORREZ, JR.
17 TEMMUZ 1999

Bitiş Günümü hemen ekleyecekler: 5 Eylül 2017.

Benim de yazı. Şu anda bir boşluk olması sorun değıl. Ne söyleyeceğini biliyorum ve iddia ettiğim gibi yaşadığımdan emin olacağım: *Herkes için yaşadı*. Sözler zamanla yıpranacak, ama doğru olacaklar.

Rufus, bisikletini ıslak ve çamurlu yolda tekerlek izleri bırakarak sürüyor. Onu takip ediyorum, annemden ve açık mezarımdan uzaklaştığım her adımda içim daha da ağırlaşıyor, yakında döneceğimi bilerek.

"Beni kadere sattın," diyor Rufus. "Bana ölümden sonraki hayatını anlatmayı bitir."

Ben yaparım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Başlangıç

Bir insanın korkması gereken ölüm değildir, ama asla yaşamaya başlamamasından korkmalıdır .

-Marcus Aurelius, Roma imparatoru

MATEO

12:22

On iki saat önce, bugün öleceğimi söyleyen bir telefon aldım. Kendi Mateo tarzımda, babama, en iyi arkadaşıma ve vaftiz kızıma tonlarca veda ettim, ama en önemli veda, Son Arkadaşım eşlik ederken evde bıraktığım Past Mateo'ya söylediğim veda. beni bizim için dışarı çıkaran bir dünyaya. Rufus benim için çok şey yaptı ve onu takip eden tüm iblislerle yüzleşmesine yardım etmek için buradayım - ancak fantastik kitaplardaki gibi yıldız fırlatmanın iki katı olan alevli kılıçları veya haçları kamçılایamayız. Şirketi bana yardım etti ve belki benimki de ona herhangi bir gönül yarasında yardımcı olur.

On iki saat önce, bugün öleceğimi söyleyen bir telefon aldım ve şimdi eskisinden daha canlıyım.

RUFUS

12:35

Mateo'nun beni nereye götürdüğünü bilmiyorum, ama her şey yolunda çünkü yağmur durdu ve şehre geri dönerken tren yolculuğunda güçlü bir şekerleme yaptıktan sonra yeniden şarj oldum ve gitmeye hazırım. Rüya görmemiş olmam çok kötü ama kabus da yok. Biraz kazan, biraz kaybet.

Travel Arena'nın üstünü çiziyorum çünkü Mateo'nun da belirttiği gibi, günün bu saatinde çok yoğun, bu yüzden birkaç saat içinde hala hayatta olursak, kuyruklarda tamamen boşa gitmeme şansımız daha yüksek. Sürünün epeyce zayıflamasını beklemekteyiz. Saçma sapan

bir düşünce ama yanılmıyorum. Umarım yaptığımız her şey Make-A-Moment gibi zaman emici değildir. Hayır işi olduğuna bahse girerim, ya da belki de Aimee'yle gizlice sohbet ediyor ve ben kovayı tekmelemeden hemen önce bir şeyler yapabilmemiz için bir buluşma ayarlıyor.

On dakikadır Chelsea'de, iskelenin yanındaki parktayız. Ben nefret ettiğim adamım, bisikletle yürüyen kişiyimyürüyüşçüler ve koşucular için açıkça bir şerit olduğunda şerit. Karma puanım çalınacak, yasal. Mateo beni durduğum iskeleye doğru götürüyor.

"Beni atmayı deneyecek misin?" Soruyorum.

Mateo, "Benden fazladan kırk pound aldın," diyor. "Güvendesin. Anne babanın ve kız kardeşinin küllerini serpmenin sana pek bir faydası olmadığını söylemiştin. Belki burada biraz kapatabilirsin diye düşündüm."

"Hepsi şehir dışına çıkarken öldüler," diyorum. Arabamızın ucube kaza tarzında takla attığı o yol bariyerlerini parmaklar geçti, şimdiye kadar tamir edildi, ama kim bilir.

"Kaza yeri olmak zorunda değil. Belki nehir yeterli olur."

"Bundan ne çıkarmam gerektiğinden emin değilim."

"Ben de bilmiyorum ve kendini rahat hissetmiyorsan, dönüp başka bir şey yapabiliriz. Mezarlığa gitmek bana beklemediğim bir huzur verdi ve senin de aynı mucizeyi yaşamayı istiyorum."

omuz silkiyorum. "Biz zaten buradayız. Mucizeyi getir."

Boş bir park yeri gibi büyük bir israf olan iskeleye yanaşmış tekne yok. Temmuz'da, Aimee ve Tagoe ile birlikte, deniz kıyısındaki bu heykelleri görmek istedikleri için şehrin biraz ilerisindeki iskeleye uğradım ve bir hafta sonra Malcolm gıda zehirlenmesinden dolayı gidemediği için oraya geri döndüm.

İskelenin bu kolu boyunca yürüyoruz. oluşan değiltahatlar, aksi takdirde ileri gitmek için çok gergin olurum. Soğuk algınlığı gibi, Mateo'nun paranoyasını doğrudan yakalıyorum. İskele tamamen beton ve sağlam, altımda çökecek cılız bir dağınıklık değil, ama beni kandıran iyimserliğe bir dolar vermekten çekinmeyin. Sona ulaştık ve çelik grisi korkuluğu yakaladım, böylece eğilip nehrin akıntılarının işini yaptığını görebildim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Bütün gün sanki dünyanın bana oynadığı bir şakaymış gibi. Sen bir aktörsün ve her an ailem, Olivia ve Plütonlar bir minibüsün arkasından koşarak beni şaşırtacaklar. Ben bile bu kadar kızmazdım. Onlara sarılır ve *sonra* öldürürdüm."

Eğlenceli bir düşünce, katliam bir yana.

Mateo, "Bana oldukça kızgın görünüyor," diyor.

"Beni terk ettiği için aileme çok kızgıyım, Mateo. Herkes hayatta kalanların suçluluğu hakkında sürekli konuşuyor ve anlıyorum ama .." Bunu Plutolarla hiç konuşmadım, çıkarken Aimee bile, çünkü bu çok

korkunç. "Ama onları terk eden benim, yo. Batan arabadan çıkıp yüzerek uzaklaşan benim. Hala bunun ben miyim, yoksa güçlü bir refleks mi olduğunu düşünüyorum. Beyniniz zorlamadan elini sıcak sobanın üzerinde tutamayacağınız gibi. Death-Cast henüz bana çarpmamış olsa da, onlarla birlikte batmak çok kolay olurdu. Neredeyse ölmek benim için bu kadar kolay olsaydı, belki onlarihtimalleri yenmek ve yaşamak için daha çok çalışmalıyım. Belki de Death-Cast yanılttı!"

Mateo yaklaştı ve omzuma vurdu. "Bunu kendine yapma. *CountDowners* for Deckers'da özel olduklarından emin olan tüm forumlar var. Death-Cast aradığında, o kadar. Oyun bitti. Senin yapabileceğin bir şey yok ve onların farklı şekilde yapabilecekleri bir şey yok."

"Ben sürebilirdim," diye çıktım, elini sıkarak. "Takip ettiğimden beri Olivia'nın fikri. Bu şekilde 'Decker eller' arabayı yönlendirmezdi. Ama çok gergin, çok kızgın ve çok yalnızdım. Onlara birkaç saat daha alabilirdim. Belki işler kötü görüldüğünde pes etmezlerdi. Arabadan çıktığımda orada oturdular, Mateo. İçlerinde kavga yok." Sadece benim çıkmamla ilgilendiler. "Babalarım hemen kapıma uzandı, aynı anda annem de arkadan geldi. Kendi kapımı açabilirdim, elim bir yere sıkışmış sayılmaz. Lanet olası arabamız nehre uçtuğu için sersemlemiştim ama birden kendimi dışarı attım. Yine de kapım açıldığında vazgeçtiler - *Olivia* kaçmak için silah bile kullanmadı."

Bir ekip arabalarını nehirden çekerken etrafımda çamaşır suyu gibi kokan bir havluyla ambulansın arkasında beklemek zorunda kaldım.

"Bu asla senin hatan değildi." Mateo'nun başı aşağıda asılı duruyor. "Sana bir dakika yalnız vereceğim ama seni bekliyor olacağım. Umarım istediğin budur." benimkini alarak uzaklaşıyor Cevap vermeden önce onunla bisiklete bin.

Bir dakikanın yeterli olduğunu sanmıyorum - pes edip haftalardır sahip olduğumdan daha çok ağlayana ve tırabzana yumruğumun altıyla vurana kadar. Devam ediyorum, korkuluklara vuruyorum çünkü ailem öldü, en iyi arkadaşlarım kilitli olduğu için dövüyorum, eski kız arkadaşım bizi kirlettiği için dövüyorum, yeni bir uyuşturucu arkadaş edindiğim için dövüyorum ve yapmıyoruz. Hatta birlikte tam bir gün geçirin. Sanki on adama karşı bir dövüş kazanmışım gibi nefes nefese duruyorum. Hudson'ın resmini bile istemiyorum, bu yüzden arkamı döndüm ve bisikletimi anlamsız daireler çizen Mateo'ya doğru yürüdüm.

"Sen kazandın" diyorum. "Bu iyi bir fikirdi." Malcolm gibi böbürlenmiyor ya da Aimee'nin Battleship'i kazandığında yaptığı gibi benimle alay etmiyor. "Çatlamak için benim hatam."

"Çekmen gerekiyordu ."

Kendi çemberinde hareket etmeye devam ediyor. Onu izlerken biraz başım dönüyor.

"Gerçek."

"Bir daha uğraman gerekirse ben buradayım. Ömür boyu son arkadaşlar."

DELİLA GRİ

12:52

Delilah, Howie Maldonado'nun bilim kurgu romanı *The Lost Twin of Bone Bay*'i mucizevi bir şekilde taşıyan şehirdeki tek kitapçıya koşar .

Delilah kaldırımından uzak durarak, elinde büyük bir spor çantası olan saçsız bir adamın çağrılarını aldırmadan ve bir bisikletle iki çocuğun yanından hızla geçerek mağazaya doğru hızla ilerliyor.

Howie'nin ölmekte olan hayatında daha büyük riskler olduğunu hatırladığında, Howie Maldonado'nun görüşmeye varmadan önce röportajı yükseltmemesi için dua ediyor.

VİN PEARCE

12:55

Death-Cast, bugün öleceğini söylemek için saat 12:02'de Vin Pearce'i aradı, bu o kadar da şaşırtıcı değil.

Vin rengarenk saçlı güzel kadına kızgın, onu görmezden geldi, hiç evlenmediği için kızgın, bu sabah Necro'daki her kadın tarafından reddedildiği için kızgın, hayallerinin önüne geçen eski koçuna kızgın, bu iki çocuğa kızgın arkasında bırakacağı yıkımın önüne geçen bir bisikletle. Motorcu teçhizatındaki çocuk çok yavaş, yanında yürüdüğü bisikletle kaldırımda yer kaplıyor - bisikletler sürmek içindir! Bebek arabası gibi ortalıkta dolanmadı. Vin, hiçbir sonuca varmadan ileriye doğru atılır ve kendi omzuna vurur.

Çocuk dişlerini emiyor ama arkadaşı kolundan tutup onu geri tutuyor.

Vin korkulmayı sever. Dış dünyada seviyor ama en çok güreş ringinde seviyordu. Dört ay önce, Vinkas ağırları yaşamaya başladı, ancak zayıflıklarını kabul etmeyi reddetti. Ağırlık kaldırmak, kötü sonuçları olan bir mücadeleydi; iyi günlerde yirmi şınavdan oluşan setler dörtlü setler haline geldi; ve antrenörü onu süresiz olarak ringden çıkardı çünkü dövüşmek imkansız olurdu. Ailesinden her zaman hastalıklar geçerdi - babası yıllar önce multipl skleroz teşhisi konulduktan sonra öldü, teyzesi yırtık bir dış gebelikten öldü vb. - ama Vin onun daha iyi, daha güçlü olduğuna inanıyordu. Büyüklüğe yazgılıydı, bundan emindi, tıpkı dünya

şampiyonaları ve inanılmaz zenginlikler gibi. Ama kronik kas hastalığı onu sıkıştırdı ve hepsini kaybetti.

Vin, son yedi yılını bir sonraki dünya ağır siklet şampiyonu olmak için antrenman yaparak geçirdiği spor salonuna girer, ter ve kirli spor ayakkabı kokusu sayısız anıyı geri getirir. Şu anda önemli olan tek hatıra, koçunun ona dolabını topladığı ve ring kenarı yorumcusu olmak ya da koç olmak gibi yeni bir kariyer rotası önerdiği an.

Aşağılayıcı.

Vin gizlice jeneratör odasına iner ve spor çantasından ev yapımı bir bomba çıkarır.

Vin yaratıldığı yerde ölecek. Ve yalnız ölmüyor.

MATEO

12:58

Klasik romanlar ve yeni kitaplarla dolu bir vitrinin önünden geçiyoruz, kitapların bir bekleme odasında asılı olduğu, satın alınmaya ve okunmaya hazır olduğu gibi, çocuk koltuklarında oturuyoruz. Spor çantalı o adamın tehditkar ızgarasından sonra biraz hafiflik kullanabilirim.

Rufus pencerenin fotoğrafını çeker. "İçeri girebiliriz."

"Yirmi dakikadan fazla kalmayacağım," diye söz veriyorum.

Açık Kitapevi'ne giriyoruz. Mağaza adının umut verici olmasını seviyorum.

Bu şimdiye kadarki en iyi en kötü fikir. Aslında bu kitaplardan hiçbirini okumaya vaktim yok. Ama daha önce hiç bu mağazada bulunmadım çünkü kitaplarım genellikle bana gönderilir ya da okul kütüphanesinden ödünç alırım. Belki bir kitaplık devrilir ve ben bu şekilde dışarı çıkıyorum - acı verici, ama ölmenin daha kötü yolları da var.

Bir antikaya bakarken bel yüksekliğinde bir masaya çarptım bir kitaplığın tepesinde, okula dönüş kitaplarının sergilenen kopyalarını deviren saat. Kitapçıdan - isim etiketine göre Joel - özür dilerim ve bana endişelenmememi söyleyip bana yardım ediyor.

Rufus bisikletini mağazanın önünde bırakıp ben koridorları gezerken beni takip ediyor. Personel tavsiyelerini okudum, hepsi farklı el yazısıyla övülen farklı türler, bazıları diğerlerinden daha okunaklı. Keder bölümünden kaçınmaya çalışıyorum ama gözüme iki kitap ilişiyor. Biri *Merhaba, Deborah, Eski Arkadaşım*, Katherine Everett-Hasting'in bazı tartışmalara neden olan biyografisi. Diğeri ise kimsenin ağzını açmadığı, hayatta olan bir adam tarafından yazılan *Beklenmedik Bir Şekilde Ölerken Ölüm Hakkında Konuşmak* adlı çok satan rehber. anlamıyorum.

Gerilim ve genç yetişkin bölümlerinde çok sevdiklerim var.

Kahverengi kağıda sarılı, üzerinde "Kitapla Kör Randevu" yazan bir düzine kitabın olduğu aşk bölümünün önünde duraklıyorum. İnternette tanıştığınız birinin profili gibi, kitabın ilginizi çekmek için ne olduğuna dair küçük ipuçları var. Son Arkadaşım gibi.

"Hiç kimseyle çıktın mı?" diye soruyor Rufus.

Cevap bariz hissettiriyor. Bana şüphe avantajı sağladığı için iyi biri. "Hayır." Sadece aşık oldum ama onların kitap ve dizilerdeki karakterler olduğunu kabul etmek utanç verici. "Ben kaçırdım. Belki bir sonraki hayatta."

"Belki," diyor Rufus.

Söylemek istediği bir şey daha olduğunu hissediyorum; belki de seks ve aşk aynı şeymiş gibi bakire ölmek için Necro'ya nasıl üye olmam gerektiğine dair bir şaka yapmak istiyor. Ama hiçbir şey söylemiyor.

Tamamen yanılıyor olabilirim.

"Aimee ilk kız arkadaşın mıydı?" Soruyorum. Kağıtla sarılmış kitabı, kaçan bir suçluyu gösteren, büyük boy bir oyun kartı, bir kalp tutan bir resimle kapıyorum: "Kalp Hırsızı."

Rufus, New York City temalı kartpostallarla oynarken "İlk ilişki" diyor. "Ama eski okulumda diğer sınıf arkadaşlarım için bir şeyler vardı. Hiçbir yere gitmediler, ama denedim. Hiç biriyle yakınlaştın mı?" Döndürücüden Brooklyn Köprüsü'nün bir kartpostalını kaydırıyor. "Onlara bir kartpostal gönderebilirsin."

Kartpostallar.

Bir, iki, dört, altı, on iki alırken gülümsüyorum.

Rufus, "Çok fazla aşık oldun" diyor.

Joel'in bana tekrar yardım ettiği yazar kasaya geçiyorum. "İnsanlara kartpostal göndermeliyiz, anlıyor musun?" Belirsiz tutuyorum çünkü aradığı müşterilerin on yedi ve on sekiz yaşında öleceği haberini bu kitapçıya vermek istemiyorum. Onun gününü mahvetmeyeceğim. "Plutos, herhangi bir sınıf arkadaşı. . "

"Adreslerini bilmiyorum" diyor Rufus.

"Okula gönder. Mezun olduğun herkesin adresi onlarda olacak."

Yapmak istediğim şey bu. Gizem kitabını ve kartpostalları alıyorum, Joel'e yardımı için teşekkür ediyorum ve ayrılıyoruz. Rufus, ilişkilerinin anahtarının konuşmak olduğunu söyledi. Bunu kartpostallarla yapabilirim ama sesimi de kullanmam gerekiyor.

"Babamı aşk konusunda rahatsız ettiğimde dokuz yaşındaydım," diyorum kendi şehrimde hiç ziyaret etmediğim yerlere kartpostallara tekrar bakarak. "Koltuğun altında mı yoksa dolabın üzerinde, henüz ulaşamadığım bir yerde mi olduğunu bilmek istedim. 'Aşk içinizdedir' ya da 'aşk her yerdedir' demedi."

Bu spor salonunun yanından geçerken Rufus bisikletini yanımda sürüyor. "Takıldım. Ne dedi?"

"Bu aşk hepimizin sahip olduğu bir süper güç ama her zaman kontrol edebileceğim bir süper güç değil. Özellikle yaşlandıkça. Bazen delirecek ve eğer gücüm beklemediğim birine çarparsa korkmamalıyım." Yüzüm sıcak ve keşke sağduyunun süper gücüne sahip olsaydım çünkü bu yüksek sesle söylemem gereken bir şey değildi. "Bu aptalcaydı. Üzgünüm."

Rufus durur ve gülümser. "Hayır, bu hoşuma gitti. Bu hikaye için teşekkürler, Süper Mateo."

"Aslında Mega Usta Mateo Man. Doğru anla, yardımcım." Kartpostallardan bakıyorum. Gözlerini çok beğeniyorum. Kahverengi ve biraz dinlenmesine rağmen yorgun. "Aşkın aşk olduğunu nasıl anlarsınız?"

"BENCE-"

Cam paramparça oldu ve ateş çığlık atan bir kalabalığa doğru uzanırken aniden geriye doğru savrulduk. *İşte bu*. Bir arabanın sürücü tarafına çarpıyorum, omzum dikiz aynasına çarpıyor. Görüşüm kayboluyor - karanlık, ateş, karanlık, ateş. Döndüğümde boynum gıcırıyor ve Rufus yanımda, güzel kahverengi gözleri kapalı; Brooklyn Köprüsü, Özgürlük Anıtı, Union Meydanı ve Empire State Binası kartpostallarım ile çevrili. Sürünerek ona doğru ilerliyorum ve ona uzanırken geriliyorum. Kalbi bileğime çarpıyor; onun kalbi, benimki gibi, umutsuzca atmayı bırakmak istemiyor, özellikle de böyle bir kaosta. Nefeslerimiz düzensiz, rahatsız ve korkmuş. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece Rufus gözlerini açmakta zorlanıyor ve diğerleri çığlık atıyor. Ama herkes değil. Yerde cesetler var, çimento öpen yüzler ve çok renkli saçlı, ayağa kalkmaya çalışan bir kadının yanında başka bir kadın var, ancak gözleri göğe bakıyor ve kanında bir yağmur birikintisi var.

RUFUS

1:14 öğleden sonra

yo. On iki saatten biraz daha uzun bir süre önce, Death-Cast herif bana bugün gidici olduğumu söyleyerek vurdu. Bir kaldırımda oturuyorum, ailem öldüğünde ambulansın arkasında yaptığım gibi dizlerime sarılıyorum, şimdi o patlamayla dimdik sarsıldım, sadece yazın gişe rekorları kıran filmlerde görebileceğiniz türden. Polis ve ambulans sirenleri çalıyor ve itfaiyeciler yanan spor salonunda işlerini yürütüyor, ancak deliler için çok geç. Decker'ların özel yakalar veya ceketler giymeye başlaması gerekiyor, bu da bizi tek bir yerde akın etmememiz konusunda ipucu verecek. Bir iki dakika daha yavaş olsaydık bu ben ve Mateo olabilirdi. Belki, belki değil. Ama şunu biliyorum: on iki saatten biraz daha uzun bir süre önce,

bugün öleceğimi söyleyen bir telefon aldım ve bununla barıştığımı sanıyordum, ama hayatımda olacıklardan hiç bu kadar korkmamıştım. daha sonra aşağı in.

MATEO

1:28

Yangın söndürüldü.

Sanki Son Günümde değerli zamanımı boşa harcamadan başka bir yemek yemek için mola diyebilirmişim gibi ve sanki Rufus ve ben neredeyse ölmemişiz gibi, midem son yirmi dakikadır bana onu beslemem için bağılıyor. diğer Decker'ları talep eden bir patlama.

Tanıklar polislerle konuşuyor ve ne diyor olabileceklerini bilmiyorum. Spor salonunu yok eden patlama bir anda ortaya çıktı.

Rufus'un, bisikletinin ve kitapçı çantamın yanına oturdum. Kartpostallar dört bir yanıma dağılmış durumda ve yerde kalabiliyorlar. Morg yolunda kendilerini ceset torbalarında bulan Decker'lar varken bir şey yazacak gücüm yok.

Bu güne güvenemem.

RUFUS

1:46 pm

Devam etmeliyim.

Plutos'un karşısında oturup hiçbir şey hakkında konuşmamayı her şeyden çok istiyorum ama beni bu ruh halinden kurtaracak bir sonraki en iyi şey bisiklete binmek. Ailem ve Olivia öldükten sonra ve Aimee benden ayrıldığında ve bu sabah Peck'i dövüp alarmı aldıktan sonra yaptığım şeydi. Kaostan uzaklaşınca bisiklete binip frenleri esnetiyorum. Mateo bakışlarımı kaçırdı. "Lütfen bin," diyorum. Bir güreşçi gibi havaya fırlatıldığından beri ilk kez konuşuyorum.

"Hayır," diyor Mateo. "Üzgünüm. Güvenli değil."

"Mateo."

"Rufus."

"Mate . "

"Rufus . "

"Lütfen Mateo. Olanlardan sonra binmeliyim ve Seni geride bırakmak istemiyorum. Yaşıyor olmamız gerekiyordu, nokta. Bunun ikimiz için de nasıl biteceğini biliyoruz, ama hiçbir anı boşa harcadığımızı düşünerek geriye bakmak istemiyorum. Bu bir rüya değil *ve bundan uyanmayacağız .*"

Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Diz çöküp yalvarmak mı? Bu benim tarzım değil, ama benimle gelmesini sağlarsa deneyeceğim.

Mateo deniz tutmuş görünüyor. "Yavaş gideceğine söz ver, tamam mı? Herhangi bir tepeden aşağı inmekten ve su birikintilerinden geçmekten kaçının."

"Söz vermek."

Ona miğferi veriyorum, ki o da reddediyor ama benim ondan daha fazla risk altında olmam mümkün değil. Kaskı takıyor, kitapçı çantasını gidondan asıyor, arka mandallara tırmanıyor ve omuzlarımdan tutuyor.

"Bu çok mu sıkı? Sadece düşmek istemiyorum, kask olsun ya da olmasın."

"Hayır, iyisin."

"Serin."

"Hazır?"

"Hazır."

Yavaşça pedal çeviriyorum, iki kişiyi ileri taşıırken baldırlarımdaki yanmayı hissediyorum; bir tepeye koşmak gibidir. İyi bir ritim buluyorum ve polisi, cesetleri ve harap spor salonunu arkamızda bırakıyorum.

DEIRDRE CLAYTON

1:50 öğleden sonra

Death-Cast, Deirdre Clayton'ı bugün ölmediği için aramadı, ama onlara yanıldıklarını kanıtlayacak.

Deirdre, sekiz katlı apartmanının çatısının kenarında. Onu izleyen iki teslimatçı var, ya onu binaya taşıdıkları kanepede yakalamak ya da Decker olup olmadığına bahse girmekle ilgileniyorlar. Kaldırımındaki kan ve kırık kemikler bahislerini sonuçlandıracaktır.

Bu, Deirdre'nin kendini dünyadan daha yüksekte bulduğu ilk sefer değil. Yedi yıl önce, lisedeyken ve Death-Cast'in hizmetlerinin halka açılmasından aylar sonra, Deirdre okuldan sonra bir kavgaya davet edildi ve Charlotte Simmons, kışkırtıcılar ve Deirdre'yi yalnızca "o lezbiyen" olarak tanıyan diğer öğrenciler. ölü ebeveynlerle" savaş alanı olması gereken yere geldiğinde, Deirdre onun yerine çatıdaydı. O aslasevme biçiminin başkalarından bu kadar nefreti nasıl çekebileceğini anladı ve herkesin ondan nefret ettiği sevgiyi bulmak için etrafta dolaşmayı reddetti. Ancak o zamanlar, onu aşağılayacak en iyi çocukluk arkadaşı vardı.

Bugün Deirdre yalnız, dizleri titriyor ve ağlıyor çünkü daha iyi günlere inanmak istese de işi buna engel oluyor. Deirdre, Deckers'ı heyecanlar ve sahte deneyimler, sahte *anılar* için suçladığı Make-A-Moment'ta çalışıyor. Bu Decker'ların neden evde sevdikleriyle birlikte olmadığını

anlamıyor, özellikle de bugün ayrılırken sanal gerçeklik deneyiminin ne kadar bunaltıcı olduğundan bahseden iki genç oğlan. Zaman kaybı.

Daha önceki çocuklar ona bu sabah üzerinde çalışmayı bitirdiği kısa bir hikayeyi hatırlattı, işteki sessiz zamanlarda dikkatini dağıtan sadece gözleri için bir şey. Hikayesi, Death-Cast'ın Life-Cast adında başka bir şubesinin olduğu alternatif bir dünyada geçiyor ve bu uzantı, Deckers'ı ne zaman reenkarne olacakları konusunda bilgilendiriyor, böylece aileleri ve arkadaşları bir sonraki hayatlarında onları nasıl bulacaklarını biliyorlar. Bir ikizin ölmek üzere olduğunu öğrenince harap olan ve Skylar'ın ne zaman reenkarne olacağını öğrenmek için hemen Life-Cast'ın hizmetlerini arayan on beş yaşındaki ikiz kardeşler Angel ve Skylar'ın etrafında dönüyor. Angel, Skylar'ın bir ailenin oğlu olarak reenkarne olacağı yedi yıl boyunca kız kardeşiyle tekrar bir araya gelemeyeceği için üzgündür. Avustralya. Skylar, kız kardeşinin hayatını kurtarıp ölür ve harap olmuş bir Angel'ın, erkek bebek de olsa kız kardeşini dünyaya geri getirmek için yedi yıl içinde Avustralya'ya gitmek için fon sağlamaya başlamak için eski bir kumbaraya yüz dolarlık bir banknot yatırmasıyla sona erer.

Deirdre bu hikayeye devam edeceğini düşündü, ama şimdi onu karala. Life-Cast mevcut değil ve Death-Cast'ın zamanı dolduğunda ona haber vermesini beklemiyor. Bu bir şiddet ve korku dünyası ve çocuklar yaşamadan ölüyor ve o bunun bir parçası olmak istemiyor.

Atlamak çok kolay olacak. . . .

Tek ayağının üzerinde duruyor, tüm vücudu titriyor, her an öne düşmek üzere olduğu kesin. Bir keresinde sanal parkur istasyonlarında işyerinde bir çatıya tırmanmıştı, ama bu bir yanılsamaydı.

Ölüm, İrlanda mitolojisinde kendi canına kıyan bir kadın kahramanın adı olan Deirdre'nin adına kehanet edilir.

Bisiklete binen iki çocuk köşeyi döndüğünde Deirdre uçmaya hazır bir şekilde aşağı bakar - önceki çocuklara benziyorlar.

Deirdre kendi derinliklerine ulaşır, yalanların ve umutsuzluğun kolayca ortaya çıktığı yerin çok ötesine geçer ve hatta bu çatıdan uçmanın getirdiği etkileyici rahatlamayla iyi olduğu çok dürüst gerçeğin altına bile ulaşır. İki çocuğun yaşadığını görüyor ve bu onun içinde daha az ölü hissetmesini sağlıyor.

Niyet, onun gerçekten ölmesine neden olmak için yeterli olmayabilir, o Bunu, çirkinliğe uyandığı diğer sayısız sabahı bilir, ancak Death-Cast'ın yanlış olduğunu kanıtlama şansıyla karşı karşıya kalan Deirdre, doğru kararı verir ve yaşar.

MATEO

1:52 öğleden sonra

Bu bisiklet en kötü şey değil.

Sola keskin bir dönüş yaptığında, bir kanepeyi bir binaya taşımak yerine gökyüzüne bakan teslimatçılardan kaçarken Rufus'un omzunu sıkıyorum ve caddeden aşağı doğru yelken açmaya devam ediyoruz.

İlk gittiğinde gerçekten titrek hissettim, ama bize bir esinti fırlatmak için yeterince iyi bir hız kazandığında, ona emanet ettiğim kontrolü takdir ediyorum.

Serbest bırakıyor.

Bizden daha hızlı gitmeyi beklemiyorum ama bu, Bir Anında paraşütle atlamadan daha heyecan verici. Evet, bisiklete binmek, alıntı yapmadan uçaktan atlamaktan daha heyecan verici.

Bu kadar korkak ya da Decker olmasaydım, ağırlığımı ona vererek Rufus'a yaslanırdım. Kollarımı açar ve gözlerimi kapatırdım ama bu çok riskli, bu yüzden onu tutmaya devam ettim. bu da benim için çalışıyor. Ama hedefimize ulaştığımızda küçük ve cesur bir şey yapacağım.

RUFUS

2:12 öğleden sonra

Althea Park'a dönerken yavaşlıyorum. Mateo'nun elleri omuzlarımdan kaydı ve bisikletim hemen daha hafifledi. fren yapıyorum. Miğferine rağmen yüzünü kırmış mı, yoksa kafasını kırmış mı diye bakıyorum ama bana doğru koşuyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor; o iyi. "Atladın mı?"

"Yaptım!" Mateo kaskı çıkarıyor.

"Bisiklete binmemi istemedin ve şimdi devam edip kendini bir bisikletten mi atıyorsun?"

"O andaydım."

Tam kredi almak istiyorum, ama başından beri içinde bu vardı, her zaman heyecan verici bir şeyler yapmak istiyor, dışarı çıkıp yapmaktan çok korkuyor.

"Daha iyi hissediyorsun?" diye soruyor.

"Biraz," diye itiraf ediyorum. bisikletten iniyorum. Kolej çağındaki bazı adamlar yakındaki bir sahada hentbol oynarken, su birikintilerine sıçrarken, ıssız oyun alanına doğru topallıyorum. biri ıskaladığında topun peşinden koş. Basketbol şortum mezarlıktan nemli ve kirli, Mateo'nun kotu için de aynı, bu yüzden oturduğumuzda ıslak bank bizi rahatsız etmiyor. "Bunun için orada olmamızdan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Hiç tanımamış olsanız bile, birinin öldüğünü görmek istemezsiniz."

"Beni saçmalık bölgemden çıkardı. Bize vuracak her şeye-hazır olmam tamamen saçmalık ve çok korkuyorum. Önümüzdeki otuz saniye içinde haydut kurşunlardan falan ölebiliriz ve bundan nefret ediyorum. Ne zaman

bu çıldırmış kafa boşluğuna girsem, kendimi burada buluyorum. Asla başarısız olmaz."

"Ama iyi zamanlar da seni buraya getirdi," diyor. "İlk maratonunuzu bitirmek gibi." Derin bir nefes alır. "Ve bir kızla ilk öpücüğünü almak."

"Evet." Bu öpücük onu rahatsız ediyor, ha. Sanırım bağırsaklarım haklıydı. Uzun bir süre kapalı kalıyorum, sadece ağaçlara tırmanan sincaplara ve yaya olarak birbirini kovalayan kuşlara bakıyorum. "Hiç Gladyatör oynadın mı?"

"Oyunu biliyorum" diyor.

"İyi. Hiç oynadın mı?"

"Başkalarının oynadığını gördüm."

"Yani hayır."

"Numara."

Ayağa kalktım, Mateo'yu bileklerinden tuttum ve onu parmaklıklara götürdüm. "Seni Gladyatör maçına davet ediyorum."

"Reddetemem, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Bir patlamadan yeni kurtulduk."

"Biraz daha acı nedir?"

Orman jimnastiği Gladyatör asırlık bir kolezyum maçı gibi çılgın değil, ama daha önce okul arkadaşlarının incindiğini gördüm. Kahretsin, bazılarının yaralanmasının sebebi benim. İki oyuncu - gladyatörler - rakiplerini devirmek için maymun barlarından birbirlerine doğru sallanırlar. Bu en barbar çocukluk oyunu, çılgın eğlence. İkimiz de oldukça uzunuz, bu yüzden parmak uçlarında gidip maymun çubuklarını tutabiliyorduk, ama ben küçük zıplayıp kendimi yukarı kaldırıyorum, sanki sınav çekiyoymuşum gibi. Mateo sıçrar ve tutunur, ancak üst vücut kuvveti sıfırdır, bu yüzden on saniye sonra tekrar ayağa kalkar. Tekrar zıplıyor ve bu sefer kendini tutuyor. Aramızdaki küçük mesafeyi kapatarak birbirimize doğru sallanırken üçten geriye saydım. Ona bir tekme attım ve o yana doğru savruldu, neredeyse düşüyordu. Bacaklarımı daha yükseğe kaldırıyorum, bacaklarımı karnına doladım. Ben onu sallarken kiskacımdan kurtulmaya çalışıyor ama zar atmıyor. Ellerim biraz ağrıyor, o yüzden gülerek bırakıp gittiğinde ben de onunla birlikte mindere düşüyorum. Paspasa vuruyorum, şoklar birbirini kovalıyor vücudumda ama acı beni öldürmüyor. Yan yanayız, ağrıyan dirseklerimize ve bacaklarımıza masaj yaparken gülüyoruz. Sırtlarımız ıslak ve kalkmaya çalışırken kaymaya devam ediyoruz. aptallar. Mateo toparlıyor ve kalkmama yardım ediyor.

"Ben kazandım, değil mi?" Diyorum.

"Bence bu bir kravat" diyor.

"Rövanş?"

"İyiym. Düşerken hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini gördüğüme oldukça eminim."

Gülüyorum. "Seninle gerçek olmama izin ver, Mateo." Açıkça onunla konuşuyor olmama rağmen adını çok söylüyorum, çünkü bu çok havalı, ciddi— *Mateo*. "Son birkaç ay acımasızdı. Hayatım her zaman alarm olmadan bile bitmiş gibi geldi. Death-Cast'in yanıldığını kanıtlayabileceğime ve bisikletimi nehre atabileceğime inandığım günler oldu. Ama şimdi korkmanın yanı sıra, asla sahip olamayacağım o kadar çok şey olduğu için kızgınım ki. Zaman . . . diğer şeyler, mesela—"

"Bugün kendini dışarı atmayacaksın, değil mi?" diye soruyor.

"Kendimden güvendeyim, söz veriyorum. Her şeyin bitmesini istemiyorum. Lütfen benden önce ölmeyeceğine söz ver. Bunu göremiyorum."

"Yalnızca aynı şeyi vaat edersen."

"Bunun için ikimiz de söz veremeyiz."

Mateo, "Öyleyse söz vermiyorum," diyor. "Benim öldüğümü görmeni istemiyorum ama senin de ölmeni izleyemem."

"İşler karıştı. Gerçekten de başka bir Decker'a son arzusunun yerine getireceğine söz vermeyen Decker olarak mı batacaksın?"

"Kendimi senin ölmeni izlemeye zorlamak yapacağım bir şey değil. sana söz veriyorum. Sen benim Son Arkadaşımsın ve bu beni mahveder."

"Ölmeyi hak etmiyorsun Mateo."

"Kimsenin ölmeyi hak ettiğini düşünmüyorum."

"Seri katiller dışında, değil mi?"

Cevap vermiyor çünkü muhtemelen cevabını beğenmeyeceğimi düşünüyor. Bir şey olursa, bu sadece benim düşüncemi daha da kanıtlıyor: Mateo ölmeyi hak etmiyor.

Bir hentbol yolumuza sekiyor ve Mateo onu yakalamak için yanımdan geçiyor. Bu adam topun peşinden koşuyor ama önce Mateo alıyor ve topu ona fırlatıyor.

"Teşekkürler" diyor adam.

Homeboy gerçekten solgun, sanki dairesini yeterince terk etmiyormuş gibi. Dışarı çıkıp oynamak için ne boktan, fırtınalı bir gün. On dokuz ya da yirmi yaşında olduğunu tahmin ediyorum ama bizim yaşımız olduğunu da göz ardı etmiyorum.

"Sorun değil," diyor Mateo.

Bisikletimi görünce arkasını dönüyor. "Güzel! Bu bir Gezi mi?"

"Bu. Off-road yarışları için aldım. Birine biniyor musun?"

"Benimki harap oldu - fren kablo su kırıldı ve koltuk kelepçesi tamamen vidalıydı. Saati sekizden fazla ödeyen bir iş bulduğumda bir tane daha alıyorum" diyor.

"Benimkini al" diyorum. Bunu yapabilirim. Beni acımasız bir yarışta ve gitmek istediğim her yerde taşıyan bisikletime yürüyorum ve bu adama doğru sürüyorum. "Cidden şanslı günündesin. Arkadaşım bunu sürmemle ilgili değilsey, böylece ona sahip olabilirsin."

"Ciddi misin?"

"Emin misin?" diye soruyor.

Başımla onayladım. "Senin," diyorum adama. "Al bakalım. Zaten yakında taşınacağım ve onu getiremeyeceğim."

Adam, geri dönüp oynaması için bağırarak arkadaşlarına hentbolu atar. Bisiklete oturur ve viteslerle oynar. "Beklemek. Bunu birinden çalmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Ve kırılmadı mı? Bu yüzden mi arkada bırakıyorsun?"

"Kırılmamış. Bak, istiyor musun istemiyor musun?"

"İyiyiz, iyiyiz. Sana bir şey ödeyebilir miyim?"

başımı sallıyorum. "İyiyiz," dedim tekrar.

Mateo adama kaskı verir ve arkadaşlarının yanına dönmeden önce kaskı takmaz. Telefonumu çıkardım ve arkadaşları hentbol oynarken, pedalların üzerinde dururken sırtı bana dönük, bisikletimi sürerken fotoğraflarını çektim. Benden biraz daha büyük, ama onlar çocuk, bu konuda benimle kavgaya etmeyin- Death-Cast uyarıları gibi şeyler hakkında endişelenmek için çok genç çocukların sağlam bir portresi. Günlerinin her zamanki gibi biteceğini biliyorlar.

"İyi hareket," diyor Mateo.

"Son bir yolculuk yaptım. hazırım." Daha fazla fotoğraf çekiyorum: devam eden hentbol maçı, Gladyatör oynadığımız maymun barları, uzun sarı kaydırak, salıncaklar. "Gel."

Az önce vazgeçtiğimi hatırlamadan önce neredeyse bisikletim için geri dönüyorum. Daha hafif hissediyorum, sanki gölgem günlük işini bırakmış, çekip gitmiş ve bir barış işareti fırlatmış gibi. Mateo beni salıncaklara kadar takip ediyor. "Buraya babanla geleceğini söylemiştin, değil mi? Bulutlara ve boklara isim vermek mi? Sallanalım."

Mateo salıncakta oturuyor, canı pahasına tutunuyor -biliyorum- birkaç adım atıyor ve bacakları bir binayı tekmelemek üzereymiş gibi öne doğru ilerliyor. Salıncakta ona katılmadan önce bir fotoğraf çektim, kollarım zincirlere dolandı ve birkaç fotoğraf çekmeyi başardım. Beni ve telefonumu riske atıyor - yine biliyorum - ama her dört bulanık çekim için iyi bir tane çekiyorum. Mateo karanlık nimbus bulutlarına dikkat çekiyor ve bu anda ölmeyi hak etmeyen biriyle yaşayabileceğime hayret ediyorum.

Yakında yine fırtına kopacak, ama şimdilik ileri geri gidiyoruz ve acaba iki Decker'ın salıncakları paylaşıp her şeyin çökeceği ve bizi öldüreceği anlamına gelip gelmediğini mi düşünüyor yoksa çok yükseğe sallanırsak

uçup uacağımızı mı düşünüyor? hayattan dyorum, ama kendimi gvnde hissediyorum.

Yavaşlıyoruz ve ona "Plütonlar beni buraya dağıtmalı" diye bağırıyorum.

"Değişim yeriniz!" Salıncak onu geriye doğru fırlatırken Mateo bağırıyor. "Bugün başka büyük değişiklikler var mı? Bariz olanın dışında?"

"Evet!"

"Ne?"

Sallanmamız durduğunda ona gülümsüyorum. "BENCEbisikletimi bıraktım." Gerçekten ne istediğini biliyorum, ama yemi yemem. Kendi başına bir hamle yapması gerekiyor, o anı ondan almıyorum, çok büyük. O dururken ben oturuyorum. "Bu parkta etten ve çalışan bir kalple son kalışım olması tuhaf."

Mateo etrafına bakınır; bu onun da son gelişi. "Ağaca dönüşen Decker'ları hiç duydun mu? Kulağa peri masalı gibi geliyor, biliyorum. Yaşayan Urn, Deckers'a küllerini küllerinden besinleri ve maddeleri emen bir ağaç tohumu içeren biyolojik olarak parçalanabilen bir semavere koyma fırsatı sunuyor, bunun fantezi olduğunu düşündüm ama hayır. Bilim."

"Belki de bir köpeğin üzerine sıacağı küllerimi yere savurmak yerine, bir ağaç gibi yaşayabilirim?"

"Evet ve diğer gençler sana kalpler oyacak ve oksijen retebilirsin. İnsanlar havayı sever" diyor Mateo.

Yağmur iseliyor, bu yüzden salıncaktan kalktım, zincir arkamda takırdadı. "Kuru bir yere gidelim, ucube."

Bir ağaç olarak geri dönmek olduğa soğuk olurdu, sanki yeniden Althea Park'ta byyormuşum gibi, bunu yüksek sesle syleyeceğimden değil çünkü, etrafta dolaşıp insanlara ağaç olmak istediğini söyleyip onlardan olmalarını bekleyemezsin. seni ciddiye almak

DAMIEN RIVAS

2:22 ğleden sonra

Death-Cast, Damien Rivas'ı bugün ölmediği için aramadı, bunun bir utanç olduğunu düşünüyor çünkü son zamanlarda hayatını yaşama biçiminden pek etkilenmedi. Damien her zaman bir adrenalin bağımlısı olmuştur. Her yaz yeni roller coaster'lar gerekli yüksekliğe ulaştı. Eczanelerden şeker ve babasının kesesinden para almak. Davut'u için Golyat olanlarla savaşıyor. Bir ete kurmak.

Kendine karşı dart oynamak pek heyecan verici değil.

Peck ile telefonda konuşmak da heyecan verici değil.

Damien, hoparlörüne yetecek kadar yüksek bir sesle, "Polisi aramak biraz orospu bokudur," dedi. "Polisi aramamı sağlamak, savunduğum her şeye aykırı."

"Biliyorum. Peck, "Polisleri yalnızca size çağrıldıklarında seversiniz," diyor.

Damien, Peck'in onu görebileceği gibi başını salladı. "Bunu kendimiz halletmeliydik."

"Haklısın," diyor Peck. "Polisler Rufus'u bile alamadılar. Muhtemelen o bir Decker olduğu için vazgeçiyorlar."

"Sana biraz adalet sağlayalım," diyor Damien. Heyecan ve amaç onun içinden geçer. Bütün yaz uçlardan uzakta yaşadı ve şimdi dünyadaki en sevdiği yere daha da yaklaşıyor.

Dart tahtasının olduğu yerde Rufus'un yüzünü hayal eder. Dart atıyor ve tam da Rufus'un gözlerinin arasından tam isabetle vuruyor.

MATEO

2:34 öğleden sonra

Yine yağmur yağıyor, mezarlıkta olduğundan daha şiddetli. Kendimi çocukken baktığım, yağmurda dövülen kuş gibi hissediyorum. Hazır olmadan yuvasını terk eden.

"İçeri girmeliyiz," diyorum.

"Üşütmekten mi korktun?"

"Yıldırım çarpmış bir istatistik olmaktan korkuyorum." Bu evcil hayvan dükkanının tentesinin altında takılıyoruz, penceredeki köpek yavruları bir sonraki hareketimizi bulmaktan bizi rahatsız ediyor. "Keşif yönünü onurlandırmak için bir fikrim var. Belki trene bir ileri bir geri gidebiliriz. Kendi şehrimde göremediğim o kadar çok şey var ki. Belki harika bir şeye rastlarız. Unut gitsin, bu aptalca."

"Bu hiç de aptalca değil. Ne hakkında konuştuğunu çok iyi biliyorum!" Rufus, yakındaki bir metro istasyonuna giden yolu açar. "Şehrimiz de devasa. Biri tüm hayatı boyunca burada yaşayabilir ve her mahalledeki her blokta asla yürüyemez. ben bir kez Lastiklerimin üzerlerinde bu karanlıkta parlayan boyanın olduğu yoğun bir bisiklet gezisinde olduğumu ve gece yarısına kadar şehri aydınlatmayı amaçladığımı hayal ettim."

Gülüyorum. "Başardın mı?" Bu rüyada gerçek bir zamana karşı yarış var.

Rufus, "Hayır, sanırım seks ya da başka bir şey hakkında rüya görmeye başladım ve bundan uyandım" diyor. Muhtemelen bakire değildir ama benim işim olmadığı için sormuyorum.

Şehir merkezine geri dönüyoruz. Kim bilir ne kadar ileri gideceğiz. Belki son durağa kadar trene bineriz, bir otobüse bineriz, onu daha da uzak bir durağa süreriz. Belki de New Jersey gibi başka bir eyalete düşeriz.

Peronda kapısı açık bir tren var ve biz de ona koşup köşede boş bir bank buluyoruz.

Rufus, "Hadi bir oyun oynayalım" diyor.

"Yine Gladyatör değil."

Rufus başını sallar. "Hayır. Olivia ile oynadığım Gezgin adlı bir oyun. Başka bir yolcu hakkında, nereye gittikleri ve kim oldukları hakkında bir hikaye uydurun." Kıpırdanıyor, vücudu benimkine yaslanıyor ve ceketinin altında bir alışveriş çantası tutan mavi tıbbi önlük giymiş bir kadını gizlice işaret ediyor. "Biraz kestirmek için eve gidiyor ve dokuz gün sonra ilk izin gününe hazırlanırken biraz pop müzik patlatıyor. Henüz bilmiyor ama en sevdiği bar tadilat nedeniyle kapalı olacak."

"Bu berbat," diyorum. Rufus bana dönüyor, bileği dönüyor, devam etmem için beni cesaretlendiriyor. "Ey. En sevdiği filmi bir kablolu yayında bulacağı ve reklam aralarında arkadaşlarına gönderdiği e-postaları alacağı eve geri dönecek." O sırtır. "Ne?"

"Akşama oldukça maceralı başladı" diyor.

"Uyuyordu."

"Böylece bütün gece parti yapacak enerjisi olacak!"

"Arkadaşlarının neler yaptığını görmek isteyeceğini düşündüm. Genellikle hayat kurtarmak ve bebek doğurmakla çok meşgul olduğu için kısa mesajları ve telefon görüşmelerini kaçırır. Buna ihtiyacı var, inan bana." Yumruktan daha büyük kulaklığı olan ve platin rengi saçla sahip bir kıza başımla selam verdim. Mavi kalemle tabletine renkli bir şeyler çiziyor. ona doğru başımla onaylıyorum. "Geçen hafta doğum günü için tableti aldı ve gerçekten oyun oynamak ve arkadaşlarıyla görüntülü sohbet etmek için istedi, ancak bu tasarım uygulamasını keşfetti ve canı sıkılınca denedi. Bu onun yeni takıntısı."

"Bunu beğendim," diyor Rufus. Tren durur ve kız resimli çantasını toplamaya uğraşır. Bir aksiyon filmi sekansı gibi, kapılar kapanırken arabadan dışarı fırlıyor. "Ve şimdi eve gidiyor ve arkadaşlarıyla görüntülü sohbete geç kalacak çünkü bu tek fikri düzeltmekle çok meşgul."

Gezgin oynamaya devam ediyoruz. Rufus, kaçtığını düşündüğü bavullu bir kıza işaret ediyor ama ben onu düzeltiyorum. Ablasıyla büyük bir kavga ettikten sonra aslında eve dönüyor.ve ilişkilerini onaracaklar. Yani, gözü olan herkes neler olduğunu görebilir. Bir başka yolcu, sıırıslıkam olmuş, araba sorunu yaşıyordu ve minibüsünü terk etmek zorunda kaldı - hayır, bekle, Mercedes'i, diye düzeltiyor Rufus, çünkü tren yolculuğu bu zengin adam için alçakgönüllü bir deneyim. Bazı NYU öğrencileri, muhtemelen oryantasyondan gelen, önlerinde bütün hayatları olan, yanlarında

şemsiyelerle trene atlarlar ve kim olacaklarını tahmin etmek için bir flaş turu oynarız: sanatçılardan oluşan bir ailede bir aile mahkemesi hakimi; trafik şakalarını takdir edecekleri Los Angeles'ta bir komedyen; birkaç yıl için büyük başarı sağlamayacak ama parlamak için zamanı olacak bir yetenek ajanı; spor yapan canavarlarla ilgili bir çocuk dizisinin senaristi; bir paraşütle atlama hocası, komik çünkü her inişte rüzgara karşı gülümsüyormuş gibi görünen bu gidon bıyığına sahip.

Gezgin'i başka biri oynuyor olsaydı, ben ve Rufus için ne tahmin ederlerdi?

Kapılar açılırken Rufus omzuma dokunarak çıkışı işaret etti. "Hey, spor salonu üyeliklerimizi kendiliğinden aldığımız durak bu değil mi?"

"Ha?"

"Evet o! Bleachers konserinde bir pislik sana çarptıktan sonra kardeş olmak istedin," dedi Rufus, kapılar kapanırken.

Bleachers konserine gitmedim ama oyunu şimdi anlıyorum. "Yanlış gece Rufus. adam bana çarptıeglenceli konser. Hey, dövme yaptırdığımız yer burası."

"Evet. Dövme sanatçısı Barclay..."

"Fırıncı," diye düzelttim. "Unutma? Tıp fakültesini bırakan dövme sanatçısı Baker mı?"

"Doğru. Baker'ı iyi bir ruh halinde yakaladık ve bize Bir Satın Al, Bir Bedava Al fırsatı verdi. Ön kolumda bisiklet lastiği var"—koluna dokunuyor—"ve sende . . ."

"Bir erkek denizati."

Rufus'un kafası çok karışık görünüyor, sanki hala aynı oyunu oynuyor muyuz diye mola verebilir. "Eee... Bana onu neden aldığını tekrar hatırlat."

"Babam erkek denizatlarına gerçekten düşkündür. Beni hayatım boyunca tek başına taşıdı, hatırladın mı? Omzumdaki denizati dövmesinin anlamını unuttuğuna inanamıyorum. Hayır, bilek. Evet, bileğimde. Bu daha havalı."

"Dövmenizin nerede olduğunu unuttuğunuza inanamıyorum."

Bir sonraki durağa geldiğimizde Rufus bizi geleceğe fırlatıyor: "Hey, normalde işe gitmek için indiğim yer burası. En azından ofisteyken ve beni inceleme için gönderdikleri dünyanın herhangi bir yerinde değil. Senin tasarladığın ve inşa ettiğin bir binada çalışıyor olmam çılgınca."

"Çok vahşi Rufus."

Denizati dövmemin olması gereken yere bakıyorum.

Gelecekte, Rufus bir seyahat blogcusu ve ben bir mimarım. Bir araya getirdiğimiz dövmelerimiz var. O kadar çok konsere gittik ki onları aklında tutamıyor. neredeyseKeşke şu anda bu kadar yaratıcı olmasaydık, çünkü bu sahte arkadaşlık anıları inanılmaz hissettiriyor. Hiç yaşamadığınız bir şeyi yeniden yaşadığınızı hayal edin.

"İzimizi bırakmalıyız," diyorum oturduğum yerden kalkarken.

"Yangın musluğuna işlemeye mi gidiyoruz?"

Kör randevu kitabını koltuğa koydum. "Bunu kimin bulacağını bilmiyorum. Ama onu burada bırakırsak birinin yapacağını bilmek harika değil mi?"

"Bu doğru. Bu birinci sınıf oturma yeri," diyor Rufus, banktan kalkarken.

Tren durur ve kapılar açılır. Hayatta kendiniz için bir gelecek hayal etmekten daha fazlası olmalı. Sadece gelecek için dilek tutamam; Onu yaratmak için risk almak zorundayım.

"Gerçekten yapmak istediğim bir şey var," diyorum.

Dışarı çıkıyoruz, dedi Rufus gülümseyerek.

Kapılar kapanmadan trenden iniyoruz, neredeyse iki kıza çarpıyoruz ve metrodan çıkıyoruz.

ZOE LANDON

2:57 öğleden sonra

Death-Cast, Zoe Landon'ı bugün öleceğini söylemek için 12:34'te aradı. Zoe yalnızdı, *bugün* NYU'da derslere başlamak için sadece sekiz gün önce New York'a taşınmıştı. Bırakın arkadaş edinmeyi, kutularını bile zar zor açtı. Ama neyse ki Son Arkadaş uygulaması bir tık uzaktaydı. İlk mesajı bu çocuğa Mateo'ya gitti, ama asla cevap vermedi. Belki öldü. Belki de mesajını görmezden geldi. Belki de Son Arkadaşını bulmuştur.

Zoe'nin sonunda yaptığı gibi.

Zoe ve Gabriella, kapılar kapanmadan hemen önce trene binerler ve bunu yapmak için iki çocuğu atlatırlar. Köşedeki sıraya koşarlar, orada oturan kağıda sarılı bir nesne gördüklerinde dururlar. dikdörtgen. Her zaman Zoe, metro girer diye bir şey-o görüyor görürse bir şey söylemek onu teşvik Bütün bu işaretler *bir şey*.

Bu kötü, dedi Zoe. "Bir sonraki durakta inmelisiniz."

Gabriella, bugün uyarıyı almadığı için korkusuz, nesneyi alıyor.

Zoe irkildi.

Gabriella, "Bu bir kitap," diyor. "Ooo! Sürpriz bir kitap!" Oturur ve kaçan bir suçlunun resmini görür. "Bu sanatı seviyorum."

Zoe onun yanına oturur. Çizimin sevimli olduğunu düşünüyor ama Gabriella'nın görüşüne saygı duyuyor.

Gabriella, Sana bir sır verme sırası bende, dedi. "Eğer istersen."

Zoe bugün tüm sırlarını Gabriella ile paylaştı. Çocukluğundaki en iyi arkadaşlarına yaptığı tüm sırları serçe serçe başka bir ruha asla söylemeyeceğine yemin eder. Konuşmak çok zor olduğu için tüm o yürek parçalayıcı olanları her zaman kendine sakladı. İkisi birlikte, sanki hayatları boyunca en iyi arkadaşlarmış gibi gülüp ağladılar. Zoe, Sırrın benimle

birlikte ölür, dedi. Gülmüyor ve Gabriella da gülmüyor ama iyi olacağını bildirmek için elini sıkıyor. İçgüdüden başka bir şeye dayanmayan bir söz. Ahirete dair kanıtları boşver.

"Bu büyük bir sır değil ama ben Batman'im... Manhattan grafiti dünyasının bir parçası," diyor Gabriella.

"Ah, beni gerçekten heyecanlandırdın Batman... Manhattan grafiti dünyasının özeti," diyor Zoe.

"Son Arkadaşlar'ı zorlayan grafiti konusunda uzmanım. Menülerde ve tren posterlerinde olduğu gibi bazı yerlerde kalemle çizeceğim ama gerçek aşkım grafiti. Son Arkadaşlar için etiketler yaptım Tanışmıştım. Yapabileceğim her yerde. Geçen hafta duvarları McDonald's, iki hastane ve bir çorba noktasının uygulamasından sevimli silüetler ile kapladım. Umarım herkes kullanır." Gabriella parmaklarını kitaba vuruyor. Zoe ilk bakışta tırnaklarının etrafındaki renklerin çok yanlış giden bir cila işi olduğunu düşündü ama artık gerçeği biliyor. "Neyse. Sanatı seviyorum ve bir posta kutusunu ya da senin adını taşıyan bir şeyi etiketleyeceğim."

"Belki Broadway şeridinde bir yerde? Adımı asla ışıklarda görmeyeceğim, ama orada olacak," diyor Zoe. Şimdi isteğini resmediyor. Kalbi düşünceyle dolu ve boş.

Yolcular gazetelerinden ve telefon oyunlarından başlarını kaldırıp Zoe'ye bakıyorlar. Birinin yüzünde kayıtsızlık, diğerinin yüzünde acıma. Bu muhteşem afro ile siyah bir kadından saf hüznün. Kadın, "Seni kaybettiğim için üzgünüm" diyor.

"Teşekkür ederim," diyor Zoe.

Kadın telefonuna döner.

Zoe, Gabriella'ya yaklaşıp. Bunu tuhaflaştırmış gibi hissediyorum, dedi, sesi öncekinden daha alçaktı.

Gabriella, "Mümkünken konuş," diyor.

Bakalım o kitap neymiş, dedi Zoe. Meraklı. "Aç onu."

Gabriella Zoe'ye kitabı verir. " *Sen* aç. Senin . . "

Zoe, "Bugün benim Son Günüm, doğum günüm değil" diyor. "Bir hediyeye ihtiyacım yok ve bir sonraki kitabı tam olarak okumayacağım. . " Zoe saatine bakar ve başı döner. o varen fazla dokuz saat kaldı - ve o *çok* yavaş bir okuyucu. "Başkasının bıraktığı bu hediye seni hediye olarak kabul et . Son Arkadaşım olduğun için teşekkürler."

Karşıdaki kadın yukarı bakıyor. Gözleri genişliyor. "Böldüğüm için üzgünüm ama Son Arkadaşlar olduğunuzu duyduğuma gerçekten çok sevindim. Bitiş Gününüzde birini bulduğunuz için mutluyum." Gabriella'yı işaret ediyor. "Ve günleri doldurmaya yardım ediyorsun. Bu güzel."

Gabriella bir kolunu Zoe'nin omzuna doladı ve onu kendine çekti. İkisi kadına teşekkür eder.

Elbette Zoe, Bitiş Günü'nde en misafirperver New Yorklularla tanışır. Birlikte açalım, dedi Gabriella, dikkatlerini kitaba vererek. Anlaşma, dedi Zoe.

Zoe, Gabriella'nın fırsat buldukça Deckers'la arkadaş olmaya devam etmesini umuyor.

Hayat tek başına yaşanmak için değildir. Bitiş Günleri de değildir.

MATEO

3:18 pm

Lidia'yı görmek büyük bir risk olacak ama ben bunu almak istiyorum.

Otobüs kalkar ve binmeden önce herkesin binmesine izin verimiz. Otobüs şoförüne bugün uyarıyı alıp almadığını soruyorum ve başını sallıyor. Bu yolculuk güvenli olmalı. Hala otobüste ölebiliriz, evet, ama otobüsün tamamen toplanıp bizi öldürmesi ve diğer herkesi ciddi şekilde yaralaması ihtimali oldukça düşük görünüyor.

Lidia'yı arayabileyim diye Rufus'un telefonunu ödünç alıyorum. Telefonumun pili bitiyor, yüzde otuza yakın ve babamın uyanması durumunda hastanenin bana ulaşabileceğinden emin olmak istiyorum. Otobüsün arkasına yakın başka bir koltuğa geçtim ve Lidia'nın numarasını çevirdim.

Lidia neredeyse anında uyanıyor ama cevap vermeden önce hâlâ bir duraksama var, tıpkı Christian'ın ölümünden sonraki haftalarda olduğu gibi. "Merhaba?"

"Merhaba" diyorum.

"Mate!"

"Üzgünüm ben-"

"Numaramı engelledin! Bunu nasıl yapacağını sana ben öğrettim!"

"Yapmak zorundaydım-"

"Bana nasıl söylemezsin?"

"BENCE-"

"Mateo, ben senin lanet olası en iyi arkadaşınım—Penny, anneni dinleme—ve sen bana öleceğini söylemiyorsun, öyle mi?"

"Ben istemedim-"

"Kapa çeneni. İyi misin? Nasılsın?"

Her zaman Lidia'nın havada atılan bir bozuk para gibi olduğunu düşünmüşümdür. Kuyruklar, çok sinirlendiğinde sanki sana sırtını dönüyormuş gibi oluyor ve kafalar seni en net gördüğü zamandır. Sanırım kafa kafaya düştük ama kim bilir.

"İyiym Lidia. Bir arkadaşımın birlikteyim. Yeni bir arkadaş," dedim.

"Bu kim? Onunla nasıl tanıştın?"

"Son Arkadaş uygulaması" diyorum. "Adı Rufus. O da bir Decker."

"Seni görmek istiyorum."

"Ben de. Bu yüzden arıyorum. Penny'yi bir yere bırakıp benimle Travel Arena'da buluşma şansınız var mı?"

"Abuelita zaten burada. Onu saatler önce aradım - çıldırıcım - işten eve geldi. Şimdi arenaya gideceğim, ama lütfen oraya sağ salım varın. Koşma. Yürümekkarşıdan karşıya geçmeniz dışında yavaşça. Kırmızı ışıktaki durmuş veya kaldırıma park etmiş olsalar bile, yalnızca sizin ışığınız olduğunda ve görünürde bir araba olmadığında karşıya geçin. Aslında, hareket etmeyin. Şu anda neredesin? Senin için geliyorum. Etrafınızdaki biri gölgeli görünmedikçe hareket etmeyin."

"Zaten Rufus'la otobüsteyim," diyorum.

"Bir otobüste iki katlı mı? Bir ölüm dileğin var mı? Mateo, bu ihtimaller çılgınca. O şey devrilebilir."

Yüzüm biraz yanıyor. "Ölüm dileğim yok," diyorum sessizce.

"Üzgünüm. kapatıyorum. Lütfen dikkatli ol. Seni bir la görmem gerek - seni görmem gerek, tamam mı?"

"Sen beni göreceksin, ben de seni göreceğim. Söz veriyorum."

"Kapatmak istemiyorum" diyor.

"Ben de değil."

Kapatmıyoruz. Muhtemelen bu zamanı hatıralar hakkında konuşmak ya da sözümü tutamazsam özür dileyecek şeyler bulmak için kullanabiliriz ve kullanmalıyız, ama hayır, Penny'nin kafasına büyük bir oyuncakla nasıl vurduğunu ve nasıl olmadığını konuşuyoruz. Küçük bir asker gibi ağlamıyor. Bence gülünecek yeni bir hatıra, eski bir hatırayı düşünmek kadar iyidir. Hatta daha iyi olabilir. Plütonlar uzanırsa diye Rufus'un telefon bataryasını öldürmek istemiyorum, bu yüzden Lidia ve ben aynı anda telefonu kapatmayı kabul ediyoruz. *Bitir'e* basmak ruh halimi bozuyor ve dünya yeniden ağırlaşıyor.

[gaga](#)

3:21

Peck çeteyi tekrar bir araya getiriyor.

İsimsiz çete.

Peck takma adını aldı çünkü yumruklarının arkasında hiçbir güç yok. Zararlıdan çok sinir bozucu, sizi gagalayan bir kuş gibi. Birinin yere serilmesini istiyorsan, üzerlerine Nakavt Kralı'nı koy. Peck, fırsat gerektirdiğinde birini ezmekte iyidir, ancak Damien ve Kendrick fazladan bir vücut olduğu için onu etrafta tutmuyor. Peck'in her şeye gücü yeten bir silaha erişimi onu değerli kılıyor.

Dolabına doğru yürüyor, Damien'ın ve Kendrick'in gözlerini sırtında hissediyor. Buradan sonra, Peck tarafından bu şekilde tasarlanmış bir Rus

yuvalama bebeği gibi. Dolabın içinde olup olmadığını merak ederek dolabı açar. Sepeti açar, Aimee'yi bir daha görememenin iyi olup olmadığını merak eder, sorumlu olduğunu öğrenirse Aimee'nin onu asla affetmeyeceğini bilir. Son kutuyu, bir ayakkabı kutusunu açar, bilmesi gerektiğini bilir. bir kere kendine saygı duy.

Peck, kendisine saygısızlık edene bu silahı boşaltarak saygı görecektir.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Damien'a sorar.

Peck Instagram'ı açar, Rufus'un profiline girer ve Aimee'den onu ne kadar özlediğini söyleyen daha fazla yorum bulamayınca sinirlenir. Hesabı tekrar tekrar yenilemeye devam ediyor.

"Bekleriz."

MATEO

3:26 öğleden sonra

Otobüs, Otuzuncu ve On İkindideki World Travel Arena'nın dışında durduğunda yağmur çiselemeye başlıyor. Otobüsten önce iniyorum ve arkamdan bir gıcırta ve "FUCK!" Rufus'un otobüsten yüz üstü düşüp beni de yanına alması diye merdivenlerin korkuluklarına tutunmak için zamanında dönüyorum. Biraz kaslı, bu yüzden ağırlık omuzlarımı ağrıttırıyor ama Rufus ikimizi de konumlandırıyor.

Rufus, "Islak zemin" diyor. "Benim hatam."

Buradaydı.

Güvende.

Birbirimizin sırtına sahibiz. Bu günü mümkün olduğunca uzatacağız, sanki yaz gündönümümüştük gibi.

Travel Arena, kubbenin kenarlarına sabitlenmiş uluslararası bayrakların yarısı kadar büyük olması dışında bana her zaman Doğa Tarihi Müzesi'ni hatırlatmıştır. Hudson Nehri birkaç blok ötede, ki bunu Rufus'a göstermiyorum. buArenanın maksimum kapasitesi üç bin kişidir; bu, Deckers, misafirleri, tedavisi olmayan hastalıkları olanlar ve bu deneyimin tadını çıkarmak isteyen herkes için mükemmelden daha fazlasıdır.

Lidia'yı beklerken biletlerimizi almaya karar veriyoruz.

Bir görevli bize yardımcı oluyor. Üç satır aciliyete göre düzenlenmiştir, örneğin, hasta olanlar ve bugün bilinmeyen bir güç tarafından ölen bizler ve sıkılmış ziyaretçiler. Diğerlerine bir bakışla çizgimizi bulmak kolay. Sağımızdaki sıra kaha-kahalar, özçekimler, mesajlaşmalarla dolu. Solumuzdaki çizgide bunlardan hiçbirisi yok. Oksijen tüpüne yaslanmış, kafasına atkı sarılı genç bir kadın var; diğerleri korkunç bir şekilde hırıltılı nefes alıyor; bazılarının şekli bozulmuş veya kötü bir şekilde yanmıştır. Hüzün beni boğuyor, sadece onlar için değil, hatta kendim için değil, güvenli hayatlarından uyanan ve önümüzdeki birkaç saat, hatta

dakikalar içinde tehlikeye atılacak olan bizim safımızdaki diğer insanlar için. Bir de gün içinde bu kadar ileri gidemeyenler var.

"Neden şansımız yok?" Rufus'a soruyorum.

"Ne şans?" Etrafına bakıyor, arenanın ve çizgilerin fotoğraflarını çekiyor.

"Başka bir şansa bir şans," diyorum. "Neden Ölüm'ün kapısını çalıp, yalvarma, takas, bilek güreşi yapamıyoruz ya da yaşamaya devam etme şansını için dik dik dik dik dik dik dik dik dik bakuyamıyoruz? Nasıl öleceğime karar verme şansını için savaşmayı bile isterdim. Ben uykumda giderdim." Ve sadece cesurca yaşadıktan sonra uyurdum, tür olarak Birinin kollarını etrafına sarmak isteyeceği, hatta belki çeneme veya omzuma sürtüneceği ve birbirimizle hayatta olduğumuz için ne kadar mutlu olduğumuzu sorgusuz sualsiz anlatacak biri.

Rufus telefonunu indirdi ve gözlerimin içine baktı. "Gerçekten bir bilek güreşi maçında Ölüm'ü yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

Güldüm ve bakışlarımı ondan kaçırdım çünkü göz teması yüzümü ısıtıyordu. Bir Uber yanaşır ve Lidia arka koltuktan fırlar. Çılgınca etrafımda beni arıyor ve bugün onun Bitiş Günü olmasa da, bir bisikletçi neredeyse ona çarptığında hala gerginim, sanki onu bayıltacak ve kendini hastanede babasıyla birlikte bulacak.

"Lidya!"

Gözleri beni bulduğunda çizgim tükeniyor. Sanki onu yıllardır görmemiş gibi heyecanımdan neredeyse tökezleyeceğim. Kollarını bana doladı ve sanki beni batan bir arabadan kendisi çıkarmış ya da düşen bir uçaktan düştükten sonra yakalamış gibi sığıttı. Bu sarılmada her şeyi söylüyor - her teşekkür, her seni seviyorum, her özür. Ona teşekkür etmek, aşkımı hissettirmek, özür dilemek ve bu alemlerin derinliklerine inen ve bu alemlerin dışında kalan her şey için sırtını sıkıyorum. Yeni doğmuş bir bebekken Penny'yi bana verdiğinden beri arkadaşlığımızın en tatlı anıydı - Lidia geri çekildi ve yüzüme sert bir tokat attı.

"Bana söylemeliydin." Lidia beni tekrar kucaklıyor.

Yanağım acıyor ama çenemi omzuna gömdüm ve bugün Penny'ye yedirdiği tarçınlı şey gibi kokuyor çünkü onu en son gördüğüm bol gömleği değiştirmede. Sarılışımızda sallanıyoruz ve Sırada Rufus'u arıyorum ve o açıkça tokat karşısında şokta. Rufus'un bunun özünde Lidia olduğunu bilmemesi garip, dediğim gibi, sürekli yazı tura atıyor. Rufus'u sadece bir günlüğüne tanıyor olmam garip.

Biliyorum, dedim Lidia'ya. "Üzgünüm biliyorsun ve ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

Sonsuza kadar benimle olman gerekiyor, diye ağlıyor Lidia. "Penny eve ilk kez aşık olduğu zaman kötü polisi oynamak için buralarda olman gerekiyor. Üniversiteye gittiğinde bana kart oyunları ve kötü TV maratonlarıyla arkadaşlık etmen gerekiyor. Penny'nin başkan olması için oy

vermek için buralarda olman gerekiyor çünkü zaten o kadar kontrol manyağı olduğunu biliyorsun ki ülkeyi yönetene kadar mutlu olmayacak. Tanrı biliyor ki, tüm dünyayı ele geçirmek için ruhunu satacak ve senin de onun Faustvari anlaşmalar yapmasını engellememe yardım etmen gerekiyor."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmediğim için başımı sallamakla iki yana sallamak arasında gidip geliyorum. "Üzgünüm."

"Bu senin hatan değil." Lidia omzumu sıkıyor.

"Belki öyledir. Belki saklanmasaydım sokak zekası falan olurdu. Kendimi suçlamak için erken amabelki de benim hatam olacak, Lidia." Bu gün, hayatta kalmak için ihtiyacım olan tüm malzemelerle ve nasıl ateş yakılacağı hakkında hiçbir fikrim olmadan vahşi doğaya atılmak gibi geldi.

Kapa çeneni, dedi Lidia. "Bu senin hatan değil. Seni hayal kırıklığına uğrattık."

"Şimdi yüzünü kapat."

Bu şimdiye kadar söylediğin en kaba şey, dedi Lidia, sanki başından beri kaba olacağıma söz vermişim gibi gülümseyerek. "Dünya şimdiye kadarki en güvenli yer değil, bunu biliyoruz çünkü Christian ve diğer herkes her gün ölüyor. Ama sana bazı risklerin buna değdiğini göstermeliydim."

Bazen hiç beklemediğiniz bir anda her şeyden çok sevdiğiniz bir çocuğunuz olur. Bu bana gösterdiği yollardan biriydi. "Bugün risk alıyorum" diyorum. "Ve seni burada istiyorum çünkü hayatında Penny ile maceraya atılmak senin için çok daha zor. Her zaman dünyayı görmek istedin ve bu yaşamda yolculuğa çıkma şansımız olmayacağından, şu anda birlikte seyahat edebildiğimiz için mutluyum." elini tutuyorum. Rufus'a doğru başımla onayladım.

Lidia, hamilelik testiyle banyosunda otururken sahip olduğu aynı gergin suratla Rufus'a döndü. Ve tıpkı o zamanki gibi, sonucu görmek için çubuğu çevirmeden önce, "Hadi şunu yapalım" diyor. Rufus'un odaklandığı elimi sıkıyor.

"Naber?" diye soruyor Rufus.

Lidia, "Açıkçası daha iyi günler," diyor. "Bu berbat bir şey. Çok üzgünüm."

"Senin hatan değil," diyor Rufus.

Lidia hala karşısında olmama şaşırılmış gibi bana bakıyor.

Çizginin önüne ulaşıyoruz. Neşeli sarı bir yelek giymiş veznedar ciddi bir şekilde gülümsüyor. "World Travel Arena'ya hoş geldiniz. Üçünüzü kaybettiğim için üzgünüm."

"Ölmüyorum," diye düzeltiyor Lidia.

"Ey. Konukların maliyeti yüz dolar olacak," diyor veznedar. Bana ve Rufus'a bakıyor. "Önerilen bağış, Deckers için bir dolar."

Arenanın uzun yıllar açık kalması umuduyla fazladan birkaç yüz dolar bağışlayarak tüm biletlerimizin parasını ödüyorum. Arenanın Deckers için sağladığı şey eşsiz görünüyor, Make-A-Moment istasyonundan çok daha iyi. Veznedar bağışımız için bize teşekkür ediyor ve buna şaşırmış görünmüyor; Katiller her zaman paralarını etrafa saçıyorlar. Rufus ve ben sarı bileklikler (sağlıklı Decker'lar için) ve Lidia turuncu bir bileklik (ziyaretçi) alıyoruz ve içeri giriyoruz.

Birbirimizden çok uzaklaşmadan yakın dururuz. Ana giriş, Deckers ve ziyaretçiler ziyaret edebileceğiniz tüm bölgeleri ve mevcut farklı tur türlerini listeleyen devasa ekrana baktıklarında biraz kalabalık: 80 Dakikada Dünya Devri, Miles of Wilds, Merkeze Yolculuk Amerika Birleşik Devletleri ve daha fazlası.

"Bir tura çıkalım mı?" diye soruyor Rufus. "Sen, Ben ve Derin Mavi Deniz dışında herhangi biri için oynuyorum."

"80 Dakikada Dünya Turu on dakika içinde başlıyor" diyorum.

Çok isterim, dedi Lidia, kolu benimkilere kilitlendi. Utanarak Rufus'a döndü. "Üzgünüm, aman tanrım, üzgünüm. Gerçekten, ikiniz ne istiyorsanız odur. Oy almıyorum. Üzgünüm."

"Sorun değil," diyorum. "Rufus, bununla rahat mısın?"

"Dünyayı dolaşıyoruz, yo."

Oda 16'yı buluyoruz ve yirmi kişiyle birlikte çift katlı bir arabaya yerleşiyoruz. Rufus ve ben sarı bileklikleri olan tek Decker'larız. Mavi bilek bantlı altı Decker var. İnternette, hala vakitleri varken gerçek ülkeleri ve şehirleri gezmeyi kendine görev edinen, tedavisi olmayan hastalıkları olan birçok Decker'ı takip ettim. Ama bunu göze alamayanlar, geri kalanımızla birlikte bir sonraki en iyi şeye razı oluyorlar.

Sürücü koridorda duruyor ve kulaklığı aracılığıyla konuşuyor.

"Tünaydın. Seksen dakika içinde dünyayı dolaşacağımız, on ver ya da al, bu harika turda bana katıldığın için teşekkür ederim. Ben Leslie ve tur rehberiniz olacağım. World Travel Arena'daki herkes adına size ve ailenize başsağlığı diliyorum. Umarım bugünkü gezimiz yüzünüzü gülümsetmeyi başarır ve harika bir deneyim bırakır.size katılan herhangi bir misafir için hafıza.

"Bir noktada herhangi bir bölgede oyalanmak isterseniz, memnuniyetle karşılanırsınız, ancak dünyayı seksen dakikadan daha kısa bir sürede bitireceksek, turun ilerlemeye devam etmesi gerektiğini lütfen unutmayın. Şimdi, lütfen herkes kemerlerinizi bağlarsa, yola çıkacağız!"

Herkes kemerlerini bağladı ve yola çıktık. Haritacı değilim, ama her koltuğun arkasındaki hedef ızgarasının (metrodaki elektronik haritalara benzeyen) coğrafi olarak doğru olmadığını biliyorum. Yine de, Lidia'nın kendi çalışmalarından öğrendiği her yer hakkında eğlenceli gerçekleri paylaşmasıyla daha da iyi hale gelen, her odada inanılmaz derecede

inandırıcı replikalarla inanılmaz bir zaman. Deckers'ı ve eğlenen misafirleri görebileceğimiz bir demiryolundan aşağı iniyoruz, hatta bazıları bize sanki burada tüm turist değilmişiz gibi el sallıyor.

Londra'da Westminster Sarayı'nı geçiyoruz, burada bir efsane orada ölmenin yasa dışı olduğunu söylüyor ama en sevdiğim kısım Big Ben'in zilini duymak, saatin ibrelerini görmek beni gerçeğe döndürse bile. Jamaika'da, yerde oturan insanlar ackee ve tuzlu balık gibi özel yemekler yerken düzinelerce büyük kelebek, Dev Kırlangıçkuyruk tarafından karşılanırsınız. Afrika'da, Malavi Gölü sakinlerinin yaşadığı dev bir akvaryum görüyoruz ve etrafta yüzen maviler ve sarılar beni o kadar büyüledi ki, yavrusunu boynundan tutup taşıyan bir dişi aslanın duvarındaki canlı yemi neredeyse kaçırıyorum. . Küba'da dominoda Kübalılara karşı yarışan konuklar görüyoruz, ve küp şeker için bir ip ve Rufus kökleri için tezahürat yapıyor. Avustralya'da her çocuk için egzotik çiçekler, uçurtma yarışları ve ücretsiz koala peluş oyuncaklar vardır. Irak'ta, ulusal kuşun sesleri, keklik kekliği, güzel ipek eşarplar ve gömlekler sunan ticaret arabalarının arkasına gizlice gizlenmiş hoparlörlerde oynuyor. Kolombiya'da, Lidia bize ülkenin bitmek bilmeyen yazını anlatıyor ve bizi meyve suyu satıcılarından bir şeyler içmeye çağırıyor. Mısır'da sadece iki piramit kopyası var ve oda kuru ısıya sahip olduğu için çalışanlar Nil Nehri marka su şişeleri sunuyor. Çin'de Lidia, burada hükümet izni olmadan reenkarnasyonun yasak olduğunu duyduğuna dair şakalar yapıyor ve ben bunu düşünmek istemiyorum bu yüzden ışıklı gökdelen kopyalarına ve masa tenisi oynayan insanlara odaklanıyorum. Güney Kore'de, sınıflarda kullanılan "robo-öğretmenler" olarak adlandırılan birkaç turuncu-sarı robot ve yüzlerini makyajlı Decker'lar görüyoruz. Porto Riko'da tramvay kırk saniye molası için duruyor. Rufus kolumdan çekiştiriyor ve beni başka bir yere yönlendiriyor, Lidia da peşinden.

"Neler oluyor?" Küçük ağaç kurbağalarının korosunu soruyorum - gerçekten burada mı yoksa sadece kayıt mı oldukları belli değil - ve vahşi yaşamın sesleri o kadar sarsıcı ki, ben sadece sirenlere ve arabaların kornasına alışkınım, çünkü insanların konuşmalarını duymak rom arabası beni rahatlatıyor.

"Seyahat etme şansın olsaydı nasıl canlandırıcı bir şey yapmak istediğinden bahsetmiştik, değil mi?" rufus diyor. "Bu turda bir şeye dikkat ediyorum ve bak." Bir tünelin yanındaki tabelayı işaret ediyor: Yağmur Ormanı Atlayışı! "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama daha önceki sahte paraşütle atlamadan daha iyi olmalı."

"Parçalamaya mı gittin?!" diye soruyor Lidia. Sesi hem sen delisin, hem de ben çok kiskancım. Mümkün olan en besleyici, abla şeklinde sahiplenicidir.

Üçümüz bej karolar boyunca, etrafa gerçek kum serpiştirerek tünele doğru yürüyoruz. Bir arena çalışanı bize El Yunque Yağmur Ormanı Odası için bir broşür veriyor ve sesli bir tur sunuyor, bunu yaparsak bölgenin daha doğal müziklerinden bazılarını kaçıracağımızı kabul ediyor. Kulaklıkları takıp havanın nemli ve sıcak olduğu tünelden geçiyoruz.

Kalın yapraklar arasından yapay bir güneş ışığı süzülürken, kalabalık ağaçlar çiseleyen yağmura dayanır. Bükülen gövdelerin etrafından dolaşp, daha fazla ağaç kurbağasının tiz vızıltılarına doğru patika yoldan çıkıyoruz. Babam bana, benim yaşımdayken arkadaşlarıyla ağaçlara nasıl tırmandığını, kurbağa yakalayıp onları evcil hayvan isteyen diğer çocuklara sattığını ve bazen de sadece düşünceleriyle oturduğunu anlattı. Ne kadar derine inersek, o kadar çok kurbağa şarkısının yerini insan sesleri ve bir şelale alır. Bir açıklıktan geçene kadar ikincisini kayıt sanıyorum ve yirmi metrelik bir uçurumdan gömleksiz Decker'lar ve cankurtaranlarla dolu bir havuza dökülen su bulana kadar. Bu, reklamı yapılan yağmur ormanı atlayışı olmalı. Düz bir zeminde kayadan kayaya atlamak gibi neden daha total bir şey olacağını düşündüm bilmiyorum.

Daha şimdiden o kadar çok şey gördüm ki, bu arenayı terk etme fikri, bu günün sonundan daha keskin, tüm hayatın boyunca görmeyi beklediğin bir rüyadan koparılma gibi. Ama rüya görmüyorum. Uyanığım ve bunun için gidiyorum.

Lidia, Rufus'a "Kızım yağmurdan nefret ediyor" diyor. "Kontrol edemediği her şeyden nefret ediyor."

"Gelecek," diyorum.

Deckers'ın atladığı uçurumun kenarına doğru yürüyoruz. Mavi bilekliği, başörtüsü ve havai fişekleri olan minyon bir kız, son saniyede tehlikeli bir şey yapar - sanki biri binadan itilmiş gibi arkasını döner ve geriye düşer. Aşağıda bir cankurtaran ıslık çalıyor ve diğerleri onun sıçradığı merkeze doğru yüzüyor. Gülerek yüzeye çıkıyor ve cankurtaranlar onu azarlıyor gibi görünüyor ama umurunda değil. Bugün gibi bir günde biri nasıl olabilir?

RUFUS

16:24

Cesur olmak için koşturduğum onca lafa rağmen bu sıçramadan emin değilim. Ailem öldüğünden beri bir kumsala adım atmadım ya da bir topluluk havuzuna girmedim. Bugün bunun gibi büyük su kütlelerine en yakın olduğum an, Aimee'nin Doğu Nehri'nde balık tuttuğu zamandı ve bu, ailemin arabasını Hudson Nehri'nde balık tutarken, iskeletlerini giysilere sararken bir kabus görmeme neden oldu. öldüler, bana *onları* nasıl terk ettiğimi hatırlattılar .

"Buraya gitmekte fayda var Mateo. Bunu kendim için veto etmem gerekecek."

Bunu da atlamalısın, dedi Lidia. "Burada gerçek bir söz hakkım olmadığını biliyorum ama veto, veto, veto, veto."

Mad, yine de sıraya girmesi için Mateo'yu destekler; Bunu onun için istiyorum. Artık vıraklayan kurbağa yok, o yüzden beni duyduğunu biliyorum. Bu çocuk değişti. Dikkatini verdiğini biliyorum, ama şuna bak - atlamak için sırada. cliff ve yüzemeyeceğine dair her şeye bahse girerim. Sanki bir hız treni için sıraya davet ediyormuş gibi bize dönüyor ve el sallıyor.

Hadi, dedi Mateo bana bakarak. "Ya da istersen Bir Anı Yarat'a geri dönüp havuzlarından birinin etrafında yüzebiliriz. Dürüst olmak gerekirse, suya geri dönersen her şey hakkında daha iyi hissedeceğini düşünüyorum. . . . Sana bir konuda koçluk yapmam garip, değil mi?"

"Biraz geri kafalı, evet," diyorum.

"Kısa keseceğim. Bu Make-A-Moment istasyonlarına ve onların sanal gerçekliklerine ihtiyacımız yok. Burada kendi anımızı yaratabiliriz."

"Bu yapay yağmur ormanında mı?" geri gülümsüyorum.

"Buranın gerçek olduğunu iddia etmedim."

Arena görevlisi Mateo'ya sıranın onun olduğunu söyler.

"Arkadaşlarımla birlikte zıplasak güzel olur mu?" diye soruyor.

"Kesinlikle" diye yanıtlıyor.

"Gitmiyorum!" diyor Lidia.

"Evet öylesin," diyor Mateo. "Yapmazsan pişman olursun."

"Seni uçurumdan aşağı itmeliyim," dedim Mateo'ya. "Ama yapmayacağım çünkü haklısın." Korkumu, özellikle cankurtaranlar ve kollukların olduğu böyle kontrollü bir ortamda üstlenebilirim.

Kimse yüzmeyi planlamamıştı, bu yüzden iç çamaşırlarımıza kadar soyunduk ve yo, Mateo'nun ne kadar sıksa olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim yoluma bakmaktan kaçınıyor - ki bunu komik buluyorum - aksine Beni baştan aşağı süzen Lidia, içinde sutyen ve kot pantolonu dışında hiçbir şey yok.

Görevliler bize teçhizatımızı veriyorlar - daha az sevimli geldiği için şamandıralara "dişli" diyorum - ve biz de takıyoruz. Görevli, rahat olduğumuzda zıplamamızı söylüyor, bu da arkamızda bir çizgi oluştuğu için çok uzun sürmemeliydi.

"Üç saymak mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Bir. 2 . . ."

Mateo'nun elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere kilitledim. Kızarmış yanaklarıyla bana döndü ve Lidia'nın elini tuttu.

"Üç."

Hepimiz ileriye ve aşağıya bakarız ve zıplarız. Mateo'yu da yanımda sürükleyerek havaya daha hızlı düşüyormuşum gibi hissediyorum. Mateo bağırdı ve suya çarpmadan önce birkaç saniye içinde ben de bağırdım ve Lidia alkışladı. Suya çarptım, Mateo hala yanımda ve sadece birkaç saniye suyun altındayız ama gözlerimi açtığımda onu orada görüyorum. Panik yapmıyor ve bu bana ailemin beni özgürlüğe hazırladıktan sonra ne kadar kararlı görüldüğünü hatırlatıyor. Lidia'nın bağlantısı kesildi; o zaten gözden uzak. Mateo ve ben, ellerimiz hala kilitliyken, cankurtaranlar yanımdayken yukarı çıkıyoruz. Gülerek Mateo'ya doğru ilerliyorum ve bana zorla kabul ettirdiği bu özgürlük için ona sarılıyorum. Sanki vaftiz edilmişim ya da bir bok gibi, daha fazla öfkeyi, üzüntüyü, suçlamayı ve hayal kırıklığını yüzeyin altına, kimin umurunda-nerede bataabilecekleri gibi.

Şelale etrafımızdaki suyu dövüyor ve bir cankurtaran bizi tepeye götürüyor.

Tepenin altındaki bir görevli bize havlu veriyor ve Mateo titreyerek kendisinininkini omuzlarına sarıyor. "Nasıl hissediyorsun?" O sorar.

"Fena değil," diyorum.

El ele tutuşmaktan ya da buna benzer bir şeyden bahsetmiyoruz, ama umarım herhangi bir şüphesi olması durumunda geldiğim yere gelir. Tepenin zirvesine çıkıyoruz, havlularla kendimizi kuruluyor, kıyafetlerimizi alıp giyiniyoruz. Mateo'yu radyodaki şarkıya eşlik ederken yakaladığım hediyeelik eşya dükkanından çıkıyoruz.

Mateo'yu "Elveda!"dan birini alırken köşeye sıkıştırıyorum. Burada sunulan kartlar. "Beni zıplattın ve şimdi sıra sende."

"Seninle atladım."

"Bahsettiğim şey değil. Benimle bu yeraltı dans kulübü yerine gel. Decker'lar dans etmek, şarkı söylemek ve rahatlamak için oraya giderler. Düşün?"

MEMUR ANDRADE

16:32

Death-Cast, Ariel Andrade'i bugün ölmediği için aramadı, ancak bir kanun memuru olduğu için, her gece saat gece yarısını vurduğunda aramayı almak en büyük korkusudur. Özellikle de ortağını iki ay önce kaybettiğinden beri. O ve Graham, işleri halletme ve baba şakalarını bira karşılığında takas etme biçimlerine göre bir polis-arkadaş filmi olabilirdi.

Graham her zaman Andrade'in aklındadır ve bugün de, erkek kardeşleri bir Decker olduğu için hareket eden hücredeki bu koruyucu çocuklarla bir istisna değildir. Birinin kardeşin olması için eşleşen DNA'ya ihtiyacın yok, Andrade bunu biliyor. Ve biri öldüğünde bir parçanızı kaybetmek için kesinlikle aynı kana ihtiyacınız yok.

Andrade, sabahın erken saatlerinde peşinden koşmayı bıraktığı Decker Rufus Emeterio'nun, eğer hala hayattaysa, sorun olacağına inanmıyor. Son saatlerini harcayacak olan Deckers'a karşı her zaman altıncı hissi olmuştur.kaos yaratmak. Graham'ın ölümünden sorumlu Decker gibi.

Graham uyarısını aldığı gün, Bitiş Gününü çalışarak geçirmekte ısrar etti. Hayat kurtarıırken ölebilseydi, son bir yatıştan daha iyi bir yoldu. Memurlar, son dört ayda yürek burkan miktarda günlük isabet ve indirmelere sahip çevrimiçi yayınlar için mücadele olan Bangers'a kaydolan bir Decker'ı takip ediyorlardı. İnsanlar her saat başında Deckers'ın kendilerini olabilecek en benzersiz şekilde öldürmelerini izliyorlar: dışarı fırlayarak. En popüler ölüm, Decker'ın ailesine bilinmeyen bir kaynaktan bazı iyi zenginlikler kazandırır, ancak çoğunlukla, izleyicileri memnun etmek için kendilerini yaratıcı bir şekilde öldürmeyen bir grup Decker'dır ve tam olarak anlamazsınız. ikinci bir atış. Graham'ın bir Decker'ın Williamsburg Köprüsü'nden motosikletini sürmesini engelleme girişimleri sadece kendini öldürdü.

Andrade o enfiye kanalının yıl sonuna kadar kapatılması için elinden gelenin en iyisini yapıyor. Bu işi bitirmeden cennette Graham'la bira paylaşamaz. Andrade, bebek bakıcılığına değil, gerçek işine odaklanmak istiyor. Bu yüzden koruyucu aileleri, hemen şu anda tahliye formlarını imzalıyor. Kesin uyarılarla evlerine gitsinler ki uyuyabilsinler.

Ve üzül.

Belki hala hayattaysa arkadaşlarını bile bulabilirler.

Öldüklerinde bir Decker'a yeterince yakınsan, uzun süre hiçbir şeye kelimeler söyleyemezsin. Ancak çok az kişi, onlar hayattayken mümkün olan her dakikayı onlarla geçirmekten pişmanlık duyar.

PATRICK "PEK" GAVIN

16:59

"Belki çoktan ölmüştür."

Peck, Rufus'un Instagram'ı için bildirimleri açtı, ancak yine de kişisel olarak kilitli kalıyor. "Hadi hadi. . ."

Peck, elbette Rufus'un ölmesini istiyor. Ama öldürücü darbeyi vurmak istiyor.

RUFUS

17:01

Clint's Graveyard için sıra, dün gece Pluto'ya döndüğüm zamanki kadar uzun değil. Bu, herkesin içeride olduğu anlamına mı geliyor yoksa zaten

gidip öldüler mi diye spekülasyon yapmaya başlamayacağım bile. Mateo için kesinlikle en büyük kulüp olmalı. Birkaç hafta daha on sekizime girmememe rağmen beni içeri alsalar iyi olur.

Lidia, "Saat beşte bir kulübe gelmek tuhaf," diyor.

Telefonum kapanıyor ve Malcolm'un ölü, çirkin profil resmini gördüğümde Aimee olduğuna güveniyorum. "Plütonlar! Kahretsin."

"Plütonlar mı?" diye soruyor Lidia.

"En iyi arkadaşları!" Mateo, diyor ki, bu benim için kim oldukları konusunda pek de yüzeysel değil, ama bu çok çılgınca olduğu için akışına bıraktım, Mateo bile benim için gözyaşı döküyor. Bahse girerim babası onu şimdi arasaydı ben de aynı şekilde olurum.

Hattan uzaklaşarak FaceTime'a cevap verdim. malcolmve Tagoe birlikteler, cevap vermeme şaşırdım doğrusu. Takım ekibinin bana vurmasını ister gibi bana gülümsüyorlar.

"ÇATI!"

"Vay canına," diyorum.

"Hayattasın!" Malcolm diyor.

"Kilitli değilsin!"

"Bizi tutamazlar," diyor Tagoe, kendisinin de görülebilmesi için uzay savaşı vererek. "Bizi görüyor musun?"

"Bütün bunları boşver. Çatı, neredesin?" Malcolm gözlerini kısıyor, kafamın ötesine bakıyor. Nerede oldukları hakkında da hiçbir fikrim yok.

"Clint's'teyim." Onlara daha iyi bir veda edebilirim. onlara sarılabılırım. "Arkadaşlar buraya gelebilir misiniz? Yakın zamanda?" Beşi geçebilmek kahrolası bir mucizeydi ama şüphesiz zaman daralıyor. Mateo, Lidia'nın elini tutuyor ve ben de en iyi arkadaşlarımı burada istiyorum. Hepsi. "Aimee'yi de alabilir misin? O pislik Peck değil. Kıcını tekrar döveceğim." Burada öğrenmem gereken bir ders varsa, yapmadım. Dostum cenazemi mahvetti ve arkadaşlarımı hapse attı, onu tekrar güverteye çıkaracağım ve bana yanıldığımı söylemeye çalışma.

Hâlâ hayatta olduğun için şanslı, dedi Malcolm. "Sen olmasaydın, gecemizi onu avlamakla geçiriyor olurduk."

Tagoe, "Clint's'ten ayrılma," diyor. "Yirmi dakikaya orada oluruz. Hapishane gibi kokuyor." Tagoe'nin artık sert bir suçlu olduğuna yemin etmesi ne tuhaf.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bir arkadaşımla buradayım. Sadeceburaya gel, tamam mı?"

Orada olsan iyi olur, Roof, dedi Malcolm.

Gerçekten ne söylediğini biliyorum. Hayatta olsam iyi olur.

Clint's Graveyard tabelasının fotoğrafını çekip Instagram'a tam renkli olarak yüklüyorum.

PATRICK "PEK" GAVIN

17:05

Yakaladım, dedi Peck yatağından atlayarak. Clint'in Mezarlığı. Dolu silahı sırt çantasına koyar. "Hızlı olmalıyız. Hadi gidelim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Son

Kimse ölmek istemiyor. Cennete gitmek isteyenler bile oraya gitmek için ölmek istemezler. Ve yine de ölüm hepimizin paylaştığı varış noktasıdır. Hiç kimse bundan kaçamadı. Ve olması gerektiği gibi, çünkü Ölüm büyük olasılıkla Yaşamın en iyi icadıdır. Life'ın değişim ajanıdır. Yeniye yer açmak için eskiyi temizler .

—Steve Jobs

MATEO

17:14

Bu günün bazı mucizeleri var.

Rufus'ta bir Son Arkadaş buldum. En iyi arkadaşlarımız Son Günümüzde bize katılıyor. Korkuları yendik. Ve şu anda çevrimiçi ortamda yüksek övgü alan Clint's Graveyard'dayız ve önümüzdeki birkaç dakika içinde güvensizliklerimin üstesinden gelirim bu benim için mükemmel bir aşama olabilir.

Gördüğüm tüm filmlerden, fedailer normalde kendi tarzlarında inatçıdırlar ve kesinlikle göz korkutucudurlar, ama burada Clint's Graveyard'da geriye doğru takılmış bir şapka takan genç bir kadın herkesi selamlıyor.

Genç kadın kimliğini soruyor. "Seni kaybettiğim için üzgünüm Mateo. Orada iyi eğlenceler, tamam mı?" Başımla onayladım. Plastik bir bağış konteynırına biraz nakit atıyorum ve Rufus'un parasını ödemesini bekliyorum. Kız onu baştan aşağı süzüyor ve yüzüm kızarıyor. Ama sonra

Rufus bana yetişti ve omzuma vurdu ve yanık farklıydı, tıpkı beni tuttuğu zamanki gibi.Travel Arena'da geri verin.

Kapının diğer tarafından müzik yükseliyor ve biz Lidia'yı bekliyoruz.

"İyisin?" diye soruyor Rufus.

"Gergin ve heyecanlı. Ağırıklı olarak gergin."

"Beni bir uçurumdan aşağı attırdığın için pişman mısın?"

"Atladığınıza pişman mısınız?"

"Numara."

"O zaman hayır."

"Orada eğlenecek misin?"

"Baskı yok" diyorum. Uçurumdan atlamakla eğlenmek arasında fark vardır. Bir uçurumdan atladığınızda, onu geri almak yok, havada durmak yok. Ancak yabancıların önünde cüretkar ve utanç verici görünen türden bir eğlence, özel bir cesaret gerektirir.

Rufus, "Baskı yok," diyor. "Pişmanlık duymadan ölmek için bu gezegende son birkaç saatimiz kaldı. Yine baskı yok."

Pişmanlık yok. O haklı.

Ben kapıyı açarken arkadaşlarım arkamda duruyor ve mümkün olan her dakikayı harcamadığım için hemen pişman olduğum bir dünyaya adım atıyor. Flaş ışıkları, yanıp sönen maviler, sarılar ve griler var. Duvarlardaki grafiti, Deckers ve arkadaşları tarafından işaretlenmişti, bazen Decker'ların geride bıraktıkları son parçaları, onları ölümsüzleştiren bir şey. Ne zaman olursa olsun, hepimizbizim sonlarımız var. Kimse devam etmiyor ama geride bıraktıklarımız bizi bir başkası için yaşıyor. Decker'lar ve arkadaşlarla dolu bu kalabalık odaya bakıyorum ve hepsi yaşıyor.

Bir el benimkine kapanıyor ve bir saatten az bir süre önce benimkini yakalayanla aynı değil; bu el tarih taşır. Vaftiz kızım doğduğunda ve Christian öldükten sonra birçok sabah ve akşam tuttuğum el. Lidia ile o dünya içinde-dünyayı gezmek inanılmazdı ve onun şu anda, satın alamadığım bir anda burada olması, her türlü moral bozukluğuna rağmen beni mutlu ediyor. Rufus yanıma gelip kolunu omzuma doladı.

"Zemin senin," diyor Rufus. "Sen oyun oynarken sahne de."

"Oraya geliyorum" diyorum. Oraya gitmeliyim.

Sahnede koltuk değnekleriyle "Can't Fight This Feeling" şarkısını söyleyen bir genç var ve Rufus'un da söyleyeceği gibi, kesinlikle onu öldürüyor. Arkasında dans eden birkaç kişi var - arkadaşlar, yabancılar, kim bilir, kimin umurunda - ve bu enerji beni yükseltiyor. Sanırım buna enerji özgürlüğü diyebilirim. Yarın beni yargılayacak kimse olmayacak. Hiç kimse ritmi olmayan topal çocuk hakkında arkadaşlarına mesaj göndermeyecek. Ve şu anda, umursamanın ne kadar aptalca olduğu yüzüme bir yumruk gibi iniyor.

Yanlış şeyleri önemsemediğim için zaman kaybettim ve eğlenceyi kaçırdım.

"Aklında bir şarkı var mı?"

"Hayır," diyorum. Sevdiğim pek çok şarkı var: Billy Joel'den "Vienna"; Elliott Smith tarafından "Yarın, Yarın". Bruce Springsteen'in "Born to Run"ı babamın favorilerinden biridir. Bütün bu şarkıların notaları var, vurma şansım yok ama beni durduran bu değil. Sadece şarkı olmak istiyorum sağ .

Çubuğun üstündeki menü bir kurukafa ve kemiklerle resmedilmiştir ve kafatasının gülümsediğini görmek çarpıcıdır. *Gülmek İçin Son Gün* , yazıyor. İçeceklerin tamamı alkolsüzdür, bu mantıklı çünkü ölmek, reşit olmayanlara alkol satmak için bir bahane değil. Birkaç yıl önce, 18 yaş ve üstü Deckers'ın içecek satın almasına izin verilip verilmeyeceği konusunda büyük bir tartışma vardı. Avukatlar alkol zehirlenmesinden ve alkollü araç kullanmaktan ölen gençlerin yüzdelerini sunduğunda, her şeyin yasal olarak olduğu gibi kalacağına karar verildi. Anladığım kadarıyla likör ve bira elde etmek hâlâ çok kolay; her zaman olmuştur, her zaman olacaktır.

"Bir şeyler içelim," diyorum.

Bir yolu temizlemeye çalışırken bize karşı dans eden yabancılarla kalabalığın yanından geçiyoruz. DJ, David adında sakallı bir adamı sahneye çağırır. David sahneye çıkıyor ve Elliott Smith'in "A Fond Farewell" şarkısını söylediğini duyuruyor; Decker mi yoksa bir arkadaş için şarkı mı söylüyor bilmiyorum ama çok güzel.

Bara ulaşıyoruz.

GrapeYard Mocktail havamda değilim. Kesinlikle Ölümün Baharı değil.

Lidia, bu yakut kırmızısı mocktail olan bir Terminatör sipariş eder. Ona hızlı bir şekilde hizmet ediyorlar. Bir yudum ekşi şeker yemiş gibi yüzünü buruşturarak bir yudum aldı. "İstiyor musun?"

"İyiym," diyorum.

Lidia, "Keşke biraz olsun buna değseydi," diyor. "Seni kaybettiğimde ayık olamam."

Rufus bir gazoz sipariş ediyor ve ben de aynısını yapıyorum.

İçkilerimizi içtikten sonra kadehimi kaldırdım. "Yapabiliyorken gülümsemek için." Gözlüklerimizi tokuşturuyoruz ve Lidia titreyen alt dudaklarını ısırırken Rufus da benim gibi gülümsüyor.

Rufus çemberimizi kesiyor ve o kadar yakın ki omzu benimkine bastırıyor. Müzik ve tezahüratlar çok yüksek olduğu için doğrudan kulağıma konuşuyor. "Bu senin gecen Mateo. Ciddi anlamda. Daha önce babana şarkı söyledin ve ben geldiğimde durdun. Kimse seni yargılamıyor. Kendini geri tutuyorsun ve bunun için gitmelisin." Şu David denen adam şarkısını bitiriyor ve herkes alkışlıyor ve bu hafif bir alkış da değil; Orada performans sergileyen bir rock efsanesi olduğunu düşünürdünüz.

"Görmek? Sadece senin eğlendiğini, yaşadığını görmek istiyorlar."

Gülümseyip kulağına eğiliyorum. "Benimle şarkı söylemek zorundasın. Şarkıyı sen seç."

Rufus başını salladı ve başı benimkine yaslandı. "Peki. 'Amerikan Pastası.' Bunu gerçekleştirebilir miyiz?"

Ben bu şarkıyı seviyorum. "Oluyor."

Rufus olarak Lidia'dan içkilerimizi izlemesini istedim ve koşarak yanına gittim. DJ ile bir istekte bulunun. Daha DJ'e varmadan Jasmine adlı bir Türk kızı Patti Smith'in "Because the Night" şarkısını söylüyor ve bu kadar küçücük bir insanın nasıl bu kadar ilgi isteyebilmesi ve bu heyecanı ateşleyebilmesi inanılmaz. Geniş bir gülümsemeye sahip esmer bir kız - ölmekte olan birinin yüzünde bulmayı beklemediğiniz bir gülümseme- bir şarkı ister ve uzaklaşır. DJ LouOw'a şarkımızı söylüyorum ve o da seçimimizi övüyor. Jasmine'in performansına biraz sallandım, uygun olduğunu hissettiğimde başımı salladım. Rufus gülümsüyor, beni izliyor ve ben utanarak susuyorum.

Omuz silkip hepsini tekrar alıyorum.

Bu sefer görünür olmayı seviyorum.

"Hayatımın zamanı, Rufus," diyorum. "İçiyorum. Şu anda."

"Ben de dostum. Last Friend üzerinden bana ulaştığınız için teşekkürler," diyor Rufus.

"Bir dolap çantasının isteyebileceği en iyi Son Arkadaş olduğun için teşekkürler."

Daha önceki esmer Becky sahneye çağrılır ve o, Otis Redding'in "Try a Little Tenderness"ı icra eder. Sırada biz varız ve sahnenin yapışkan basamaklarının yanında bekliyoruz. Becky'nin şarkısı sona ermek üzereyken, sonunda sinirlerim beni vurdu - her şeyin bir *sonraki* aşaması. Ama hiçbir şey beni DJ LouOw'un "Rufus ve Matthew sahneye" dediği ana hazırlayamaz. Evet, adımı yanlış anlıyor, saatler önce Death-Cast'tan Andrea gibifarklı bir gün olabilirdi - bugün bir ömür yaşadım ve bu an benim encore'um.

Rufus hızla merdivenleri çıkıyor ve ben de peşinden gidiyorum. Becky tatlı bir gülümsemeyle bana şans diliyor; Decker olmaması için dua ediyorum ve eğer öyleyse umarım pişmanlık duymadan geçer. "Harika iş, Becky!" diye bağıriyorum. dönmeden önce. Rufus, oldukça uzun şarkımız için iki tabureyi merkeze çekiyor. İyi arama çünkü sahnede yürürken dizlerim titriyor, gözlerimde spot ışığı ve kulaklarımda bir uğultu. Yanına oturdum ve DJ LouOw mikrofonları bize vermesi için birini gönderdi, bu da kendimi güçlü hissettiriyor, sanki ordumun kaybettiği bir savaşta Excalibur'a verilmişim gibi.

"Amerikan Pastası" çalmaya başlar ve kalabalık, sanki bizim şarkımızmış gibi, kim olduğumuzu biliyorlarmış gibi tezahürat yapar. Rufus elimi sıkıyor ve bırakıyor.

" Uzun, çok uzun zaman önce..." Rufus başlıyor, " Hala hatırlayabiliyorum.."

" Bu müzik beni nasıl da gülümsetirdi," diye katıldım. Gözlerim doluyor. Yüzüm sıcak - hayır, sıcak. Lidia'yı sallanırken buluyorum. Bir rüya bu anın yoğunluğunu yakalayamazdı.

"... Bu benim öleceğim gün olacak. ... Bu benim öleceğim gün olacak. ..."

Odadaki enerji değişir. Ne kadar karamsar olsam da sadece güvenim değil, hayır, sözlerimiz aslında Seyircideki Decker'larla bağlantı kuruyor, tenlerinin derinlerine iniyor ve ruhlarının derinliklerine iniyor, sönen bir ateş böceği gibi sönüyor ama yine de çok mevcut. Bazı Decker'lar şarkıya eşlik ediyor ve eminim burada çakmak bulundurmalarına izin verilse, onları kırbaçlardı; kimisi ağlıyor, kimisi gözleri kapalı gülümsüyor, umutla güzel anılarda kayboluyor.

Sekiz dakika boyunca Rufus ve ben dikenli bir taç, viski ve çavdar, uzayda kaybolmuş bir nesil, Şeytan'ın büyü, blues söyleyen bir kız, müziğin öldüğü gün ve çok daha fazlası hakkında şarkı söylüyoruz. Şarkı bitiyor, nefesimi tutuyorum ve herkesin kükreyen alkışlarını içime çekiyorum, aşklarını içime çekiyorum ve o selam verirken Rufus'un elini tutmak bana enerji veriyor. Onu sahne arkasına sürükledim ve perdenin arkasına geldiğimizde gözlerinin içine baktım ve sanki ne olacağını biliyormuş gibi gülümsüyordu. Ve o yanlış değil.

Öleceğimiz gün beni hayata döndüren adamı öpüyorum.

"Nihayet!" Rufus, ona nefes alma şansı verdiğimde diyor ve şimdi beni öpüyor. "Ne seni bu kadar uzun tuttu?"

"Biliyorum biliyorum. Üzgünüm. Kaybedecek zaman olmadığını biliyorum ama tahmin ettiğim kişi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Ölmenin en güzel yanı arkadaşlığıdır." Böyle sözler söyleyebileceğim birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Çok geniş ama derinden kişiseller ve bu herkesle paylaşmak istediğim özel bir şey ve sanırım hepimizin peşinden koştuğumuz duygu bu. "Ve seni hiç öpemeyecek olsam bile, sen bana her zaman istediğim hayat."

Rufus, "Sen de benimle ilgilendin," dedi. "Son birkaç aydır çok kötüyüm. Özellikle dün gece. Tüm şüphelerden ve bu kadar sinirli olmaktan nefret ediyordum. Ama sen bana şimdiye kadarki en iyi asisti yaptın ve kendimi yeniden bulmama yardım ettin. Beni daha iyi yaptın, yo."

Gözleri benden uzaklaşıp sahnenin ötesine ve seyircilere doğru kaydıığında onu tekrar öpmeye hazırım. Kolumu sıkıyor.

Rufus'un gülümsemesi daha parlak. "Plütonlar burada."

NASIL MALDONADO

17:23

Death-Cast, Howie Maldonado'yu bugün öleceğini söylemek için 02:37'de aradı.

2,3 milyon Twitter takipçisi en zor olanı alıyor.

Howie, günün büyük bir bölümünde, kapısının önünde silahlı bir güvenlik görevlisiyle birlikte otel odasında kaldı; Şöhret ona bu hayatı verdi, ama onu hayatta tutamayacak. Otel odasına girmesine izin verilen tek kişi, vasiyetname hazırlaması gereken avukatları ve Howie'nin tekmelemeden önce bir sonraki sözleşmesini imzalaması gereken edebi temsilcisiydi. Yazmadığı bir kitabın ondan daha fazla geleceği olması ne tuhaf. Howie, okuldaki popülaritesi Howie'nin başarısına bağlı olan küçük kuzeni, daha fazla avukat ve ailesinden gelen telefonları yanıtladı.

Howie'nin ebeveynleri, Howie'nin kariyeri başladıktan sonra geri taşındıkları Porto Riko'da yaşıyor. Howie umutsuzca onların şu anda yaşadığı Los Angeles'ta kalmalarını istedi. her faturayı ve savurganlığı halletmek için, ancak ebeveynlerinin ilk tanıştıkları yer olan San Juan'a olan sevgisi çok büyüktü. Howie, açıkça harap olmasına rağmen, ebeveynlerinin onsuz iyi olacağı gerçeğinden rahatsız olmaktan kendini alamaz. Hayranlar gibi onsuz yaşamaya, hayatını uzaktan izlemeye çoktan alıştılar.

Yabancılar gibi.

Howie şu anda daha fazla yabancıyla birlikte bir arabada. Son bir röportaj için *Infinite Weekly*'den iki kadın. Bunu sadece hayranları için yapıyor. Howie, on yıl daha yaşayabileceğini ve kendisi hakkında paylaştığı her şeyin asla yeterli olmayacağını biliyor. Reklamcılarının ve yöneticilerinin dediği gibi, "içerik" için açlar. Her saç kesimi. Her yeni dergi kapağı. Her tweet, ne kadar yazım hatası olursa olsun.

Howie'nin dün gece attığı tweet, akşam yemeğinin bir resmiydi.

Zaten son bir tweet gönderdi: *Bu hayat için teşekkür ederim*. Kendi çektiği, gülümsediği bir fotoğraf ektedir.

"Kimi görmeye gidiyorsun?" yaşlı kadın sorar. Sandy, inanıyor. Evet, Sandy. Sally ilk yayıncısı gibi değil. Kumlu.

"Bu röportajın bir parçası mı?" Howie sorar. Bu parçaları ne zaman yapsa, yanıtları sıfır odak gerektiriyor, bu yüzden normalde telefonuna atlıyor ve Twitter ve Instagram'da geziniyor. Ancak, Scorpius Hawthorne serisinin yazarından gelen mesajlar da dahil olmak üzere, aşk patlamasına ayak uydurmak, normalden on kat daha imkansız.

Olabilir, dedi Sandy. Kayıt cihazını kaldırıyor. "Senin araman."

Howie, reklamcısının burada olup, bu soruyu kendisinin kapatmasını diliyor, ama ona büyük bir çek yazdı, otel odasına gönderdi ve onu sanki bir zombi bulaşmış gibi ondan uzak durmaya teşvik etti. virüs.

"Geç," diyor Howie. Arkansas'tan onu son bir kez görmek için gelen çocukluk arkadaşı ve ilk aşkı Lena'yı görmek için yolda olması kimseyi ilgilendirmez. Spot ışığında yaşamasaydı bir arkadaştan fazlası olabilecek

kız. Bir zamanlar o kadar çok özlediği kızı şehrin her yerine yazardı, ankesörlü telefonlarda ve sehpalarda olduğu gibi, adını asla imzalamazdı. Kocasının ona sunduğu sessiz hayatı seven kız.

Çok iyi, dedi Sandy. "En gurur duyduğunuz başarınız nedir?"

"Benim sanatım," diyor Howie, göz devirmesine karşı direnerek. Diğer kadın, Delilah, saçmalıklarının ötesini görüyormuş gibi ona bakıyor. Kuzey ışıklarını andıran güzel saçları ve Scorpius Hawthorne benzeri bir yarayı kapatan alnındaki taze bandajla dikkati dağıtmakla meşgul olmasaydı Howie'nin gözünü korkuturdu.

"Draconian Marsh rolü olmasaydı nerede olurdun sanıyorsun?" diye soruyor.

"Kelimenin tam anlamıyla? Ailemle birlikte San Juan'a döndüm. profesyonelce. . . Kim söyleyebilir."

"Daha iyi soru," diye konuşuyor Delilah. Sandy sinirlenir ve Delilah onun yerine konuşur. "Neye pişmansın?"

Afedersiniz, dedi Sandy. "Onu kovuyorum ve bir sonraki kırmızı ışıktaki çıkıyor."

Howie dikkatini Delilah'a çevirir. "Yaptığım şeyi seviyorum. Ancak bir Twitter hesabının sesinin ve bir franchise için şeytani yüzün ötesinde kim olduğumu bilmiyorum."

"Farklı olarak ne yapmak isterdin?" diye soruyor Delilah.

"Muhtemelen o boktan üniversite yemi filmini yapmazdım." Howie gülümsüyor, hayatındaki son gününde kendi mizahına şaşıyor. "Sadece benim için çok şey ifade eden şeyi yapardım. Scorpius filmleri gibi. Bu uyarılama türünün tek örneği idi. Ama bu serveti benim için çok şey ifade eden insanlarla vakit geçirmek için kullanmalıydım. Aile ve arkadaşlar. Kendimi yeniden icat etmeye kapıldım, böylece farklı roller üstlenebilirdim ve kötü büyücü çocuğu olmam. Tanrı aşkına, yazmadığım başka bir kitap için bir yayıncıyla buluşmak için şehirdeyim."

Delilah, Howie'nin patronuyla arasında oturan imzasız kitabının kopyasına bakıyor.

Eski patron. Belli değil.

"Seni ne mutlu ederdi?" diye soruyor Delilah.

Aşk, hemen akla gelir ve onu açık tahminlerle bir günde bir şimşek gibi şaşırtır. Howie kendini hiç yalnız hissetmedi çünkü her an internete girip kendini mesajlarla dolu bulabilirdi. Ancak milyonlarca kişinin sevgisi ve o özel kişiden gelen yakınlık tamamen farklı canavarlardır.

Howie, hayatından diğer mağlup Decker'ların yaptığı gibi çoktan bitmiş gibi bahsetmeden, "Hayatım iki ucu keskin bir kılıç," diyor. "Hayatım olduğu kadar hızlı hareket ettiği için bulunduğum yerdeyim. O konseri almasaydım, belki beni seven birine aşık olurdum. Belki gerçek bir oğul olurdum ve banka hesabı olmanın yeterli olduğunu düşünen biri değildim. Annem

tercüme etmeden büyükannemle konuşabilmek için İspanyolca öğrenmek için zaman ayırabilirdim.”

“Başarılı olmasaydınız ve bunun yerine tüm bunlara sahip olsaydınız, bu sizin için yeterli olur muydu?” diye soruyor Delilah. Koltuğunun kenarında oturuyor. Sandy de yatırım yaptı.

"Bence de-"

Delilah ve Sandy'nin gözleri büyürken Howie susuyor.

Araba sarsılıyor ve Howie gözlerini kapıyor, göğsünde derin bir çöküş, her hız trenine binişinde olduğu gibi, gitgide yükseliyor, dönüşü olmayan bir noktayı geçiyor ve inanılmaz bir hızla düşüyor. Howie'nin güvende olmadığını bilmesi dışında.

İSİMSİZ ÇETE

17:36

Death-Cast bugün bu çeteyi aramadı ve onlar hayattayken hayatları bitmeyecekmiş gibi yaşıyorlar. Sanki hız yapan arabalara karşı yenilmezler ve kanunlarca dokunulmazlarmış gibi, trafiğe aldırmadan sokaklarda koşuyorlar. İki çocuk, bir araba diğerine çarptığında ve duvara çarpıncaya kadar kontrolden çıktığında gülerler. Üçüncüsü, hedefine ulaşmaya ve tabancayı sırt çantasından çıkarmaya odaklanmış durumda.

DELİLA GRİ

17:37

Delilah hala hayatta. Öyle olmadığını anlamak için Howie'nin nabzını ölçmesine gerek yok. Kafasının güçlendirilmiş pencereye nasıl çarptığını gördü, sonsuza kadar onunla kalacak olan mide bulandırıcı çatlağı duydu...

Kalp atışı çılgınca atıyor. Aynı gün, bugün öleceğini bildiren bir telefon aldığı anda, Delilah sadece bir kitapçının patlamasından değil, aynı zamanda sokakta koşan üç çocuğun neden olduğu bir trafik kazasından da sağ kurtulmuştur.

Ölüm onu istiyorsa, Ölüm'ün iki kurşun hakkı vardı.

Delilah ve Ölüm bugün buluşmayacak.

RUFUS

17:39

Mateo'nun elini tutmaya devam etmek istiyorum ama halkıma sarılmalıyım. Kalabalığın arasından geçiyorum, Plutos'a ulaşmak için Deckers'ı ve diğerlerini kenara itiyorum. Hepimiz kendimize *Duraklat'a*

bastık ve yeşil ışıktaki hareket eden dört araba gibi aynı anda *Oynat'a* bastık. Grup kucaklaşması, dört Plüton'un Plüton Güneş Sistemi'nde bir araya gelmesi, kendi lanet cenazemden bu yana on beş saatten fazladır istediğim bir kucaklama.

"Sizi seviyorum çocuklar" diyorum. Kimse homo şakalarını kırmaz. Bunu geçtik. Burada olmamalılar ama risk almak bugün oyunun adı ve ben onu oynuyorum. "Hapishane gibi kokmuyorsun Tagoe."

Tagoe, "Yeni mürekkebimi görmelisin," diyor. "Bir bok gördük."

Malcolm, "Bir bok görmedik" diyor.

"Siz bir bok değilsiniz," diyorum.

Aimee, "Ev hapsi bile yok," diyor. "Lanet olası utanç."

Ayrılıyorz ama sanki kalabalık bizi birbirimize sıkıştırmaya zorluyormuş gibi gerçekten yakın duruyoruz. Hepsi bana bakıyor. Tagoe beni evcilleştirmek istiyor gibi görünüyor. Malcolm bir hayalet görmüş gibi görünüyor. Aimee bir kez daha sarılmak istiyor gibi görünüyor. Tagoe'nin bana köpekmişim gibi davranmasına ya da "Boo!" diye bağırmasına izin vermiyorum. Malcolm'da, ama Aimee'ye taşıyorum ve cehenneme sarılıyorum.

"Benim hatam, Ames," diyorum. Yüzünü görene kadar üzgün olduğumu bilmiyordum. "Seni bu şekilde kapatmamalıydım. Lanet olası bir Bitiş Gününde değil."

Ben de üzgünüm, dedi Aimee. "Benim için önemli olan tek bir taraf var ve ikisini birden oynamaya çalıştığım için üzgünüm. Neredeyse olması gerektiği kadar zamanımız olmadı ama sen her zaman daha önemli olacaksın. Sonra bile . . ."

"Bunu söylediğin için teşekkürler," diyorum.

Aimee, "Bu kadar açık bir şey söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm," diyor.

"Hepimiz iyiyiz" diyorum.

Mateo'nun hayatını yaşamasına yardım ettiğimi biliyorum ama o benimkini yeniden şekillendirmeme yardım etti. Yaptığım aptalca hata için değil, şu an olduğum kişi olarak hatırlanmak istiyorum. Dönüyorum ve Mateo ile Lidia omuz omuza duruyorlar. Onu dirseğiyle kenara çekiyorum.

"Bu benim Son Arkadaşım Mateo," diyorum. "Ve bu onun bir numarası, Lidia."

Plutos, Mateo ve Lidia ile el sıkışır. Güneş sistemleri çarpışıyor.

"Korktun mu?" Aimee ikimize de soruyor.

Mateo'nun elini tutup başımı salladım. "Maç sona erecek, ama önce biz kazandık."

Oğlumuza baktığın için teşekkürler, dedi Malcolm.

Tagoe, "İkiniz de fahri Plutosunuz," diyor. Malcolm ve Aimee'ye döner. "Rozetler yaptırmalıyız."

Plutos'a Bitiş Günümü tek tek anlatıyorum ve onları rengin Instagram'a nasıl ulaştığını anlatıyorum.

Sia'nın "Elastik Kalp"i sona eriyor. "Orada olmalıyız. Sağ?" diyor Aimee, dans pistine doğru başını sallayarak.

"Bunu yapalım."

Mateo benden önce söylüyor.

MATEO

17:48

Chris adında genç bir siyah adam sahneye çıkarken Rufus'un elini tutup onu dans pistine sürükledim. Chris, "The End" adlı orijinal bir şarkıyı seslendirmek üzere olduğunu söylüyor. Son vedalar, uyanmak istediğimiz kabuslar ve kaçınılmaz Ölüm sıkışması hakkında rap yapıyor. Burada Rufus ve en sevdiğimiz insanlarla birlikte olmasaydım, bunalıma girerdim. Ama bunun yerine hepimiz dans ediyoruz, asla yapacağımı düşünmediğim bir şey daha - sadece dans etmek değil, yaşamam için bana meydan okuyan biriyle dans etmek.

Vuruş içimden atıyor ve ben diğerlerinin liderliğini takip ederek başımı ve omuzlarımı sektiriyorum. Rufus, beni etkilemek ya da güldürmek için Harlem Shake ile alay ediyor ve her iki durumda da işe yarıyor, çünkü esas olarak kendine güveni parlıyor ve takdire şayan. Aramızdaki mesafeyi kapatıyoruz, ellerimiz hâlâ çok yanlarımızda ya da havada ama birbirimize karşı dans ediyoruz. Her zaman senkronize değil, ama kim umursar. Daha fazla insan dans pistini doldururken birbirimize baskı yapmaya devam ediyoruz. Dün Mateo bunu klostrofobik bulurdu, ama şimdi? Beni asla hareket ettirme.

Şarkı değişiyor ve şimdi süper hızlı, ama Rufus beni durduruyor ve elini kalçama koyuyor. "Benimle dans et."

Zaten dans ettiğimizi sanıyordum. "Yanlış mı yapıyorum?"

"Sen müthişsin. Yavaş bir dans demek istedim."

Vuruş sadece arttı, ama ellerimizi birbirimizin omuzlarına ve beline koyuyoruz; İlk defa birine böyle dokunduğumda parmaklarım ona biraz batıyor. Ağırdan alıyoruz ve bugün yaşadığım tüm yolların dışında, Rufus ile göz temasını sürdürmek gerçekten zor; kolayca şimdiye kadar yaşadığım en yoğun yakınlık haline geldi. Kulağıma doğru eğilip beni bakışlarından kurtulduğum için rahatladığım ama aynı zamanda yeterince iyiymişim gibi gözlerini ve bana bakışını da özlediğim bu garip evreye soktu ve Rufus, "Ben keşke daha fazla zamanımız olsaydı. . . Boş sokaklarda bisiklet sürmek ve bir atari salonunda yüz dolar harcamak ve sizi en sevdiğim kar konileriyle tanıştırmak için Staten Island feribotuna binmek istiyorum."

kulağına eğiliyorum. "Jones Sahili'ne gitmek ve seninle dalgalarda yarışmak ve arkadaşlarımızla yağmurda oynamak istiyorum. Ama ben de kötü filmler izlerken saçma sapan şeylerden konuştuğumuz sessiz geceler istiyorum." Aslında paylaştığımız küçük zaman penceresinden daha uzun bir geçmişe sahip olmamızı istiyorum.daha da uzun bir geleceği var ama odadaki ölmekte olan fil beni eziyor. Alnımı alnına yasladım, ikimiz de terliyorduk. "Lidia ile konuşmam gerek." Kalabalığın arasından sıyrılmadan önce Rufus'u tekrar öpüyorum. Elimi arkadan tutuyor, temizlediğim patikada beni takip ediyor.

Rufus bırakırken Lidia bizim el ele tutuştüğümüzü gördü ve ben de onunkini elime alıp onu biraz daha sessiz olan banyolara doğru yönlendirdim. "Bana tokat atma," dedim, "ama açıkçası ben Rufus'tan hoşlanıyorum ve o da benden hoşlanıyor ve sana Rufus gibi birinin sevebileceğim biri olduğunu asla söylemediğim için özür dilerim. Kendimi kabul etmek için daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum, bilirsin, gerçekten çirkin ya da yanlış bir şey görmemiş olmama rağmen. Sanırım bir nedenden dolayı bekliyordum - herhangi bir beyana eşlik edecek güzel ve harika bir şey. Bu Rufus."

Lidia elini kaldırır. "Hala seni tokatlamak istiyorum Mateo Torrez." Onun yerine kollarını bana doladı. "Bu Rufus karakterini tanımıyorum ve bir gün sonra onu ne kadar iyi tanıdığınızdan emin değilim ama-"

"Geçmiş hakkında her ayrıntıyı bilmiyorum. Ama bir günde ondan aldığım şey, hak ettiğimi hissettiğimden daha fazlası. Bunun mantıklı olup olmadığını bilmiyorum."

"Sensiz ne yapacağım?"

Öldüğümü kimsenin bilmesini istemememin sebebi bu dolu soruydu. Cevaplayamadığım sorular var. Bensiz nasıl hayatta kalacağını sana söyleyemem. Sana benim için nasıl yas tutacağını söyleyemem. seni ikna edemem.Ölümümün yıl dönümünü unutursan ya da beni düşünmeden günlerin, haftaların ya da ayların geçtiğini fark edersen kendini suçlu hisset.

Sadece yaşamamı istiyorum.

Duvarda, çoğu kurumuş, lastik kordonlardan sarkan birçok renkte kalemler var. İşe yarayan koyu turuncu bir işaret buluyorum ve parmak uçlarımda yazdığım bu boş alana ulaşıyorum: *MATEO BURADAYDI VE LIDIA HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ YANINDAYDI.*

Lidia'ya sarıldım. "Bana iyi olacağına söz ver."

"Büyük bir yalan olur."

"Lütfen bana yalan söyle" diyorum. "Hadi, bana hareket etmeye devam edeceğini söyle. Penny'nin sana yüzde yüz ihtiyacı var ve benim de geleceğin küresel lideriyle ilgilenecek kadar güçlü olacağını bilmem gerekiyor."

"Lanet olsun, yapamam..."

"Bir şeyler ters gidiyor," diyorum. Kalbim çarpıyor. Aimee, Rufus ve Plutos ve onun için bağırان üç adam arasında duruyor. Lidia, ben buna kapılmadan önce hayatımı kurtarmak için beni biraz geriye çekmeye çalışıyormuş gibi elimi tuttu. Ölmemi izlemek zorunda kalacağından korkuyor ve ben de öyle. Yüzü yara bere içinde olan daha kısa boylu adam silahını çıkardı - kim Rufus'u böyle öldürmek isteyebilir ki?

Atladığı adam.

Herkes kulüpteki silahı ve kargaşayı fark eder. Rufus'a doğru koşuyorum, koşarken misafirler bana saldırıyor kapı için. Yere yığıldım ve insanlar üzerime bastı ve bu şekilde öleceğim, Rufus vurularak öldürülmeden bir dakika önce, hatta belki aynı anda. Lidia herkese durup geri çekilmeleri için bağırıyor ve kalkmama yardım ediyor. Henüz silah sesi yok ama herkes çemberden uzaklaşıyor. Bu izdihamı aşmak imkansız ve ben Rufus'a ulaşamıyorum ve o hala hayattayken ona bir daha dokunamayacağım.

RUFUS

17:59

Onu buraya onun getirdiğini düşünerek Aimee'ye ulaşmak istiyorum ama o benimle onun silahı arasında duruyor. Bugün ölmeyeceğini biliyorum ama bu onu kurşun geçirmez yapmaz. Peck'in beni burada, adamları ve silahıyla nasıl bulacağını bilmiyorum ama benim için bu kadar.

aptal olamam. Ben bir kahraman olamam.

Bununla barışmak istemiyorum - belki Mateo ile tanışmadan ve Plutos'umu geri almadan önce bana silah doğrultmuş olsaydım, evet, her neyse, tetiği çek. Ama hayatım oyununu hızlandırıyor.

"Artık boş konuşmuyorsun, ha?" diye soruyor. Eli titriyor.

"Bunu yapma. *Lütfen* ." Aimee başını sallar. "Bu senin de hayatını sona erdirecek."

"Onun için yalvarıyorsun, değil mi? Sen benim umrumda değilsin."

"Bunu yaparsan seni asla umursamıyorum."

Bunu onu sakinleştirmek için söylemese iyi olur çünkü gerçekten birlikte kalırlarsa bu ikisinin peşini bırakmayacağım. Bir saniyeliğine Malcolm'un arkasına saklanıp Peck'e doğru atılmak için şansımı denemek istiyorum ama bu beni fazla uzağa götürmez.

Mateo.

Peck'in arkasından geliyor ve Peck'in gördüğü gibi ona başımı sallıyorum. Peck dönüyor ve ben ona koşuyorum çünkü Mateo'nun hayatı tehdit altında. Mateo, Peck'in suratına yumruk atıyor ki bu inanılmaz bir şey ve bu Peck'i yere ya da onun gibi bir şeye göndermiyor, ama şimdi bir şansımız var. Peck'in kankası Mateo'ya sallanıyor ve başını omuzlarından

sallamak üzere, ama sanki onu tanımış gibi son saniyede geri çekildi - bilmiyorum ama Mateo sonunda geri adım attı. Peck Mateo'ya doğru atıldı ve ben ona saldırdım, ama Malcolm beni dövdü, Peck'e ve oğluna bir tren gibi koştu, silah düşerken onları havada taşıdı ve onları duvara çarptı.

Silah patlamaz, hepimiz iyiyiz.

Peck'in diğer oğlu silahı almaya gidiyor ve ben de o silahı almaya giderken suratına tekme atıyorum ve Tagoe onun üzerine atlıyor. Silahı alıyorum. Peck'i sonsuza kadar bitirmeye ve Aimee'yi ondan korumayı deneyebilirim. Malcolm uzaklaşırken silahı ona doğrulttum. Mateo, benden kaçtıktan sonra ona yetiştiğimde yaptığı gibi bana bakıyor. Sanki tehlikeliymişim gibi.

Silahı boşaltırım.

Tüm mermiler duvara doğru yolunu buluyor.

Mateo'yu alıyorum ve uçuyoruz çünkü Peck ve adamları öldürmek için buradalar ve boyunlarımızda bir bıçak ya da kafalarımızda kurşun bulma olasılığı en yüksek olan biziz.

Bu gün beni vedalar üzerine kirletiyor.

DALMA GENÇ

18:20

Death-Cast, Dalma Young'ı bugün ölmüyor diye aramadı, ama öyle olsaydı, günü üvey kız kardeşiyle ve hatta belki bir Son Arkadaşıyla geçirecekti; sonuçta uygulamayı o yarattı.

Benim için çalışmak istemediğine söz veriyorum, dedi Dalma, caddeyi geçerken üvey kız kardeşinin koluna kenetlenmişti. "Benim için çalışmak istemiyorum. Bu iş öyle bir iş haline geldi ki."

"Ama bu staj çok aptalca," diyor Dahlia. "Teknolojide bu kadar çok çalışacaksam, şu anda aldığımın üç katını da alabilirim." Dahlia, New York'taki en sabırsız yirmi yaşındaki çocuktur. Yavaşlamayı reddediyor ve hayatının bir aşamasından diğerine geçmeye her zaman hazır. Son kız arkadaşıyla çıkmaya başladığında, bir hafta içinde evlenmeyi büyüttü. Ve şimdi teknik stajını Son Arkadaş işine dönüştürmek istiyor. "Her neyse. Görüşmeler nasıl geçti? Mark Zuckerberg ile tanıştınız mı?"

Dalma, "Toplantılar gerçekten iyi gitti" diyor. "Twitter özelliği önümüzdeki ay en kısa sürede başlatabilir. Facebook'un biraz daha zamana ihtiyacı olabilir."

Dalma, hem Twitter hem de Facebook'tan geliştiricilerle şehirde buluşuyor. Bu sabah, ilgili kullanıcıların son tweet'lerini/durumlarını hazırlamalarına izin verecek yeni bir Son Mesaj özelliği sundu, böylece çevrimiçi mirasları, örneğin popüler bir film veya bir başkasının köpeğinin viral videosu hakkındaki düşüncelerinden daha anlamlı olacak.

“Son Mesajın ne olurdu sence?” diye soruyor Dahlia. “Muhtemelen o *Moulin Rouge* ile gideceğim! Dünyadaki en büyük şeyin sevmek ve karşılığında sevilmek ve ne olursa olsun yadda blah olduğu hakkında alıntı.”

Dalma, "Evet, bu alıntı konusunda gerçekten tutkulu görünüyorsun, kardeşim," diyor.

Dalma elbette bu soruyu düşündü. Son Arkadaş, prototip aşamasından bu yana son iki yılda inanılmaz bir kaynak oldu, ancak geçen yaz on bir Son Arkadaş seri cinayetinden sonsuza dek dehşete düşecek. Uygulamayı satmaya, ellerindeki kanı yıkamaya cazip geldi. Ancak uygulamanın iyi sonuç verdiği pek çok örnek oldu; bu öğleden sonra trende iki genç kadın arasındaki konuşmaya kulak misafiri olduğunda, biri o kadar minnettar olduğunu söylediğinde birbirlerine gülümseyerek kulak misafiri oldular. Son Arkadaş ve diğerini öğrenmek hareketi o kadar çok seviyor ki, uygulamayı tanıtmak için şehri grafiti ile etiketliyor.

Onun uygulaması.

Dalma cevap veremeden iki genç erkek onun yanından koşar. Biri dalgali kesimli, kahverengi tenli, kendisinininkinden daha açık tonlarda, diğeri ise gözlüklü, daha dolgun kahverengi saçlı ve Dahlia'nınki gibi açık ten rengi tenli. İlk genç geziye çıkar, diğeri ona yardım eder ve kim bilir nerede tekrar yola çıkarlar. Acaba ortak bir anneleri olan üvey kardeşler mi diye merak ediyor. Belki de ömür boyu süren arkadaşlardır ve sürekli olarak iyiye gitmezler ve sürekli birbirlerini yükseltirler.

Belki yeni tanışmışlardır.

Dalma gençlerin kaçışını izliyor. “Son Mesajım, insanlarınızı bulmak olacaktır. Ve her güne bir ömür gibi davranmak.”

MATEO

18:24

Açıktayız, bir duvara batıyoruz, daha önce Lidia'dan kaçtıktan sonra yıkılırken olduğu gibi. İnsanların Rufus'u avlayabileceği bir yerde değil, kilitli bir oda gibi güvenli bir yerde olmak istiyorum. Rufus elimi tutuyor ve kolunu omuzlarıma sararak beni kendine yakın tutuyor.

Rufus, "Peck'i delmek için aksesuarlar" diyor.

"İlk defa birine vuruyorum," diyorum. Hâlâ ilklerimin şokundayım - topluluk içinde şarkı söylemek, Rufus'u öpmek, dans etmek, birini yumruklamak, bu kadar yakından gelen kurşunları duymak.

Rufus, “Gerçekten de insanları silahla yumruklamamalısınız” diyor. "Kendini öldürtebilirdin."

Sokağa bakıyorum, hala nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. "Hayatını nasıl kurtardığını mı eleştiriyorsun?"

“Arkamı dönebilirdim ve sen ölmüş olurdun. Ben buna sahip değilim.”

Hiçbir pişmanlığım yok. zamanda geriye gidip kendimi hayal ediyorum biraz daha yavaş olmak, belki tökezlemek ve değerli zamanını kaybetmek ve değerli arkadaşımı kurşunlar gibi kaybetmek güzel kalbini paramparça etmek.

Neredeyse Rufus'u kaybediyordum. Altı saatten az bir süremiz kaldı ve o önce giderse, kafasının kesme tahtasında olduğunun gayet iyi farkında olan bir zombi olacağım. Onunla sabahın üçü civarında tanıştığım Rufus'la olan bağlantım beklediğim gibi değildi.

Bu gün hayal edilemez derecede ödüllendirici ve hala çok, çok imkansız.

Yorgunum ve orada durmak yok. Sonunda ağlıyorum çünkü daha fazla sabah istiyorum.

"Herkesi özlüyorum" diyorum. "Lidya. Plütonlar."

Ben de, dedi Rufus. "Ama hayatlarını tekrar riske edemeyiz."

Başımla onayladım. "Her şeyin gerilimi beni öldürüyor. Burada olmayı kaldıramıyorum." Göğsüm dar. Sonunda yaptığım gibi korkusuzca yaşamakla, yaşarken korkacak bir şeyin olduğunu bilmek arasında büyük bir fark var. "Eve gitmek istersem benden nefret edecek misin? Her şeyin güvende olduğu yatağında dinlenmek istiyorum ve benimle gelmeni istiyorum, ama bu sefer içeride. Hayatımı orada saklanarak geçirdiğimi biliyorum ama ben de yaşamak için elimden geleni yaptım ve burayı sizinle paylaşmak istiyorum."

Rufus elimi sıkıyor. "Beni eve götür Mateo."

PLÜTONLAR

18:33

Onlar bugün ölmüyorlar çünkü Ölüm-Cast bu üç Plutos çağırmadı, ama dördüncü *yaptılar* uyarıyı almak ve bu sadece yıkıcı olarak bu. Plütonlar, en yakın arkadaşları Rufus'un kendisine silah çekilirken ölümüne tanık oldular. Rufus'un Son Arkadaşı bir anda bir süper kahraman gibi ortaya çıktı ve Peck'in suratına yumruk atarak Rufus'un hayatını kurtardı - en azından bir süre daha. Plütonlar, Rufus'un o gün hayatta kalamayacağını biliyorlar, ancak onu, onun için dışarı atan birinin şiddetli bir eylemiyle kaybetmediler.

Bir polis arabası hızla caddeden aşağı inip çeteyi isimsiz bir şekilde alıp götürürken, Plütonlar Clint's Graveyard'ın dışındaki kaldırımında birlikte dururlar.

İki çocuk tezahürat yapıyor ve bugün olduğundan daha fazla parmaklıklar ardında vakit geçirmelerini umuyorlar.

Kız, tüm bunlardaki rolünden pişmanlık duyuyor. Ama kendine güveni olmayan, kıskanç erkek arkadaşının öldürücü darbeyi indirememesinden kurtuldu. Eski erkek arkadaş.

Kendileri Ölümle yüzleşmezken, yarın Plütonlar için her şey değişir. Yapmaya alıştıkları bir şeyi yeniden başlatmak zorunda kalacaklar; gençlikleri, yaşlarındaki çoğu gençten daha fazla tarihle doludur. Arkadaşlarının ölümü, nasıl ortaya çıkarsa çıksın, sonsuza kadar onlarla kalacak. Tüm yaşamlar ders değildir, ancak yaşamlarda dersler vardır.

Bir ailede doğabilirsin, ama arkadaşlıklara girersin. Bazılarını geride bırakmanız gerektiğini keşfedeceksiniz. Diğerleri her riske değer.

Üç arkadaş, Plüton Güneş Sistemi'nde eksik olan ama asla unutulmayan bir gezegene sarılırlar.

RUFUS

19:17

Ben bisiklete binen bir yabancıyken, Mateo'nun bu sabah o kuşu gömdüğü arsanın yanından geçiyoruz. Çıldırılmış olmalıyız, büyük zaman, çünkü biz de eski et gibi yakında yola çıkacağız, ama ben onu Mateo'nun yanında tutuyorum ve o da soğuk görünüyor.

Mateo binasına giden yolu açar. "Yapmak istediğin başka bir şey yoksa, Roof, babamı tekrar ziyaret edebiliriz diye düşündüm."

"Bana sadece 'Çatı' mı diyorsun?"

Mateo başını salladı ve yüzü kötü bir fıkra anlatmış gibi buruştu. "Bir deneyeyim dedim. Sorun değil?"

"Kesinlikle tamam" diyorum. "Bu da iyi bir plan. Bu koşuyu yapmadan önce biraz dinlenmek benim için sorun değil." Bir yanım, Mateo'nun beni sevişebilmemiz için eve mi getirdiğini düşünmeden edemiyor ama muhtemelen seksin onun beyninde olmadığını varsaymak güvenli.

Mateo, bununla ilgili olmadığımızı hatırlayana kadar asansör düğmesine basmak üzere, özellikle de oyunun bu geç saatlerinde değil. Merdiven boşluğunun kapısını açar ve dikkatlice yukarı çıkar. Sessizlik adım adım aramızda deli ağır. Jones Beach'te bizim için hayal ettiği gibi, onu dairesine kadar bir yarışa davet etmek isterdim, ama bu, daireye asla gerçekten ulaşmamanın kesin bir yolu.

"Özledim .." Mateo üçüncü katta durur. Sanırım babasını büyütme üzere, belki Lidia. "Ölümden korkmayı bilmediğim kadar gençliğimi özlüyorum. Paranoyak olduğum ve aslında ölmediğim dün bile özlüyorum."

Ona sarılıyorum çünkü söyleyecek bir şeyim yokken bu her şeyi söylüyor. Son basamağı çıkmadan önce beni sıkıştırıyor.

Mateo ön kapısının kilidini açar. "Eve ilk kez bir erkek çocuğu getirdiğime inanamıyorum ve burada tanışabileceğin kimse yok."

İçeri girsek ve babası kanepede onu bekliyor olsa ne kadar vahşi olurdu?

İçeri giriyoruz ve burada bizden başka kimse yok.

Umarım değildir.

Oturma odasını geziyorum. Öne çıkmayacağım, kendimi biraz gergindim, sanki eski bir aile dostu-düşman-düşman ortaya çıkmak üzereydi çünkü Mateo'nun babası komadayken bu yerin savunmasız olduğunu düşündüler. Her şey iyi görünüyor. Mateo'nun sınıf fotoğraflarına bakıyorum. Gözlüksüz bir sürü fotoğrafı var.

"Ne zaman gözlük alman gerekiyordu?" Soruyorum.

"Dördüncü sınıf. Sadece bir hafta alay edildim, bu yüzden şanslıyım." Mateo kıdemli fotoğrafına, şapkasına ve cüppesine bakıyor ve sanki bir aynaya bakıyor ve kendisinin bir bilim kurgu alternatif evren versiyonunu buluyor gibi. Uyuşturucu olduğu için kameraya almalıydım ama yüzündeki bakış sadece ona tekrar sarılmak istememe neden oluyor. "Bahse girerim, çevrimiçi derslere kaydolarak babamı hayal kırıklığına uğrattım. Mezun olduğumda benimle gurur duyuyordu ve eminim ki fikrimi değiştireceğimi, interneti bırakacağımı ve tipik bir üniversite deneyimi yaşayacağımı umuyordu."

Ona yaptığın her şeyi anlatacaksın, dedim. Burada fazla takılmayacağız. Babasını tekrar görmemiz Mateo için çok şey ifade edecek.

Mateo başını salladı. "Beni takip et."

Kısa bir koridordan geçip odasına giriyoruz.

"Demek benden saklandığın yer burası," diyorum. Her yerde kitaplar var, sanki biri burayı soymaya çalışmış gibi. Mateo bundan korkmuş görünmüyor.

"Ben den Saklamıyordum *sana*." Mateo çömelir ve kitapları yığınlara koyar. "Daha önce panik atak geçirdim. Babamın eve geldiğinde korktuğumu bilmesini istemiyorum. Tüm yol boyunca cesur olduğuma inanmasını istiyorum."

Dizlerimin üstüne çöküp bir kitap alıyorum. "Burada bir sistem var mı?"

Mateo, "Artık değil," diyor.

Kitapları raflarına geri koyduk ve yerden küçük biblolar aldık.

"Korkmuş olman fikrinden de hoşlanmıyorum."

"O kadar da kötü değildi. Eski beni merak etme."

Odasına bakıyorum. Bir Xbox Infinity, bir piyano, birkaç hoparlör, onun için yerden aldığım bir harita var. Yumruğumla düzleştiriyorum, şifonyeri ile yatağı arasında yerde bir Luigi şapkası gördüğümde Mateo ve benim birlikte olduğumuz tüm uyuşturucu yerleri düşünüyorum. Şapkayı alıyorum ve kafasına koyduğumda sırtıyör.

"Bu sabah bana çarpan adam var," diyorum.

"Luigi?" diye soruyor.

Gülüp telefonumu çıkarıyorum. Kameraya gülmüyor, sadece bana gülümsüyor. Aimee'den beri kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

"Fotoğraf çekme zamanı. Git yatağına falan atla."

Mateo yatağı koşar ve sıçrar, yüz üstü düşer. Ayağı kalkıyor, zıplıyor ve zıplıyor, sanki ucube bir sıçrama kazası onu bir mancınık gibi fırlatacakmış gibi hızla pencereye dönüyor.

Bu harika, tanınmaz haldeki Mateo'nun fotoğraflarını çekmeyi bırakmıyorum.

MATEO

19:34

Karaktersizim ve Rufus buna bayılıyor. Ben de onu seviyorum.

Zıplamayı bıraktım ve nefesimi düzene sokmaya çalışarak yatağın kenarına oturdum. Rufus yanıma oturdu ve elimi tuttu. "Senin için bir şarkı söyleyeceğim," diyorum. Elini bırakmak istemiyorum ama kendime söz veriyorum, iki elimi de iyi kullanacağım.

Klavyemin başına oturuyorum. "Hazırlanmak. Bu, hayatta bir kez görülebilecek bir performans." omzumun üzerinden bakıyorum. "Hâlâ özel hissediyor musun?"

Rufus etkilenmemiş numarası yapar. "İyi hissediyorum. Aslında biraz yorgun."

"Pekala, uyan ve kendini özel hisset. Sesi benimkinden çok daha iyi olsa da babam bunu annem için söylerdi."

Yüzüm Clint's Graveyard'daki kadar sıcak olmasa da, Elton John'un "Your Song"unun anahtarlarını kalp çarpıntısı ile çalışıyorum. Rufus'a kendini özel hissetmesini söylerken şaka yapmıyorum. Anahtarsızım ve onun yüzünden umurumda değil.

Gezici bir şovda iksir yapan bir adam hakkında, şarkımın nasıl hediyem olduğu, çatıda oturmak, güneşi açık tutmak, şimdiye kadar gördüğüm en tatlı gözler ve çok daha fazlası hakkında şarkı söylüyorum. Hızlı bir mola sırasında arkamı döndüm ve Rufus'u telefonuyla beni filme çekerken yakaladım. onun yoluna gülümsüyorum. Yanımda şarkı söylerken yanıma gelip beni alnımdan öpüyor: "*Umarım aldırmazsın, umarım aldırmazsın, kelimelere döktüm . . . hayat ne kadar harika şimdi dünyadasın. . .*"

Bitiriyorum ve Rufus'un gülümsemesi bir zafer. Yırtılıyor. "Sen edildi , benden Mateo gizleme. Hep senin gibi birine rastlamak istemişimdir ve seni aptal bir uygulama aracılığıyla bulmak zorunda kalmam çok kötü."

"Son Arkadaş uygulamasını beğendim" diyorum. Duygularını anlıyorum ama Rufus'la tanışma şeklimi değiştirmedim. "İşte oradaydım, bir arkadaş arıyordum ve seni buldum ve sen beni buldun ve içgüdüsel olarak

buluşmayı seçtik. Alternatif ne olurdu? Buradan hiç ayrılmayacağımı ya da yollarımızın kesişeceğini garanti edemem. Bir gün kala değil. Harika bir hikaye olurdu, evet, ama bence uygulama sizi her şeyden daha çok ortaya koyuyor. Benim için yalnız olduğumu ve biriyle bağlantı kurmak istediğimi kabul etmek anlamına geliyordu. Sadece seninle sahip olduklarıma güvenmiyordum."

"Haklısın Mateo Torrez."

"Ara sıra oluyor Rufus Emeterio." Soyadını ilk kez yüksek sesle söyledim ve umarım doğru telaffuz etti.

Mutfağa gidip bir şeyler atıştırıp geri dönüyorum. Çocukça ama evcilik oynuyoruz. Alerjisi olmadığını doğruladıktan sonra onun için krakerlerin üzerine fıstık ezmesi sürüyorum ve onlara bir bardak buzlu çay ile servis ediyorum. "Günün nasıldı, Rufus?"

"En iyisi" diyor.

"Ben de" diyorum.

Rufus yatağın kenarına hafifçe vurdu. "Buraya gel." Yanına oturuyorum ve kollarımızı ve bacaklarımızı birbirine bağlayarak rahatlıyoruz. Geçmişimiz hakkında daha çok konuşuyoruz, ne zaman rol yapsa ailesinin onu odanın ortasında onlarla birlikte oturmaya nasıl zorladığı gibi, babamın bana gidip düş almamı ve sakinleşmemi söylemesi gibi. O bana Olivia'yı anlatıyor, ben de ona Lidia'yı.

Geçmişle ilgili olmayı bırakana kadar.

"Bu bizim güvenli alanımız, küçük adamız." Rufus etrafımızda görünmez bir çember çiziyor. "Buradan taşınmıyoruz. Hareket etmezsek ölemeyiz. Beni yakaladın?"

"Belki birbirimizi boğarak öldürürüz," diyorum.

"Adamızın dışında ne varsa ondan daha iyi."

Derin bir nefes alıyorum. "Fakat herhangi bir nedenle bu plan işe yaramazsa, öbür dünyada birbirimizi bulacağımıza söz vermeliyiz. Ölümünden sonra bir hayat olmalı, Roof, çünkü bu genç yaşta ölmeyi adil kılan tek şey bu."

Rufus başını salladı. "Beni bulmanı çok kolaylaştıracığım. Neon işaretler. Bando takımı."

"Güzel, çünkü gözlüğüm olmayabilir," diyorum. "Benimle yükseleceklerinden emin değilim."

"Öbür dünyada bir sinema hakkında olumlusunuz ama gözlüğünüz yoksa değil mi? Göksel planınızda bir gözden kaçmış gibi görünüyor." Rufus gözlüğümü çıkarıp takıyor. "Vay. Gözlerin berbat."

"Gözlüklerimi alman davama yardımcı olmuyor." Görüşüm puslu ve sadece ten rengini seçebiliyorum ama yüz hatlarının hiçbirini göremiyorum. "Eminim aptal görünüyorsun."

"Fotoğraf çekeyim. Aslında, bana yaslan."

Hiçbir şey göremiyorum, ama dümdüz, gözlerimi kısarak bakıyorum ve gülümsüyorum. Gözlükleri yüzüme geri koyuyor ve fotoğrafa bakıyorum. Yeni uyanmış gibi görünüyorum. Rufus'un gözlüklerimi takması hoş bir yakınlık, sanki birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki bu tür bir aptallık bize kolayca geliyor. Bunu hiç hesaba katmadım.

"Daha fazla zamanımız olsaydı seni severdim." Tükürdüm çünkü şu anda hissettiğim şey buydu ve birçok an, dakika ve saat öncesinden de bunu hissediyordum. "Belki zaten yapıyorumdur. Umarım bunu söylediğim için benden nefret etmezsin ama mutlu olduğumu biliyorum.

"İnsanların, birini söyleme hakkını kazanmadan önce ne kadar tanımanız gerektiğine dair zaman damgaları vardır, ama ne kadar az zamanımız olursa olsun size yalan söylemem. İnsanlar zaman kaybeder ve doğru anı bekler ve bizim öyle bir lüksümüz yok. Tüm hayatımız önümüzde olsaydı bahse girerim Seni ne kadar sevdiğimi söylemekten bıkmam çünkü bu yolda ilerlediğimizden eminim. Ama ölmek üzere olduğumuz için istediğim kadar söylemek istiyorum - seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

RUFUS

19:54

"Yoo. Ben de seni çok sevdiğimi çok iyi biliyorsun." Dostum, aslında bunu ne kadar kastettiğim acıtıyor. "Sikimden konuşmam, biliyorsun o ben değilim." Beni dirilttiği için onu tekrar öpmek istiyorum ama sıkıyım. Sağduyuya sahip olmasaydım, kim olduğum için bu kadar çok savaşırdım, yine aptalca şeyler yapar ve çok kızgın olduğum için bir şeyleri yumruklardım. "Dünya çılgın zalim. Bitiş Gününe birini eski kız arkadaşım ile çıktığı için dövmeye başladım ve şimdi yirmi dört saattir tanımadığım harika bir adamla yataktayım. ... Bu berbat. Sence ..."

"Ne düşünüyorum?" On iki saat önce Mateo bana bir soru sorarken gergin olurdu; yapardı, ama gözlerini kaçırırdı. Şimdi göz temasını kesmiyor.

Sormaktan nefret ediyorum ama onun da aklında olabilir. "Birbirimizi bulmak bizi öldürdü mü?"

Mateo, "Birbirimizi tanımadan ölecektik" diyor.

"Biliyorum. Ama belki de taş, yıldızlara ya da her neyse, hep böyle yazılmıştır: İki adam buluşur. Birbirlerine düşüyorlar. Ölürler." Bu gerçekten bizim gerçeğimizse, istediğim duvarı yumruklayabilirim. Beni durdurmaya çalışma.

"Bu bizim hikayemiz değil." Mateo ellerimi sıkıyor. "Aşk yüzünden ölmüyoruz. Ne olursa olsun bugün ölecektik. Beni sadece yaşatmadın, yaşattın." Kucağıma tırmanıyor ve bizi daha da yakınlaştırıyor. Bana öyle

sıkı sarılıyor ki, kalbi göğsümde atıyor. Eminim benimkini hissediyordur. "İki adam bir araya geldi. Aşık oldular. Yaşadılar. Bu bizim hikayemiz."

"Bu daha iyi bir hikaye. Bitirmek için hala biraz çalışma gerekiyor."

Mateo kulağıma, "Sonu boşverin," dedi. Gözlerimin içine bakabilmek için göğsünü benimkinden uzaklaştırdı. "Dünyanın bir mucize havasında olduğundan şüpheliyim, bu yüzden sonsuza kadar mutlu bir şey beklemememiz gerektiğini biliyoruz. Sadece bugün yaşadığımız sonları umursuyorum. Tıpkı dünyadan ve içindeki insanlardan korkan biri olmayı bıraktığım gibi."

"Ve sevmediğim biri olmayı bıraktım," diyorum. "Benden hoşlanmazdın."

Gözyaşı döküyor ve gülümsüyor. "Ve benim cesur olmamı beklemezdin. Belki bir ömür boyu yanlışlarla yaşamaktansa, doğru yapıp bir gün mutlu olmak daha iyidir."

Her konuda haklı.

Başımızı yastıklarına yaslıyoruz. Uykumuzda öleceğimizi umuyorum; en iyi yol bu gibi görünüyor.

Son Arkadaşımı öpüyorum çünkü bizi bir araya getirdiyse dünya bize karşı olamaz.

MATEO

20:41

Yenilmez hissederek uyanıyorum. Zamanı kontrol etmiyorum çünkü hayatta kalan ruhumu hiçbir şeyin parçalamasını istemiyorum. Kafamda, zaten başka bir gündeyim. Tarihte bunu yapan ilk kişi olan Death-Cast'ın tahminini geçtim. Gözlüklerimi geri taktım, Rufus'un alnını öptüm ve dinlenmesini izledim. Gergin, kalbine uzanıyorum ve hala atıyor olması beni rahatlatıyor: o da yenilmez.

Rufus'a tırmandım ve bahse girerim güvenli adamızdan ayrılırken beni yakalarsa beni öldürür ama onu babamla tanıştırmak istiyorum. Odadan çıktım ve bize çay hazırlamak için mutfığa gittim. Tencereyi ocağın üzerine koydum ve dolaplarda çay çeşitlerini kontrol ettim ve naneye karar verdim.

Ocağı açtığımda göğsüm pişmanlıkla çöküyor. Ölümün geldiğini bilsen bile, her şeyin alevi hala ani.

RUFUS

20:47

Dumandan boğularak uyanıyorum. Bu sağır edici yangın alarmı düşünmeyi zorlaştırıyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama o an olduğunu

biliyorum. Mateo'yu uyandırmak için uzandım ama elim bu karanlıkta kimseyi bulamıyor, sadece cebimdeki telefonum.

"MATEO!"

Yangın alarmı çığlıklarımı bastırıyor ve boğuluyorum ama yine de onu arıyorum. Ay ışığı pencereden sızıyor ve çalışmam gereken tek ışık bu. Yorganımı alıp yüzüme sarıyorum ve yerde sürünerek dumanın kaynağına yakın olmayan yerde burada bir yerde olması gereken Mateo'ya uzanıyorum. Mateo'nun yandığı düşüncelerinden kurtuluyorum çünkü hayır, bu olmuyor. İmkansız.

Ön kapıya gidip, siyah dumanın bir kısmının dışarı çıkmasına izin vererek açtım. Öksürüyorum ve öksürüyorum, boğuluyorum veboğuluyorum ve temiz hava ihtiyacım olan şey, ama panik beni son sayıma kadar aşağıda tutmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor. Nefes almak çok zor. Burada bazı komşular var, Mateo hakkında hiç kimse hikaye paylaşmadı. Bana anlatamadığı o kadar çok şey var ki. Sorun değil: Onu bulduğumda birlikte birkaç saatimiz daha var.

Bir kadın, "İtfaiyeyi çoktan aradık" diyor.

Ben boğulmaya devam ederken bir adam sırtımı sıvazlayarak, Biri ona su getirsin, dedi.

Başka bir adam, "Daha önce Mateo'dan bir not aldım" diyor. "Gececeğini ve soba için endişelenmeyeceğini söyledi... Eve ne zaman geldi? Kapıyı daha önce çaldım ve o orada değildi!"

Adamı bahse girdiğimden daha büyük bir güçle kenara itmeden önce, en azından elimden gelenin en iyisini yaparak öksürüğünü sistemimden attım. Yanan daireye geri döndüm ve doğruca mutfak turuncu ışığına doğru koştum. Daire, hiç bilmediğim bir ısıyla patlıyor, en yakın şey Küba'da ailemle Varadero Plajı'nda tatil yaptığım zamandı. Mateo'nun neden yatakta kalmadığını bilmiyorum, lanet bir anlaşma yaptık. Sobanın ne sorunu olduğunu bilmiyorum, ama eğer Mateo'yu tanıyorsam ve kahretsin ki biliyorum, bahse girerim bizim için iyi bir şey yapıyordu, kesinlikle hayatına değmeyecek bir şey.

Alevlerin içine gidiyorum.

Ayağım sağlam bir şeye çarptığında mutfak koşmak üzereyim. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ne varsa onu tutuyorum ve uyandığımda etrafımda olması gereken kol bu. Mateo'yu tutuyorum, parmaklarım kaynamış tene batıyor ve Mateo'nun diğer kolunu bulup onu ateşten, dumanın içinden ve bana bağırarak tüm orospu çocuklarına doğru sürüklerken şiddetle ağlıyorum. ama içeri girip bazı çocukları kurtaracak kadar cesur değillerdi.

Koridor ışığı Mateo'ya çarpar. Sırtı kötü yanmış. Onu ters çeviriyorum ve yüzünün yarısı ciddi şekilde yanmış, geri kalanı koyu kırmızı. Kolumu boynuna doladım ve onu beşikle sardım, ileri geri sallandım. "Uyan Mateo,

uyan, uyan," diye yalvarıyorum. "Neden kalktın yataktan. . . Çıkamayacağınız dedik. "Yataktan çıkmamalıydı ve beni o ateş ve duman evinde bırakmamalıydı.

İtfaiyeciler gelir. Komşular beni Mateo'dan uzaklaştırmaya çalışıyorlar ve bir tanesine sallıyorum, bir tanesini takabilirsem hepsinin siktir olup gideceklerini ya da kendilerini Mateo'nun yanan evine atılmış olarak bulacaklarını umarak. Mateo'yu tokatla uyandırmak istiyorum ama şimdiden alevlerin dokunduğu bu yüze vurmamalıyım. Ama bu aptal Mateo çocuğu uyanmıyor, kahretsin.

Bir itfaiyeci yanımda diz çöküyor. "Onu ambulansa alalım."

Sonunda pes ediyorum. "Bugün uyarıyı almadı," diye yalan söylüyorum. "Onu hemen bir hastaneye götürün lütfen."

Mateo'yu asansörden aşağı, lobiden ve dışarıdaki ambulansa doğru götürürlerken ben yanında kalıyorum. Bir doktor Mateo'nun nabzını kontrol ediyor ve bana anlayışla bakıyor ve bu tam bir saçmalık.

"Onu hastaneye götürmeliyiz, bunu görüyorsun!" Diyorum. "Haydi! Etrafta dolaşmayı bırak! Hadi gidelim!"

"Üzgünüm. O gitti."

"İŞİNİ YAP VE ONU HASTANEYE GİT!"

Başka bir doktor ambulansın arka kapılarını açar, ancak Mateo'yu arkaya koymaz. Bir ceset torbası çıkarır.

Asla.

Ceset torbasını elinden kaptım ve çalılıklara attım çünkü ceset torbaları cesetler içindir ve Mateo ölmedi. Mateo'nun yanına dönüyorum, boğuluyor, ağlıyor ve ölüyorum. "Haydi Mateo, benim, Roof. Beni duyuyorsun, değil mi? Bu Çatı. Şimdi uyan. Lütfen uyan."

21:16

Sağlık görevlileri Mateo Torrez'i yukarı kaldırdığında kaldırımda oturuyorum.

21:24

Beni Strouse Memorial'a götürürlerken ambulansın arkasında tıbbi yardım görüyorum. Burada oturmak bana ailemin tekrar tekrar öldüğünü hatırlatıyor. Kalbim yanıyor ve benden önce öldüğü için Mateo'ya çok kızgıyım. Burada olmak istemiyorum, kiralık bisiklet bulmalıyım ya da nefesim acısa da koşuya çıkmalıyım ama onu bu halde de bırakamam.

Ceset torbasındaki çocukla birlikte yapacağımızı söylediğimiz her şey hakkında konuşuyorum ama beni duyamıyor.

Hastaneye vardığımızda bizi ayırdılar. Beni Yoğun Bakıma götürüyorlar ve Mateo'yu gözlem için morga götürüyorlar.

Kalbim yanıyor.

21:37

Bir hastane yatağında oksijen maskesinden güzel hava alıyorum ve Instagram fotoğraflarımda Plutos'tan gelen tüm sevgiyi kontrol ediyorum. Saçma ağlayan surat emojisi yok, benim bununla ilgili olmadığımı biliyorlar. Mateo ile son fotoğrafımdaki mesajları beni anlayanlar:

@tagoeaway: Senin için yaşatacağız , Roof! #Plutos4Life
#PlutosSonsuza Kadar

@manthony012: Seni seviyorum kardeşim. Bir sonraki seviyede görüşürüz. #Plutos4Life

@aimee_dubois: Seni seviyorum ve her gün seni arayacağım. #PlutoTakımyıldızı

Neyin ne olduğunu bildikleri için bana güvende olmamı ya da böyle bir şey söylemiyorlar, ama şüphesiz beni destekliyorlar.

Travel Arena'da, Make-A-Moment'ta ve mezarlıkta bizimle olmalarını dileyerek tüm fotoğraflarıma yorum bıraktılar. Her yerde.

Plutos grup sohbetimi açtım ve onlara şu acı verici mesajı gönderdim: **Mateo öldü.**

Başsağlığı dilekleri çılgınca dökülüyor, baş döndürücü. Ayrıntıları sormuyorlar ve bahse girerim Tagoe gerçekten nasıl olduğunu sorma dürtüsüyle savaşıyor. Yapmadığı için rahatım.

Biraz gözlerimi kapatmam gerekiyor. Bende olmadığı için uzun bir süre değil. Ama bir karışıklık yüzünden uyanamazsam, onlara son bir mesaj atarım: **Bana ne olursa olsun, beni Althea'ya dağıt. Birbirinizin yörüngesinde çok sert dönüyorsunuz. Seni seviyorum.**

22:02

Kabustan uyanıyorum. Nightmare-Mateo tamamen alevler içindeydi, ölümünden beni sorumlu tutuyor, benimle tanışmasaydı asla ölmeyeceğini söylüyordu. Aklıma kazınıyor ama onu bir kabustan başka bir şey değilmiş gibi silip atıyorum çünkü Mateo hiçbir şey için kimseyi suçlamaz.

Mateo öldü.

Dışarı çıkmanın yolu bu değildi. Mateo dışarı çıkıp birini kurtarmalıydı çünkü o çok özverili bir insandı. Hayır, o bir kahraman ölmedi bile, o bir kahraman olarak öldü.

Mateo Torrez kesinlikle beni kurtardı.

LİDYA VARGAS

22:10

Lidia evde, kanepesinde, rahat şeker yiyor ve Penny'nin uyanık kalmasına izin veriyor. Lidia'nın büyükannesi Penny'yi izlemekten yorgun düşmüş bir şekilde yatağına gitmiştir ve Penny'nin kendisi de uykuya dalmaktadır. Sanki annesine ara vermeyi biliyormuş gibi huysuz veya sızlanmıyor.

Lidia'nın telefonu çalar. Mateo'nun daha önce aradığı numara, Rufus'un numarası. Cevap veriyor: "Mateo!"

Penny kapıya bakar ama Mateo'yu bulamaz.

Lidia sesini bekler ama bir şey söylemez.

"... Rufus?" Lidia'nın kalbi hızla çarpıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Evet."

Bu oldu.

Lidia telefonu kanepeye düşürür, minderleri yumruklar ve Penny'yi korkutur. Lidia nasıl olduğunu bilmek istemiyor, bu gece değil. Kalbi zaten kırıldı, parçalanmış her son parçaya ihtiyacı yok. minik eller Lidia'nın ellerini yüzünden çekin ve daha önce olduğu gibi, Penny annesi ağladığı için gözleri yaşıyor.

Anne, dedi Penny. Bu tek kelime Lidia'ya her şeyi söylüyor; dağılın ama tekrar bir araya gelin. Kendisi için değilse kızı için.

Lidia, Penny'nin alnını öper ve telefonu açar. "Orada mısın, Rufus?"

"Evet," diyor tekrar. "Kaybın için üzgünüm."

Kaybınız için de üzgünüm, dedi Lidia. "Neredesin?"

Rufus, "Babasıyla aynı hastanedeyim" diyor.

Lidia ona iyi olup olmadığını sormak istiyor ama yakında olmayacağını biliyor.

Onu ziyaret edeceğim, dedi Rufus. "Mateo ona açılmak istedi ama... başaramadık. Babasına söylemeli miyim? Benim olmam garip mi? Onu en iyi sen tanırsın."

Onu sen de çok iyi tanıyorsun, dedi Lidia. "Sen yapamazsan, ben yapabilirim."

Rufus, "Duyamayacağını biliyorum ama ona oğlunun ne kadar cesur olduğunu söylemek istiyorum" diyor.

idi . Mateo şimdi oldu .

Seni duyabiliyorum, dedi Lidia. "Lütfen önce bana söyle."

Lidia, Penny'yi kucağında tutarken Rufus, Mateo'nun bu gece kendisine söyleme şansı bulamadığı her şeyi ona anlatır. Yarın Mateo'nun Penny için aldığı kitaplığı yapacak ve onun resimlerini odasının her yerine asacak.

Lidia hayatta o olabilir tek yolu Mateo devam edecektir.

DELİLA GRİ

22:12

Delilah, patronunun onu kovmadığı röportaja dayanarak ölüm ilanını yazıyor. Howie Maldonado farklı bir hayat istemiş olabilir, ancak Delilah'ın ondan öğrendiği önemli bir mirastır; hayat dengelerden ibarettir. Maksimum mutluluk için hayatın her alanında eşit dilimlere sahip bir pasta grafik.

Delilah, bugün Ölüm'le buluşmayacağından emindi. Ama belki de Ölüm'ün onun için başka planları vardır. Gece yarısına iki saatten az bir süre kaldı. Bu süre zarfında, onu dalga dalga dalga gibi tüm gün ileri geri iten tesadüf mü yoksa mahkum bir kader mi olduğunu görebilecek.

Delilah, Victor'la ilk tanıştığı caddenin karşısındaki parkın adını taşıyan bir lokantada, Althea'dadır ve sevdiği adamla olası bir şekilde yüzleşmek yerine, çoğunlukla sadece uzaktan tanıdığı adamın ölüm ilanını yazmayı neredeyse bitirdi. onun son saatleri ol.

Yer açmak için defterini bir kenara itiyor. nişan yüzüğünü çevirmek Victor dün gece geri almayı reddetti. Delilah bir oyuna karar verir. Zümrüt ona dönükse, pes edecek ve onu arayacaktır. Grup ona dönükse, sadece ölüm ilanını bitirecek, eve gidecek, iyi bir gece uykusu çekecek ve yarın sonraki adımları belirleyecek.

Delilah yüzüğü çevirir ve zümrüt doğrudan onu işaret eder; omzuna ya da diğer patronlarına en ufak bir iyilik yapmıyordu.

Delilah telefonunu çıkarır ve Victor'u arar, umutsuzca onunla dalga geçtiğini umar. Belki de Death-Cast ile ilgili birçok sırdan biri, kimsenin kazanmak istemediği bir piyango gibi kimin öleceğine karar vermeleridir. Belki Victor işe gitti, adını Yönetici Yönetici'nin masasına kaydirdi ve "Al onu" dedi.

Belki kalp kırıklığı öldürür.

VİCTOR GALLAHER

22:13

Death-Cast dün gece Victor Gallaher'ı aramadı çünkü bugün ölmüyor. Bir çalışana Bitiş Günlerini anlatmak için kullanılan protokol, bir yöneticinin Decker'ı "bir toplantı için" ofisine çağırmasını içerir. Dışarıdaki çalışanlar için kişinin ölmekte mi yoksa işten çıkarılmakta mı olduğu asla belli olmaz - asla masalarına geri dönmezler. Ama bugün ölmeyeceği için bu Victor'u pek ilgilendirmiyor.

Victor oldukça depresyonda, her zamankinden daha fazla. Nişanlısı - hala büyükannesinin yüzüğüne sahip olduğu için Delilah'ı hala nişanlısı olarak adlandırıyor - dün gece ondan ayrılmaya çalıştı. Kendisiyle aynı kafa

boşluğunda olmadığı için olduğunu iddia etse de, son zamanlarda kendinde olmadığı için olduğunu biliyor. Üç ay önce DC'de başladığından beri, daha güçlü bir kelime olmadığı için bir funk içindeydi. Tüm DC çalışanları için kurum içi terapistle gidiyor, çünkü Delilah'ın onunla aralarını bitirmeye çalışmasının yanı sıra, işin ağırlığı onu öldürüyor: hiçbir şey yapamadığı yalvarışlar, hiçbir cevabı olmayan sorular - hepsi ezici. Ama para çok iyi ve sağlık sigortası çok iyi ve nişanlısıyla yeniden her şeyin çok iyi olmasını gerçekten çok istiyor.

Victor, sarı duvarlardaki gülümseyen Victorialıların ve eski başkanların portrelerine hayranlıkla bakmaktan vazgeçmeyen bir iş arkadaşı olan Andrea Donahue ile birlikte binaya -tabii ki yeri açıklanmayan- girer. Death-Cast'in estetiği, hayal ettiğiniz gibi değil. Burada kıyamet ve kasvet yok. Açık kat planının daha az profesyonel ve gündüz bakımı gibi parlak olması gerektiğine karar verildi, böylece müjdeciler sıkışık bölmelerde Gün Sonu uyarıları verirken kendilerini çıldırtmazlardı.

Selam Andrea, dedi Victor, asansörün düğmesine basarak.

Andrea başından beri DC'de çalışıyor, Victor'un umutsuzca ihtiyacı olduğunu bildiği bir işte, nefret etmesine rağmen, çocuğunun yüksek öğrenim ücreti için çok iyi maaş ve bacağı kırıldığından beri çok iyi sağlık sigortası. "Merhaba" diyor.

"Kedi nasıl?" Vardiya öncesi ve sonrası küçük konuşmalar DC yöneticileri tarafından teşvik edilir; yarınlar için sahip olanlarla bağlantı kurmak için mini fırsatlar.

Hâlâ bir kedicik, dedi Andrea.

"Serin."

Asansör gelir. Victor ve Andrea biniyor ve Victor çabucak *Kapat'a* basar, böylece asansörü, birinin hayatını mahvetme yolunda ünlü dedikoduları ve kötü TV gibi önemli olmayan şeyler hakkında gevezelikten başka bir şey yapmayan bazı iş arkadaşlarıyla paylaşmak zorunda kalmaz. Victor ve Delilah onlara "Anahtarlar" diyor ve ikisi de kendileri gibi insanların varlığından nefret ediyor.

Telefonu cebinde titriyor. Delilah'ın aradığını düşünmek için kendini kandırmamaya çalışıyor ve onun adını okuduğunda kalbi hızla çarpıyor. Victor, sanki biliyormuş gibi ona dönerek Andrea'ya, "Bu o," dedi. Yeni kedisiyle olduğu kadar hayatıyla da ilgileniyor. Telefona cevap veriyor: "Delilah! Merhaba." Biraz umutsuz, elbette, ama bahsettiğimiz aşk bu.

"Yaptın mı, Victor?"

"Ne yap?"

"Benimle uğraşma."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bitiş Günü çağrısı. Sinirlendiğin için biri beni taciz mi etti? Eğer yaptıysanız, sizi rapor etmeyeceğim. Şimdi söyle, unutamam."

Onuncu kata ulaştığında Victor'un ruhu düşer. "Uyarıyı aldın mı?" Andrea çıkmak üzereydi ama asansörde kaldı. Victor, onun endişelendiği için mi yoksa ilgilendiği için mi kaldığını bilmiyor ve umurunda da değil. Victor, Delilah'ın kafasıyla oynamadığını biliyor. Sesinin tonundan onun ne zaman yalan söylediğini her zaman anlayabilir ve onun yalan söylediğini bilir onu kesinlikle ihbar *edeceği* gerçek bir tehditle suçluyordu. "Delila."

Delilah diğer tarafta sessizdir.

"Delilah, neredesin?"

"Althea," diyor.

Tanıştıkları lokanta - onu hâlâ seviyor, biliyordu.

"Hareket etme, tamam mı? Geliyorum." Tekrar *Kapat'a* basar ve Andrea'yı orada kendisiyle birlikte hapseder. Asansör aşağı inmek üzereyken bile *Lobi'ye* otuz küsur kez basıyor.

"Günü boşa harcadım," diye ağlıyor Delilah. "Düşündüm ... Çok aptalım, çok aptalım. Günü boşa harcadım."

"Sen aptal değilsin, iyi olacaksın." Victor bugüne kadar bir Decker'a hiç yalan söylemedi. Kahretsin, Delilah bir Decker. Asansör ikinci katta durur ve o dışarı fırlar, merdivenlerden koşarak iner ve bunu yaparken hücre servisini kaybeder. Lobide koşuyor, Delilah'a onu ne kadar çok sevdiğini ve yolda olduğunu söylüyor. Saatine baktı: tam olarak iki saat, ama bildiği kadarıyla iki dakikada bitebilirdi.

Victor arabasına biner ve hızla Althea'ya gider.

RUFUS

22:14

Instagram'a attığım son fotoğraf, Son Arkadaşımla olan fotoğrafım. Yatak odasında çektiğimiz, onun gözlüklerini taktığım ve gözlerini kıstığı ve biz onu kaybetmeden önce biraz mutluluk kazandığımız için gülümsüyoruz. Mateo'nun Bitiş Günü'nde bana verdiği renk patlamalarına minnettarım.

Hemşire yatakta kalmamı istiyor ama yardımı reddetmek yalnızca Decker haklarımda değil, Mateo'nun babasını görmem gerektiğinde burada kamp kurmamın hiçbir yolu yok.

İki saatten az ömrüm kaldı ve bu zamanı geçirmek için Mateo'nun babasıyla tanışmak için son isteğine saygı duymaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum, ama bu sefer gerçekten. Mateo'yu bir günden az bir sürede aşık olduğum adama dönüştüren adamla tanışmalıyım.

Israrcı hemşireyle sekizinci kata çıkıyorum. Evet, iyi niyetli ve yardım etmek istiyor, anlıyorum. sadece bilmiyorumşu anda benim için çok sabırlı ol. Odaya geldiğimde tereddüt bile etmem. içeri giriyorum.

Mateo'nun babası tam olarak Mateo'nun gelecekte nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi değil, ama yeterince yakın. Hala derin bir uykuda, oğlunun bir gün uyanırsa onu eve davet etmek için etrafta olmayacağından tamamen habersiz. Evlerinden geriye ne kaldığını bile bilmiyorum. İnşallah itfaiye ekipleri yangının yayılmasını engellemiştir.

"Merhaba Bay Torrez." yanına oturuyorum. Daha önce şarkı söylerken Mateo'nun oturduğu koltuk. "Ben Rufus ve Mateo'nun Son Arkadaşıydım. Onu evden çıkarmayı başardım, bunu sana söyledi mi bilmiyorum. Gerçekten cesurdu." Telefonumu cebimden çıkardım ve açıldığında içim rahatladı. "Eminim onunla gerçekten gurur duyuyorsun ve en başından beri onun içinde olduğunu biliyordun. Onu sadece bir gündür tanıyorum ve onunla da gerçekten gurur duyuyorum. Onun her zaman olmak istediği kişiye dönüşmesini izlemeliyim."

Günün başından beri çektiğim fotoğraflar arasında geziniyorum, Mateo ile tanışmadan önceki günleri atlayıp ilk renkli fotoğrafımla başlıyorum. "Bugün çok şey yaşadık." Fotoğraftan fotoğrafa geçerken ona tam bir özet veriyorum: Mateo Harikalar Diyarında'nın, ona asla gösteremediğim, sinsi bir fotoğrafı; ikimiz "paraşütle atlama" yaptığımız Make-A-Moment'ta havacılar gibi giyindik; ölüm oranını tartıştığımız ankesörlü telefonların mezarlığı; Mateo trende uyuyor, Lego tapınağını tutuyor; Mateo içeride oturuyoronun yarı kazılmış mezarı; Açık Kitapevi penceresi, bir patlamadan kurtulmadan dakikalar önce; Bisikletime binen o herifi artık istemiyordum çünkü Mateo bunun bizim ölümümüz olacağından korkuyordu, ama birlikte ilk ve son sürüşten sonra değil; Travel Arena'daki maceralar; Clint's Graveyard'ın dışında, burada Mateo ve benim şarkı söylediğimiz, dans ettiğimiz, öpüştüğümüz ve canımızı kurtarmak için koştuğumuz yer; Mateo benim için yatağında zıplıyor; ve birlikte son fotoğrafımız, ben Mateo'nun gözlüğünde ve o gözlerini kısarak bakıyor ama çok mutlu.

Ben de mutluyum. Şimdi yeniden mahvolduğumda bile, Mateo beni onardı.

Döngüde dinleyebileceğim videoyu oynatıyorum. "Ve burada bana senin de söylediğini söylediği 'Senin Şarkın'ı söylüyordu. Mateo şarkı söylüyormuş gibi davranıyordu çünkü beni özel hissettirmek istiyordu. Hiç şüphem yok, ama onun da kendisi için şarkı söylediğini biliyorum. Çok iyi olmasa da şarkı söylemeyi severdi, ha. Şarkı söylemeyi, seni, Lidia'yı, Penny'yi, beni ve herkesi severdi."

Bay Torrez'in kalp monitörü Mateo'nun şarkısına veya hikayelerime yanıt vermiyor. Atlama yok, hiçbir şey yok. Bütün bunlar yürek

parçalayıcı. Bay Torrez burada sağ kaldı, gidecek hiçbir yer yok. Belki de bu, genç yaşta ölmekten daha büyük bir tokattır. Ama belki uyanır. Her gün binlerce kişi etrafını sarsa bile, oğlunu kaybettikten sonra kendini dünyadaki son adam gibi hissedeceğine bahse girerim.

Bay Torrez'in yanında sandığın üstünde bir resim var. yatak. Çocukken Mateo, babası ve *Oyuncak Hikayesi* pastası. Kid Mateo çok mutlu görünüyor. Keşke onu çocukluğumdan beri tanısaydım.

Hatta fazladan bir hafta.

Ekstra saat.

Sadece daha fazla zaman.

Fotoğrafın arkasında bir mesaj var:

Her şey için teşekkürler baba.

Cesur olacağım ve iyi olacağım.

Seni oradan oraya seviyorum.

Mateo

Mateo'nun el yazısına bakıyorum. Bugün bunu yazdı ve teslim etti.

Mateo'nun babasının, oğlunun neyin peşinde olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Cebimi karıştırıyorum ve Mateo ile bu sabah en sevdiğim lokantaya ilk oturduğumuzdan kalma dünya çizimim var. Yıpranmış ve biraz ıslak ama olacak. Göğüs çekmecesinden bir kalem alıp dünyanın her yerine yazıyorum.

Bay Torrez,

Ben Rufus Emeterio. Mateo'nun Son Arkadaşıydım. Son Günü'nde çılgınca cesurdu.

Bütün gün Instagram'da fotoğraf çektim. Nasıl yaşadığını görmelisin. Kullanıcı adım @RufusonPluto. senin için gerçekten mutluyum oğlum şimdiye kadarki en kötü günde ne olabilirdi ki bana ulaştı.

Kaybın için üzgünüm,

Rufus (9/5/17)

Notu katlayıp resimle birlikte bırakıyorum.

Titreyerek odadan çıkıyorum. Mateo'nun cesedini aramaya gitmiyorum. Son dakikalarımda bunu istemezdi.

hastaneden ayrılıyorum.

22:36

Kum saati neredeyse kumdan çıktı. Ürpertici oluyor. Ölümün beni takip ettiğini, arabaların ve çalıların arkasına saklandığını ve lanet olası tırpanını sallamaya hazır olduğunu hayal ediyorum.

Çılgınca yorgunum, sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda duygusal olarak da tükenmiş durumdayım. Ailemi kaybettikten sonra böyle hissettim. Tüm gücümle keder kendimi zamansız çekme şansım yok, ki sahip olmadığımı biliyoruz.

Bu geceyi beklemek için Althea Park'a dönüyorum. Bu benim için ne kadar normal olursa olsun, titremeyi durduramıyorum çünkü şu anda cehennem gibi tetikte olabilirim ve bu yakında olacıkları değiştirmeyecek. Ben de ailemi ve o Mateo çocuğunu çok özlüyorum. Ve hey, bir öbür dünya olsa iyi olur ve Mateo söz verdiği gibi onu bulmayı kolaylaştırırsa iyi olur. Mateo annesini buldu mu merak ediyorum. Merak ediyorum eğer ona benden bahsetseydi. Önce ailemi bulursam, kucaklaşma anımızı yaşarız ve sonra onları Mateo insan avıma dahil ederim. Sonra kim bilir sonra ne gelir.

Kulaklıklarımı takıp Mateo'nun bana şarkı söylediği videoyu izliyorum.

Uzakta Althea Park'ı görüyorum, benim büyük değişim yerim.

Dikkatimi videoya verdim, sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Beni tutacak bir kolum olmadan karşıdan karşıya geçiyorum.

TEŞEKKÜRLER

Başka bir kitap yazmaktan kurtuldum! Ve bunu kesinlikle tek başıma yapmadım.

Her zaman olduğu gibi, cesaret verici konuşmalarına yeşil ışık yaktığı ve kitap şeklindeki eşyalarını en iyi evler bulduğu için menajerim Brooks Sherman'a çok teşekkür ederim. *İkisi de Sonunda Ölür* başlıklı bir kitap yazdığımı duyduğunda ne kadar heyecanlandığını ya da ilk taslağı bitirdiğimde bana sabah altıda nasıl mesaj attığını asla unutmayacağım. Editörüm Andrew Harwell, bu kitap şeklindeki şeyi "karanlık bir Jenga oyununa" dönüştürmeme yardım ettiği için on bin zam hak ediyor - benim değil, onun dahice sözleri. Bu kitap için sayısız yeniden yazma hala kolay değildi ve Andrew'un özenli gözü ve düşünceli kalbi/beyni olmasaydı imkansız olurdu.

Beni kucakladıkları için tüm HarperCollins ekibine çok teşekkür ederim. Rosemary Brosnan, bu evrende şiddetli bir neşedir. Erin Fitzsimmons ve sanatçı Simon Prades yarattığı inkar edilemez derecede muhteşem ve zekice kapak - ilk görüşte yasal aşk. Margot Wood her zaman Epik büyücülük ve büyücülük yapıyor. Tanıtım için Laura Kaplan'a, pazarlamayla ilgili her şey için Bess Braswell ve Audrey Diestelkamp'a ve Okul ve Kütüphane ile ilgili her şey için Patty Rosati'ye teşekkürler. Janet Fletcher ve Bethany Reis beni daha akıllı gösterdi. Kate Jackson benimle

tanışmadan önce bu kitabı savundu. Ve bu kitapta parmak izleri olan birçok insanla, sizinle tanışmayı ve adlarınızı öğrenmeyi dört gözle bekliyorum.

Bent Ajansı, özellikle Jenny Bent, kitaplarımı desteklediği için.

Asistanım Michael D'Angelo, bana patronluk taslamaya devam ettiği için. Ve ağlayan özçekimleri.

Arkadaş grubum, yazdığımız kelimeler sayesinde büyüdü ve bu bana hiç hoş gelmeyecek. Kız kardeşim/iş eşim Becky Albertalli ve kardeşim/sahte kocam David Arnold-Silvera, grup sohbetleri ve grup sarılmaları için. Corey Whaley, Aralık 2012'de bu kitap için fikrim olduğunda ilk karşılaştığım kişi. İnanılmaz dostluklar zenginliğim arasında Jasmine Warga, Sabaa Tahir, Nicola Yoon, Angie Thomas, Victoria Aveyard, Dhonielle Clayton, Sona Charaipotra, Jeff de var. Zentner, Arvin Ahmadi, Lance Rubin, Kathryn Holmes ve Ameriie. Ve sonra, hayatımızın en başından beri bana acı çektiren Amanda ve Michael Diaz gibi, *Daha Mutlu Olmadan Çok Daha* önce orada olan arkadaşlar ve kelimenin tam anlamıyla bir cankurtaran olan Luis Rivera. Beni dizüstü bilgisayardan ne zaman uzaklaştıracağınızı her zaman bildiğiniz ve nihayetinde her hikayeye geri dönmem için bana ilham verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Lauren Oliver, Lexa Hillyer ve tüm Glasstown çetesi. Şirket aracılığıyla hiçbir zaman kitap yazma ayrıcalığına sahip olmadım, ancak bu üstün yetenekli grupla çalışarak hikaye anlatımı hakkında çok şey öğrendim.

Birkaç isim vermek gerekirse, Hannah Fergesen, Dahlia Adler ve Tristina Wright'ın erken geri bildirimleri için minnettarız.

Annem, Persi Rosa ve İkizler ruh kardeşim Cecilia Renn, her hayalin (ve her erkeğin) peşinden gitmem için beni her zaman cesaretlendiren rol modellerim ve ponpon kızlar.

Birinin oyunu yirmi dört saatten kısa sürede değiştirebileceğini kanıtlayan Keegan Strouse.

Kitapları canlı tutmak için bize her şeylerini veren her okuyucu, kitapçı, kütüphaneci, eğitimci ve yayıncı serseri. Evren hepinizin yüzünden daha az berbat.

Ve son olarak, "Ölmek üzere olduğunuzu öğrenseniz ne yapardınız?" Cevaplarınızın hiçbirisi bu kitapta hiçbir şeye ilham vermedi, ama bir yabancının ölümlülüğünüzü gözlemlemenizi sağlamak kesinlikle eğlenceli değil miydi?

SON

